

AN. MANL. SEV. BOETII

COMMENTARIA

IN PORPHYRIUM A SE TRANSLATUM.

LIBER PRIMUS.

Secundus hic arreptæ expositionis labor nostræ A absentium intelligentia, vel in ignotarum inquisitione versatur. Hæc tantum humano generi præsto ne subierim fidi interpretis culpam, cum verbum verbo expressum comparatumque reddiderim. Cujus incepti ratio est, quod in his scriptis in quibus rerum cognitio quæritur, non luculentæ orationis lepos, sed incorrupta veritas exprimenda est. Quocirca multum profecisse videbor, si philosophiæ libris Latina oratione compositis per integerrimæ translationis sinceritatem, nihil in Græcorum litteris amplius desideretur. Et quoniam humanis animis excellentissimum bonum philosophiæ comparatum est, ut viæ ex filo quodam procedat ratio, ex animæ ipsius efficientiis ordiendum est. Triplex omnino animæ vis in vegetandis corporibus deprehenditur. Quarum una quidem vitam corporis subministrat, ut nascendo crescat, alendoque subsistat. Alia vero sentiendi iudicium præbet. B est. Cujus animæ vis intelligentiæ motibus non caret, quia in his quatuor propriæ vim rationis exercet. Aut enim aliquid an sit inquit, aut si esse constitit, quid sit id dubitat. Quod si etiam utriusque scientiam ratione possidet, quale sit unumquodque vestigat, atque in eo cætera accidentium momenta perquirat, quibus cognitis, cur ita sit quæritur, et ratione nihilominus vestigat. Cum igitur actio sit humani animi, ut semper aut in præsentium rerum comprehensione, aut in absentium intelligentia, aut in ignotarum inquisitione atque inventione versetur, duo sunt in quibus omnem operam vis animæ ratiocinantis impendit. Unum quidem, ut rerum naturas inquisitionis certa ratione cognoscat; alterum vero, ut ad scientiam prius veniat quod post gravitas moralis C exerceat, quibus inquirendis permulta esse necesse est, quæ vestigantem animum a recti itineris non minimum progressionem deducant, ut in multis evenit Epicuro, qui atomis mundum constare putat, et honestum corporis voluptate metitur. Hæc autem idcirco huic atque aliis accidisse manifestum est, quoniam per imperitiam disputandi quidquid ratiocinatione comprehenderant hæc in res quoque ipsas evenire arbitrabantur. Hic vero magnus est error: neque enim sese res ut in numeris, ita etiam in ratiocinationibus habet. In numeris enim quidquid in digitis recte computantis evenit, id sine dubio in res quoque ipsas necesse est evenire: ut si ex calculo centum esse contigerit, centum quoque res illi numero subjectas esse necesse est: hoc vero non æque in disputatione servat; neque enim quidquid

sermonum decursus invenerit, id natura quoque fixum tenetur. Quare necesse erat eos falli, qui abjecta scientia disputandi de rerum natura perquirent. Nisi enim prius ad scientiam venerit, quæ ratiocinatio veram teneat disputandi semitam, quæ verisimilem? et nisi agnoverit quæ fida possit esse, quæ suspecta, rerum incorrupta veritas ex ratiocinatione non potest inveniri. Cum igitur veteres sæpe multis lapsi erroribus, falsa quædam et sibi contraria in disputatione colligerent, atque id fieri impossibile videretur, ut de eadem re contraria conclusione facta, utraque essent vera quæ sibi dissentiens ratiocinatio conclusisset, cuive ratiocinationi credi oporteret esset ambiguum, visum est prius disputationis ipsius veramque integram considerare naturam, quæ cognita tum illud quoque quod per disputationem inveniretur, an verum comprehensum esset, posset intelligi. Hinc profecta est igitur logicæ peritiâ disciplinæ quæ disputandi modos atque ipsas ratiocinationes et internoscendi vias parat, ut quæ ratiocinatio nunc quidem falsa, nunc autem vera fit, quæ vero semper falsa, quæ nunquam falsa, possit agnosci. Hujus autem vis duplex esse perpenditur, una quidem in inveniendis, altera in iudicando, quod Marcus etiam Tullius in eo libro cui *Topica* titulus est, evocenter expressit, dicens: Cum omnis ratio diligens disserendi duas habeat partes, unam inveniendi, alteram iudicandi, utriusque princeps (ut mihi quidem videtur) Aristoteles fuit. Stoici autem in altera elaboraverunt, iudicandi enim viam diligenter persecuti sunt, eam scientiam quam dialecticam appellant: inveniendi vero artem quæ, *topice* dicitur, quæque ad usum potior erat, et ordine naturæ certe prior totam reliquerunt. Nos autem quoniam in utraque summa utilitas est, et utramque si erit otium persequi cogitamus, ab ea quæ prior est, ordiemur. Cum igitur tantus hujus considerationis fructus sit, danda est huic tam solertissimæ disciplinæ tota mentis intentio, ut primis firmatis in disputandi veritate vestigiis, facile ad rerum ipsarum certam comprehensionem venire possimus. Et quoniam qui sit ortus logicæ disciplinæ prædiximus, esse reliquum videtur adungere, an omnino quædam sit pars philosophiæ, an (ut quibusdam placet) supplex atque instrumentum, per quod philosophia cognitionem rerum naturamque deprehendat. Cujus quidem rei has e contrario video esse sententias. Hi enim qui partem philosophiæ putant logicam considerationem his fere argumentis utuntur, dicentes philosophiam indubitanter habere partes, speculativam atque activam. De hac tertia rationali, id est logica, quæritur an sit in parte ponenda, sed eam quoque partem esse philosophiæ non potest dubitari. Nam sicut de naturalibus cæterisque sub speculativa positis solius philosophiæ investigatio est, itemque de moralibus ac de reliquis quæ sub activam partem cadunt sola philosophia perpendit, ita quoque de hac parte tractat, id est de his quæ logicæ subjecta sunt sola philosophia iudicat. Quod si speculativa atque activa idcirco philosophiæ

partes sunt, quia de his philosophiæ sola pertractat, propter eandem causam erit logica philosophiæ pars, quoniam philosophiæ soli hæc disputandi materia subjecta est. Ita vero inquit: Cum in his tribus philosophia versetur: cumque activam et speculativam considerationem subjecta discernant, quod illa de rerum naturis, hæc de moribus quærit, dubium non est quin logica disciplina a naturali atque morali suæ materiæ proprietate distincta sit. Etenim logicæ tractatus est de propositionibus atque syllogismis et cæteris hujusmodi, quod neque ea quæ non de oratione, sed de rebus speculatur, neque activa pars, quæ de moribus invigilat, æque præstare potest. Quod si in his tribus, id est speculativa, activa atque rationali philosophia consistit, quæ proprio triplicique a se sine disjuncta sunt, cumque speculativa et activa philosophiæ partes esse videntur, non dubium est quin rationalis quoque philosophiæ pars esse vincatur. Qui vero non partem, sed philosophiæ instrumentum putant, hæc fere afferunt argumenta. Non esse inquit similem logicæ finem speculativæ atque activæ partis extremo: utraque enim illarum ad suum proprium terminum spectat, ita ut speculativa quidem rerum cognitionem, activa vero mores atque instituta perficiat, neque altera refertur ad alteram; logicæ vero finis esse non potest absolutus, sed quodammodo cum reliquis duabus partibus colligatus atque constrictus est. Quid enim est in logica disciplina quod suo merito debeat optari, nisi quod propter investigationem rerum hujus effectio artis inventa est? Scire enim quemadmodum argumentatio concludatur, vel quæ vera sit, quæ verisimilis, ad hoc scilicet tendit, ut vel ad cognitionem rerum referatur hæc rationum scientia, vel ad invenienda ea quæ in exercitium mortalitatis adducta beatitudinem pariunt. Atque ideo quoniam speculativæ atque activæ suus certusque finis est: logicæ autem ad duas reliquas partes refertur extremum, manifestum est non eam esse philosophiæ partem, sed potius instrumentum. Sunt vero plura quæ ex alterutra parte dicantur, quorum nos ea quæ dicta sunt strictim notasse sufficiat. Hanc litem vero tali ratione discernimus. Nihil quippe dicimus impedire ut eadem logica partis vice simul instrumentique fungatur officio. Quoniam enim ipsa suum retinet finem, isque finis a sola philosophia consideratur, pars quidem philosophiæ esse ponenda est; quoniam vero finis ille logicæ quem sola speculatur philosophia, ad alias ejus partes suam operam pollicetur, instrumentum esse philosophiæ non negamus: est autem finis logicæ inventio iudiciumque rationum; quod quidem non esse mirum videbitur, quod eadem pars eadem quoddam ponitur instrumentum, si ad partes corporis animum reducamus, quibus et fit aliquid ut his quasi quibusdam instrumentis utamur, et in toto tamen corpore partium obtinent locum. Manus enim ad tractandum, oculi ad videndum, cæteræque corporis partes proprium quoddam videntur officium habere. Quod tamen si ad totius utilitatem corporis referatur, in-

strumenta quædam corporis esse deprehenduntur quæ etiam partes esse nullus abnuerit. Ita quoque logica disciplina pars quædam philosophiæ est, quoniam ejus philosophia sola magistra est. Supellex vero est, quod per eam inquisita veritas philosophiæ vestigatur. Sed quoniam, quantum mihi quidem brevitas succincta largita est, ortum logicæ et quid ipsa logica esset explicavi, nunc de eo nobis libro pauca dicenda sunt quem in præsens sumpsimus exponendum. Titulo enim proponit Porphyrius introductionem se in Aristotelis prædicamenta conscribere. Quid vero valeat hæc introductio, vel ad quid lectoris animum pareat breviter explicabo. Aristoteles enim qui de decem prædicamentis inscribitur librum hæc intentione composuit, ut infinitas rerum diversitates quæ sub scientiam cadere non possent, paucitate generum comprehenderet, atque ita id quod per incomprehensibilem multitudinem sub disciplinam venire non poterat, per generum (ut dictum est) paucitatem, animo fieret scientiæque subjectum. Decem igitur genera rerum esse omnium consideravit Aristoteles, id est unam substantiam et accidentia novem, quæ sunt qualitas, quantitas, relatio, ubi, quando, situs, habere, facere, et pati: quæ quoniam genera essent suprema, et quibus nullum aliud superponi genus posset, omnem necesse est multitudinem rerum per horum decem generum species inveniri. Quæ quidem genera omnibus a se differentiis distributa sunt. Nec quidquam videntur habere commune nisi tantum nomen, quoniam omnia esse prædicantur. Quippe substantia est, qualitas est, quantitas est, et de aliis omnibus. Est verbum communiter prædicatur, sed non est eorum communis una substantia vel natura, sed tantum nomen: itaque decem genera ab Aristotele reperta omnibus a se differentiis distributa sunt. Sed quæ aliquibus differentiis disjunguntur, necesse est ut habeant proprium quiddam, quod ea in singularem solitariamque vindicet formam. Non est autem idem proprium quod accidens. Accidentia enim et venire et abesse possunt, propria vero ita sunt insita, ut absque his quorum propria sunt esse non possint. Quæ cum ita sint, cumque Aristoteles decem rerum genera reperisset, quæ vel intelligendo mens caperet, vel loquendo disputator efferret (quidquid enim intellectu capimus, id ad alterum sermone vulgamus), evenit ut ad horum decem prædicamentorum intelligentiam quinque harum rerum tractatus incurreret, scilicet generis, speciei, differentiæ, proprii et accidentis. Generis quidem, quoniam oportet ante prædiscere quid sit genus, ut decem illa quæ Aristoteles cæteris anteposuit rebus genera esse possimus agnoscere. Speciei vero cognitio plurimum valet, ut quæ cujusque generis sit species possit agnoscere. Si enim quid sit species ignoramus, nihil impedit errore turbari; fieri enim potest ut per speciei inscientiam sæpe quantitalis species in relatione ponamus, et cujuslibet primi generis species, alteri cujuslibet generi subdamus, atque ita fiat permista rerum atque indiscreta confusio: quod ne accidat, quæ sit

A natura speciei ante noscendum est. Nec vero in hoc tantum prodest speciei cognoscenda natura, ne priorum generum species invicem permutemus, verum etiam ut in eodem quolibet genere proximas species cuilibet generi noverimus eligere, ut ne substantiæ mox animal dicamus esse speciem potius quam corpus, aut corporis hominem potius quam animatum corpus. At vero differentiarum scientia in his maximum retinet locum. Qui enim omnino qualitatem a substantia vel cætera a se genera distare cognoscimus, nisi eorum differentias noverimus? Quomodo autem discernere eorum differentias possumus, si quid ipsa sit differentia nesciamus? Nec hunc solum nobis inscientia differentiæ infundit errorem, verum etiam specierum quoque tollit omne iudicium. Nam omnes species informant differentiæ. Ignorata differentia species quoque necesse est ignorari. Quomodo ergo fieri potest ut quamlibet differentiam possimus agnoscere, si omnino quæ sit nominis hujus significatio nesciamus? Jam vero proprii tantus usus est, ut Aristoteles quoque singulorum prædicamentorum propria perquisierit, quæ propria esse quis deprehenderit antequam quid omnino sit proprium discat. Nec in his tantum proprii hæc cognitio valet quæ singulis nominibus efferuntur, ut hominis risibile, verum etiam in his quæ in locum diffinitionis adhibentur. Omnia enim propria rem subjectam quodam termino descriptionis includunt, quod suo loco quoque opportunius commemorabo. Accidentis quoque cognitio quantum afferat, quis dubitare queat, cum videat inter decem prædicamenta novem tenere accidentis naturas? Quæ quomodo accidentia esse putabimus, si omnino quid sit accidens ignoremus? cum præsertim nec differentiarum, nec proprii scientia cognita sit, nisi accidentis naturam firmissima consideratione teneamus; fieri enim potest ut differentiæ loco vel proprii per inscientiam accidens apponatur, quod esse vitiosum etiam diffinitiones probant, quæ cum ipsæ ex differentiis constant, et fiant uniuscujusque diffinitiones propriæ, accidens tamen non videntur admittere. Cum igitur Aristoteles decem rerum genera collegisset, quæ numerum diversas sub se species continerent, quæ species nunquam diversæ forent nisi differentiis segregarentur; cumque omnia in substantiam atque accidens, accidens vero in alia prædicamenta solvisset; cumque aliquorum prædicamentorum sit propria persecutus, de his ipsis quidem prædicamentis docuit: quid vero esset genus, quid species, quid differentia, quid illud accidens, de quo nunc dicendum est, vel quid proprium, velut nota præterit. Ne igitur ad prædicamenta Aristotelis venientes, quid significaret unumquodque eorum quæ superius dicta sunt ignorarent, hunc librum Porphyrius de earum quinque rerum cognitione perscripsit, quo perspecto, et considerato quid unumquodque eorum quæ supraposuit designaret, facilius intellectus ea quæ ab Aristotele præponerentur addisceret. Hæc quidem intentio est hujus libri quem Porphyrius ad introductionem prædicamento-

rum se conscripsisse ipsa (ut dictum est) tituli inscriptione signavit. Sed licet ad hoc unum hujus libri referatur intentio, non tamen simplex est ejus utilitas, sed multiplex, et in maxima quæque diffusa, quam idem Porphyrius in principio hujus libri commemorat dicens.

Cum sit necessarium, Chrysaori, et ad eam que est apud Aristotelem prædicamentorum doctrinam nosse quid sit genus, quid differentia, quid species, quid proprium, et quid accidens, et ad diffinitionum assignationem, et omnino ad ea quæ in divisione et in demonstratione sunt, utili istarum rerum speculatione compendiosam tibi traditionem faciens, tentabo breviter, velut introductionis modo, ea quæ ab antiquis dicta sunt, aggredi, ab altioribus quidem questionibus abstinens, simpliciores vero mediocriter coniectans.

Utilitas hujus libri quadrifariam spargitur: namque et ad illud ad quod ejus dirigitur intentio magno usui legentibus est, et ad cætera quæ cum extra intentionem sint, non tamen minor ex his legentibus utilitas comparatur. Est enim per hoc opusculum et prædicamentorum facilis cognitio, et diffinitionum integra assignatio, et divisionum recta perceptio, et demonstrationum veracissima conclusio. Quæ res quanto difficiles atque arduæ sunt, tanto perspicaciorum studiosiorumque animum lectoris expectant. Dicendum vero est quod in omnibus libris evenit. Nam primum si quæ sit intentio cognoscatur, quanta quoque utilitas inde provenire possit perpenditur, et licet extræ multa (ut sit) hujusmodi librum sequantur, tamen illam proxime utilitatem videtur habere, ad quod ejus refertur intentio, ipso libro quem sumpsimus exponente; cum ejus intentio sit ad prædicamenta intellectum facilem comparandi, non dubium est quin hæc ejus principalis probetur utilitas, licet non minores sint comites diffinitio, divisio ac demonstratio. Quorum nobis quædam hic principia suggeruntur, sensus vero hujusmodi est: Cum sit, inquit, utilis generis, speciei, differentie, proprii, accidentisque cognitio ad prædicamenta Aristotelis ejusque doctrinam, ad diffinitionum etiam assignationem, ad divisionem et ad demonstrationem, quia sit harum rerum utilis uberrimaque cognitio, compendiosam, inquit, traditionem faciens, ea quæ ab antiquis large ac diffuse dicta sunt tentabo breviter aperire. Neque enim esset compendiosa, nisi totum opus brevitate constringeret. Et quoniam introductionem scribebat, altiores, inquit, quæstiones sponte refugiam, simpliciores vero mediocriter coniectabo, id est simpliciorum quæstionum obscuritatem habita in eis quadam conjecturæ rationatione tractabo. Tota quidem sententia hujusmodi præemii talis est, quæ et utilitate uberrima et facilitate incipientis animo blandiatur. Sed dicendum est quidnam celestis amplius auctoritas sermonum. Necessarium in Latino sermone, sicut in Græco ἀναγκαῖον, plura significat. Diversa enim significatione Marcus Tullius dicit necessarium suum esse aliquem atque nostrum. Item necessarium dicimus, ut cum necessarium esse nobis

A dicimus ad forum descendere, qua in voce quædam utilitas significatur. Alia quoque significatio est qua dicimus solem necessarium esse moveri, id est necesse esse, et illa quidem prima significatio prætermittenda est, omnino enim ab eo necessario quod hic Porphyrius ponit aliena est. Hæc vero duæ hujusmodi sunt, ut inter se certare videantur quæ hujus loci obtineat significationem, in quo dicit Porphyrius: Cum sit necessarium, Chrysaori, namque (ut dictum est) necessarium et utilitatem significat et necessitatem. Videntur autem huic loco utraque congruere. Nam et summe utile est ad ea quæ superius dicta sunt de genere et specie et cæteris disputare, et summa est necessitas, quia nisi sint hæc ante præcognita, illa ad quæ ista præparantur, non possunt cognosci quæ dicuntur prædicamenta.

Nam neque præter cognitionem generis et speciei prædicamenta discuntur. Nec diffinitio genus relinquit et differentiam, et in cæteris quam sit utilis iste tractatus cum de divisione et demonstratione disputabitur apparebit. Sed quamquam necesse erit hæc quinque de quibus hic disputandum est prius ad cognitionem venire quam ea quibus illa præparantur, non tamen ea significatione hic a Porphyrio positum est, qua necessitatem significare vellet, ac non potius utilitatem, ipsa enim oratio contextusque sermonum id clarissima intelligentiæ ratione significat. Nec enim quisquam ita utitur ratione, ut aliquam necessitatem referri dicat ad aliud. Necessitas enim per se quidem est; utilitas vero semper ad id quod utile est refertur, ut hic quoque. At enim: Cum sit necessarium, Chrysaori, et ad eam quæ est apud Aristotelem prædicamentorum doctrinam. Si hic igitur necessarium intelligamus utile, et id nomine ipso vertamus dicentes: Cum sit utile, Chrysaori, et ad eam quæ est apud Aristotelem prædicamentorum doctrinam, nosse quid sit genus et cætera, rectæ intelligentiæ sermonum ordo convenit; sin vero id ad necesse permutetur, ut dicamus, Cum sit necessarium, Chrysaori, et ad eam quæ est apud Aristotelem prædicamentorum doctrinam nosse quid genus sit, et cætera, rectæ intelligentiæ sermonum ordo non convenit. Quocirca hic diutius immorandum non est. Quamquam enim sit summa necessitas his ignoratis non posse ad ea ad quæ hic tractatus intendit perveniri, non tamen hic de necessitate dictum est, necessarium, sed potius de utilitate. Nunc vero licet idem superius dictum sit, tamen breviter quid ad prædicamenta generis, speciei, differentie, proprii atque accidentis prosit cognitio disputemus. Aristoteles enim in prædicamentis decem genera constituit rerum quæ de cunctis aliis prædicarentur, ut quidquid ad significationem venire posset, id si integram significationem teneret, cuilibet eorum subiceretur generi de quibus Aristoteles tractat in eo libro qui de decem prædicamentis inscribitur. Hoc ipsum referri ad aliquid velut ad genus tale est hoc quale si quis speciem supponat generi. Hoc vero neque præter cognitionem speciei ullo modo fieri potest, nec vero ipsa species

quid sint, vel cujus magis sint possumus agnoscere, nisi eorum differentia cognoscantur. Sed differentiarum natura incognita, quæ uniuscujusque speciei sint differentia, modis omnibus ignorabitur. Quare sciendum est quoniam si de generibus Aristoteles tractat in prædicamentis, et generum natura cognoscenda est, cujus cognitionem speciei quoque comitatur agnitio. Sed hoc cognito, quid sit differentia non potest ignorari, quanquam in eodem libro plura sunt ad quæ nisi maximam peritiam et generis, et speciei, et differentia lector attulerit, nullus omnino intellectus pateat, ut cum ipse Aristoteles dicat: Diversorum generum et non subalternatim positorum diversæ secundum se species et differentia sunt, quod his ignoratis intelligi impossibile est; sed idem Aristoteles proprium uniuscujusque prædicamenti diligentissima inquisitione vestigat, ut cum substantia proprium post multa dicit esse quod idem numero contrariorum susceptibile sit, vel rursus quantitatis quod in ea sola æquum atque inæquale dicatur, qualitatis etiam quod per eam simile aliud aliis aut dissimile proponimus; et in cæteris eodem modo, ut quæ sit contrarii proprietas, quæ secundum relationem oppositionis, quæ privationis et habitus, quæ affirmationis et negationis, in quibus ita tractat tanquam jam peritis scientibus quæ sit proprietatis natura, quam si quis ignorat, frustra ea quæ de his disputantur aggreditur. Jam vero illud manifestum est, quod accidens maximum prædicamentorum obtineat locum, quod proprio nomine novem prædicamenta circumdat, et ad prædicamenta quidem quanta sit hujus libri utilitas ex his manifestum est. Quod vero ait, et ad assignationem definitionum facile cognosci potest, si prius substantia rationum divisio fiat: substantia ratio, alia quidem in descriptione ponitur, alia vero in definitione; sed ea quæ est in descriptione proprietatem quamdam colligit ejus rei cujus substantia rationem prodit, ac non modo proprietate id quod monstrat informat, verum etiam ipsa sit proprium, quod in definitionem quoque venire necesse est. Si quis enim quantitatis rationem reddere velit, ut dicat licebit: quantitas est secundum quam æquale atque inæquale dicitur. Sicut igitur proprietatem quantitatis in ratione posuit quantitatis, et ipsa tota ratio ipsius quantitatis propria est, ita descriptio et proprietatem colligit, et propria fit ipsa descriptio. Definitio vero ipsa quidem propria non colligit, sed ipsa quoque fit propria. Nam qui substantiam monstrat, genus differentiis jungit, et ea quæ per se sunt communia atque multorum redigens in unum, uni speciei quam definit reddit æqualia. Ita igitur ad descriptionem utilis est proprii cognitio, quoniam sola proprietas in descriptione colligitur, et ipsa fit propria sicut definitio quoque: ad definitionem vero genus quidem primum ponitur, et species ad quam genus illud aptatur, et differentia, quibus junctis cum genere, species definitur. Sed si cui hæc pressiora quam expositionis modus expostulat videbuntur, hoc eum scire convenit, nos (ut in prima editione

dictum est) hanc expositionem nostro reservasse iudicio, ut ad intelligentiam simplicem hujus libri editio prima sufficiat; ad interioriorem vero speculationem, confirmatis jam pene scientia, nec in singulis vocabulis rerum hærentibus, hæc posterior editio collocatur. Ad divisionem vero faciendam tam hic liber est utilis, ut præter earum scientiam rerum, de quibus in hac libri serie disputatur, casu fiat potius quam ratione partitio. Hoc autem manifestum erit si divisionem ipsam dividamus, id est si nomen ipsum divisionis in ea quæ significat partiamur. Est namque divisio generis in species, ut cum dicimus, coloris aliud est album, aliud nigrum, aliud vero medium. Rursus divisio est quoties vox plura significans aperitur, et quam multa sint quæ ab ea voce signantur ostenditur, ut si quis dicat: nomen canis plura significat, et hunc latrabilem quadrupedemque, et cælestis sidus, et marinam bestiam, quæ omnia a se definitione disjuncta sunt. Dividi autem dicitur et quoties totum in partes proprias separatur, ut cum dicimus: domus aliud sunt fundamenta, aliud parietes, aliud tectum. Et hæc quidem triplex divisio secundum se partitio nuncupatur. Est autem alia quæ secundum accidens dicitur. Ea quoque fit tripliciter, aut cum accidens in subjecta dividimus, ut cum dico, bonorum alia sunt in anima, alia in corpore, alia extrinsecus, aut cum subjectum in accidentia distinguimus, ut: corporum alia sunt alba, alia nigra, alia medii coloris; aut cum accidens in accidentia separamus, ut cum dicimus: liquentia alia alba, alia nigra, alia medii coloris. Et rursus aliorum alia sunt dura, alia liquentia, quædam mollia. Cum igitur ita omnis fiat divisio aut secundum se, aut per accidens, et utraque partitio tripliciter, cumque in superiore secundum se triplici partitione sit una divisionis forma genus in species separare, id neque præter generis scientiam fieri illo modo potest, neque vero præter scientiam differentiarum quas necesse est in specierum divisione sumi. Manifestum est igitur quanta utilitas hujus libri ad hanc divisionem sit, quæ primo aditu genus ac species et differentias tractat. Secunda vero ea divisio, quæ est secundum vocis significantias, nec ipsa quidem ab hujus libri utilitate discreta est. Uno enim modo cognosci poterit, utrum vox cujus divisionem facere quærimus æquivoca esse videatur, an genus, si ea quæ significat differantur; et si ea quæ sub communione sunt una definitione claudantur, species esse necesse est, et illud commune genus earum. Quod si illa quæ proposita vox designat non possunt una definitione concludi, nemo dubitat quin illa vox sit æquivoca, nec communis his de quibus prædicatur, ut genus, quandoquidem ea quæ sub se posita significat, secundum commune nomen non possunt una definitione comprehendi. Si igitur ex definitione manifestum est quid genus sit, quidque nomen æquivocum, definitio vero per genera differentiasque discurrit, quisquamne dubitare potest et in hac divisionis forma plurimum hujus libri auctoritatem valere? Illa vero secundum

se divisio quæ est totius in partes quemadmodum discernitur, ac non potius generis in species divisio esse putabitur, nisi sint genus, et species, et differentiæ earum, quavis ante ratione disciplinæ tractata? Cur enim non quisquam dicat domus species potius esse quam partes fundamenta, parietes et tectum? Sed cum occurrerit generis nomen in unaquaque specie totum posse congruere, totius vero in unaquaque parte sua nomen convenire non posse, manifestum fiet aliam divisionem esse generis in species, aliam totius in partes. Convenire autem nomen generis singulis speciebus ostenditur per id quod et homo et equus singula animalia nuncupantur. Neque tectum vero, neque parietes aut fundamenta sigillatim domus nomine appellari solent. Sed cum fuerint junctæ partes, tunc recte totius nomen accipiunt. De ea vero divisione quæ secundum accidens fit, nullus ignorat, quin incognito accidenti, incognitaque vi generis ac differentiarum, facile evenire possit ut accidens ita in subjecta solvatur quasi genus in species, et postremo omnem hunc ordinem partitionis foedissime permiscabit inscientia. Et quoniam quid ad divisionem hic liber prosit ostendimus, nunc de demonstratione dicemus, ne per ardua atque difficilia hæreat, qui in tanta hac disciplina vigilantissimo ingenio et solertissimo labore sudaverit: fit enim demonstratio, id est alicujus quæsitæ rei certa rationis collectio, ex ante cognitis naturaliter, ex convenientibus, ex primis, ex causa, ex necessariis, ex per se inhærentibus. Sed genera species, species propriis priora sunt naturaliter. Ex generibus enim species fluunt. Item species sub se positus individuis priores naturaliter esse manifestum est. Quæ vero priora sunt, ea et prænoscentur et notiora sunt subsequenti naturaliter. Duobus enim modis primum aliquid et notum dicitur, secundum nos scilicet, et secundum naturam. Nobis enim illa magis cognita sunt, quæ sunt proxima, ut individua, dehinc species, postremo genera: at vero natura converso modo ea sunt magis cognita, quæ nobis minime proxima sunt. Atque ideo quantumlibet se longius a nobis genera protulerunt, tanto magis erunt lucida et naturaliter nota. Differentiæ vero substantiales illæ sunt quas per se his rebus inesse quæ demonstrantur agnoscimus. Præcedere autem debet generum ac differentiarum cognitio, ut in unaquaque disciplina quæ sint ejus rei quæ demonstratur convenientia principia possit intelligi. Necessaria vero esse ea ipsa, quæ genera et differentias dicimus, nullus dubitat qui speciem sine genere et differentia intelligit esse non posse. Genera vero et differentia sunt causæ specierum. Idcirco enim species sunt quia genera earum et differentia sunt quæ in syllogismis posita demonstrantibus non rei solum, verum etiam conclusionis causæ sunt, quod postremi resolutorii locupletius dicent. Cum igitur perutile sit, et definitione quodlibet illud circumscribere, et divisione dissolvere, et demonstrantibus comprobare, hæc autem præter earum rerum scientiam de quibus

A in hoc libro disputabitur, neque intelligi, neque exerceri valeant, quis unquam poterit dubitare quin hic liber maximum totius logicæ adjumentum sit, præter quem cætera quæ in ea magnam vim tenent nullum doctrinæ aditum præbent? Sed meminit Porphyrius introductionem sese conscribere, neque ultra quam institutionis modus est formam tractatus egredi. Ait enim se aliorum quæstionum modis abstinere, simpliciores vero mediocri conjectura perstringere. Quæ vero sint altiores quæstiones quas se differre promittit ita proponit:

Mox de generibus et speciebus illud quidem, sive subsistent, sive in solis nudis intellectibus posita sint, sive subsistentia corporalia sint an incorporalia, et utrum separata a sensibilibus an in sensibilibus posita: et circa hæc consistentia dicere recusabo. Altissimum enim negotium est hujusmodi, et majoris egeat inquisitionis.

B Altiores, inquit, quæstiones prætereo ne eis interpestive lectoris animo ingestis initia ejus primitiasque perturbem. Sed ne omnino faceret negligentem, ut nihil præterquam quod ipsæ dixisset lector amplius putaret occultum, id ipsum cujus executionem sese differre promissit, addidit, ne de his minime obscure penitusque tractando lectori quidquam obscuritatis effunderet, et tamen scientia roboratus quid quæri jure possit agnosceret. Sunt autem quæstiones quas sese reticere promittit et peritiles, et secretæ; et tentatæ quidem a doctis viris, nec a pluribus dissolutæ, quarum prima est hujusmodi: Omne quod intelligit animus, aut id quod est in reum natura constitutum, intellectu concipit, et sibi met ratione describit, aut id quod non est vacua sibi imaginatione depingit. Ergo intellectus generis et cæterorum cujusmodi sit quæritur, utrumne ita intelligamus species et genera ut ea quæ sunt et ex quibus verum capimus intellectum, an nosmetipsos eludimus cum ea quæ non sunt nobis cassa imaginatione formamus. Quod si esse quidem constiterit, et ab his quæ sunt intellectum concipi dixerimus, tunc alia major ac difficilior quæstio dubitationem parat, cum discernendi atque intelligendi generis ipsius naturam summa difficultas ostenditur. Nam quoniam omne quod est, aut corporeum aut incorporeum esse necesse est, genus et species in aliquo horum esse oportebit. Quale erit igitur id quod generum dicitur; utrumne corporeum an incorporeum? neque enim quid sit diligenter intenditur, nisi in quo horum poni debeat agnoscat. Sed neque cum hæc soluta fuerit quæstio, omne excluditur ambiguum: subest enim aliquid, quod si incorporalia esse genus ac species dicantur, obsideat intelligentiam atque detineat, exsolvi postulans utrum circa corpora ipsa subsistant, an etiam præter corpora subsistentia incorporales esse videantur. Duæ quippe incorporeorum formæ sunt, ut alia præter corpora esse possint, et separata a corporibus in sua corporalitate perdurent, ut Deus, mens, anima. Alia vero cum sint incorporea, tamen præter corpora esse non possunt, ut linea, superficies, numerus et singulæ qua-

litates, quas tametsi incorporeas esse pronuntiamus, quod tribus spatii minime distendantur, ita tamen in corporibus sunt, ut ab his divelli nequeant aut separari, aut si a corporibus separata sint, nullo modo permaneant. Quas licet quæstiones arduum sit, ipso interim Porphyrio renuente, dissolvere, tamen aggrediar ita ut nec anxium lectoris animum relinquam, nec ipse in his quæ præter muneris suscepti seriem sunt tempus operamque consumam. Primum quidem pauca sub quæstionis ambiguitate proponam, post vero eundem dubitationis nodum exsolvere atque explicare tentabo. Genera et species aut sunt et subsistunt, aut intellectu et sola cogitatione formantur, sed genera et species esse non possunt. Hoc autem ex his intelligitur. Omne enim quod commune est uno tempore pluribus, id in se unum esse non poterit. Multorum enim est quod commune est, præsertim cum una atque eadem res in multis uno tempore tota sit; quantæcumque enim sunt species, in omnibus genus unum est, non quod de eo singulæ species quasi partes aliquas carpant, sed singulæ uno tempore totum genus habeant: quo fit ut totum genus in pluribus singulis uno tempore positum unum esse non possit; neque enim fieri potest ut cum in pluribus totum uno sit tempore, in semetipso sit unum numero. Quod si ita est, unum quiddam genus esse non poterit, quo fit ut omnino nihil sit. Omne enim quod est, idcirco est quia unum est, et de specie idem convenit dici. Quod si est quidem genus ac species, sed multiplex, neque unum numero, non erit ultimum genus, sed habebit aliud super se positum genus, quod illam multipliciter unius sui nominis vocabulo concludat: ut enim plura animalia quoniam habent quiddam simile, eadem tamen non sunt, et idcirco eorum genera perquirunt, ita quoque quoniam genus quod in pluribus est, atque ideo multiplex, habet sui similitudinem quod genus est, non est vero unum, quoniam in pluribus est, ejus generis quoque genus aliud quærendum est, cumque fuerit inventum eadem ratione quæ superius dicta est, rursus genus tertium vestigatur; itaque in infinitum ratio procedat necesse est, cum nullus disciplinæ terminus occurrat. Quod si unum quoddam numero genus est, commune multorum esse non poterit: una enim res si communis est, aut partibus communis est, et non jam tota communis, sed partes ejus proprie singulorum sunt, aut in usus habentium etiam per tempora transit ut sit commune, ut puteus et fons, ut servus communis vel equus, aut uno tempore omnibus commune sit, non tamen ut eorum quibus commune est substantiam constituat, ut est theatrum, vel spectaculum aliquid quod spectantibus omnibus commune est. Genus vero secundum nullum horum modum commune esse speciebus potest: nam ita commune esse debet, ut et totum sit in singulis, et uno tempore, et eorum quorum commune est constituere valeat et conformare substantiam. Quocirca si neque unum est, quoniam commune est, neque multiplex, quoniam ejus quoque multitudinis

A genus aliud inquirendum est, videbitur genus omnino non esse, idemque de cæteris intelligendum est. Quod si tantum intellectibus genera et species cæteraque capiuntur, cum omnis intellectus aut ex re subjecta fiat, ut sese res habet, aut ut res sese non habet, vanus est qui de nullo subjecto capitur, nam ex nullo subjecto fieri intellectus non potest. Si generis et speciei cæterorumque intellectus ex re subjecta veniat, ita ut sese res ipsa habet quæ intelligitur, jam non tantum intellectu posita sunt, sed in rerum etiam veritate consistunt. Et rursus quærendum est quæ sit eorum natura, quod superior quæstio vestigabat: quod si ex re quidem generis cæterorumque sumitur intellectus, neque ita ut sese res habet quæ intellectui subjecta est, vanum necesse est esse intellectum, qui ex re quidem sumitur, non tamen ita ut sese res habet, id est enim falsum quod aliter atque res est intelligitur. Si igitur quoniam genus et species nec sunt, nec cum intelliguntur verus est eorum intellectus, non est ambiguum quin omnis sit deponenda de his quinque propositis disputandi cura, quandoquidem neque de ea re quæ sit, neque de ea de qua verum aliquid intelligi preferre possit inquiritur: hæc quidem est ad præsens de propositis quæstio, quam nos Alexandro consentiente hæc ratiocinatione solvemus. Non enim necesse esse dicimus omnem intellectum qui ex subjecto quidem sit, non tamen ut sese ipsum subjectum habet, falsum et vacuum videri. In his enim solis falsa opinio ac non potius intelligentia est, quæ per conjunctionem fiunt. Si enim quis componat atque conjungat intellectu id quod natura jungi non patitur, illud falsum esse nullus ignorat: ut si quis equum atque hominem jungat imaginatione, atque effigiet centaurum. Quod si hoc per divisionem et abstractionem fiat, non ita quidem res sese habet, ut intellectus est. Intellectus tamen ille minime falsus est: sunt enim plura quæ in aliis suum esse habent, ex quibus aut omnino separari non possunt, aut si separata fuerint, nulla ratione subsistunt. Atque ut hoc nobis in pervagato exemplo manifestum sit, linea in corpore est aliquid, et id quod est corpori debet, hoc est esse suum per corpus retinet, quod docetur ita: si enim separata sit a corpore non subsistit; quis enim unquam sensu ullo separatam a corpore lineam cepit? Sed animus cum confusas res permistasque corporibus in se a sensibus cepit, eas propria vi et cogitatione distinguit. Omnes enim hujusmodi res incorporeas in corpore suum esse habentes sensus cum ipsis nobis corporibus tradit: at vero animus, cui potestas est et disjuncta componere et composita dissolvere, quæ a sensibus confusa et corporibus conjuncta traduntur, ita distinguit ut in incorpoream naturam per se ac sine corpori us in quibus est concreta, et speculetur et videat. Diversæ enim proprietates sunt incorporeorum corporibus permistorum, etiamsi separantur a corpore. Genera ergo et species cæteraque vel in corporeis rebus, vel in his quæ sunt corporea, reperiuntur: et si ea in rebus incorporeis invenit

animus, habet illico incorporeum generis intellectum. Si vero corporalium rerum genera speciesque prospexerit, aufert (ut solet) a corporibus incorporeorum naturam, et solam puramque ut in se ipsa forma est contuetur. Ita hæc cum accipit animus permista corporibus, incorporalia dividens speculatur atque considerat. Nemo ergo dicat falsam nos lineam cogitare, quoniam ita eam mente capimus quasi præter corpora sit, cum præter corpora esse non possit. Non enim omnis qui ex subjectis rebus capitur intellectus aliter quam sese ipsæ res habent, falsus esse putandus est, sed (ut superius dictum est) ille quidem qui hoc in compositione facit falsus est, ut cum hominem atque equum jungens putat esse centaureum. Qui vero id in divisionibus et abstractionibus atque assumptibus ab his rebus in quibus sunt efficit, non modo falsus non est, verum etiam solus intellectus id quod in proprietate verum est invenire potest. Sunt igitur hujusmodi res in corporalibus atque in sensibilibus rebus. Intelliguntur autem præter sensibilia, ut eorum natura perspicere et proprietas valeat comprehendere. Quocirca cum et genera et species cogitantur, tunc ex singulis in quibus sunt eorum similitudo colligitur, ut ex singulis hominibus inter se dissimilibus humanitatis similitudo, quæ similitudo cogitata animo veraciterque perspecta sit species, quarum specierum rursus diversarum considerata similitudo, quæ nisi in ipsis speciebus aut in earum individuis esse non potest, efficit genus, itaque hæc sunt quidem in singularibus. Cogitantur vero universalis, nihilque aliud species esse putanda est, nisi cogitatio collecta ex individuorum dissimilium numero substantiali similitudine, genus vero cogitatio collecta ex specierum similitudine. Sed hæc similitudo cum in singularibus est, fit sensibilis: cum in universalibus, fit intelligibilis; eodemque modo cum sensibilis est, in singularibus permanet, cum intelligitur, fit universalis. Subsistunt ergo circa sensibilia, intelliguntur autem præter corpora, neque enim interclusum est ut duæ res eodem in subjecto non sint ratione diversæ, ut linea curva atque cava: quæ res cum diversis definitionibus terminentur, diversusque earum intellectus sit, semper tamen in eodem subjecto reperiuntur; eadem enim cava linea eademque curva est. Ita quoque generibus et speciebus, id est singularitati et universalitati unum quidem subjectum est, sed alio modo universale est cum cogitatur, alio singulare cum sentitur in rebus his in quibus habet esse suum. His igitur terminatis omnis (ut arbitror) quæstio dissoluta est. Ipsa enim genera et species subsistunt quidem alio modo, in-

telliguntur vero alio modo, et sunt incorporalia, sed sensibilibus juncta subsistunt insensibilibus. Intelliguntur vero præter corpora, ut per semetipsa subsistentia, ac non in aliis esse suum habentia; sed Plato genera et species cæteraque non modo intelligi universalis, verum etiam esse atque propter corpora subsistere putat; Aristoteles vero intelligi quidem incorporalia atque universalis, sed subsistere in sensibilibus putat, quorum dijudicare sententias aptum esse non duxi. Altioris enim est philosophiæ, idcirco vero studiosius Aristotelis sententiam exsecuti sumus, non quod eam maxime probaremus, sed quod hic liber ad prædicamenta conscriptus est, quorum Aristoteles auctor est.

Hoc vero, quemadmodum de his ac de propositis probabiliter antiqui tractaverunt, et horum maxime Peripatetici, tibi nunc tentabo monstrare.

Prætermittis his quæstionibus, quas altiores esse prædicat, exoptat mediocrem introductorii operis tractatum; sed ne ipsa harum quæstionum emissio vitio daretur, apposuit quemadmodum de propositis tractaturus est, ex quorumque hoc opus auctoritate subnixus aggreditur ante denuntiat. Cum mediocritatem quidem tractaturus promittit detracta obscuritatis difficultate, animum lectoris invitat ut vero acquiescat ac sileat ad id quod picturus est, Peripateticorum auctoritate confirmat. Atque ideo ait, de his, id est de generibus et speciebus de quibus superiores intulerat quæstiones, ac de propositis id est de differentiis, propriis atque accidentibus, esse probabiliter disputaturum: probabiliter autem ait, id est verisimiliter, quod Græci λογικῶς vel ἐνδόξως dicunt. Sæpe enim et apud Aristotelem λογικῶς verisimiliter ac probabiliter dictum invenimus, et apud Boetium et apud Alexan. Porphyrius quoque ipse in multis hac significatione hoc verbo usus est, quod nos scilicet in translatione, quod ait λογικώτερον ita interpretari, ut rationabiliter diceremus, omisimus. Lenge enim melior ac verior significatio ea visa est, ut probabiliter sese dicere promitteret, id est non præter opinionem ingredientium atque lectorum, quod introductionis est proprium. Nam cum ab imperitorum hominum mentibus doctrinæ secretum alioris abhorreat, talis esse introductio debet, ut præter opinionem ingredientium non sit. Ergo melius probabiliter quam rationabiliter, ut nobis videtur, interpretati sumus. Antiquos autem ait de eisdem disputasse rebus, se i eorum illum se maxime tractatum insequi quem Peripatetici Aristotele duce reliquerunt, ut tota disputatio ad prædicamenta conveniat.

LIBER SECUNDUS.

Quæri solet in expositionum principiis cur unumquodque cæteris in dispositionis ordine præponatur, velut nunc in genere dubitari potest cur genus speciei, differentiæ, proprio, accidentique prætulerit, de eo enim primitus tractat. Respondemus itaque jure

factum videri: omne enim quod universale est, intra semetipsum cætera concludit, ipsum vero non clauditur. Majoris itaque meriti est ac principalis naturæ, quod ita cætera coerces, ut ipsum naturæ suæ magnitudine nequeat ab aliis contineri. Genus igitur et

species intra se positas habet, et earum differentias propriaque, nihilominus etiam accidentia, atque ita de genere inchoandum fuit quod cætera naturæ suæ magnitudine coerces et contact. Præterea illa semper propria putanda sunt, quæ si auferat quis cætera perimuntur, illa posteriora quibus positis ea quæ cæterorum substantiam perficiunt consequuntur, ut in genere et cæteris. Nam si animal auferas, quod est hominis genus, homo quoque qui est species, et rationale quod differentia, et risibile quod proprium, et grammaticum quod accidens est, non manebit, et interemptum genus cuncta consumit. Si vero hominem esse constituas vel grammaticum, vel rationale, vel risibile, animal quoque esse necesse est. Sive enim est homo, animal est: sive rationale, sive risibile, sive grammaticum, ab animalis substantia non recedit. Sublato ergo genere et cætera consumuntur, positis vero cæteris sequitur genus: prior est igitur natura generis, posterior cæterorum. Jure igitur in disputatione præpositum est genus, sed quoniam generis nomen multa significat, hoc est enim quod ait:

DE GENERE.

Videtur autem neque genus neque species simpliciter dici.

Ubi enim non est simplex dictio, illic multiplex significatio est; prius hujus nominis significationes discernit ac separat, ut de qua significatione generis tractaturus est sub oculis ponat. Sed cum neque genus, neque species, neque differentia, nec proprium, nec accidens significatione simplicia sint, cur de his tantum duobus, genere, inquam, ac specie, dixit non simpliciter dici, cum proprium, differentia, atque accidens ipsa quoque sint significatione multiplicia? Dicendum est quoniam longitudinem vitans tantum speciem nominavit, eamque idcirco ne solum genus esse significationis multiplicis putaretur. Enumerat autem primam generis significationem hoc modo:

Genus enim dicitur et aliquorum quodammodo se habentium ad unum aliquod et ad se invicem collectio, secundum quam significationem Romanorum dicitur genus ab unius scilicet habitudine. Dico autem Romuli et multitudinis habentium aliquo modo ad se invicem eam quæ ab illo est cognationem, secundum divisionem ab aliis generibus dictum.

Una, inquit, generis significatio est, quæ in multitudinem venit a quolibet uno principium trahens, ad quod scilicet ita illa multitudo conjuncta est, ut ad se invicem per ejusdem unius principium copulata sit: ut cum Romanorum genus dicitur, multitudo Romanorum ab uno Romulo vocabulum trahens, et ipsi Romulo, et ad se invicem quasi quadam nominis hæreditate conjuncta est. Eadem enim quæ a Romulo societas descendit Romanos inter se omnes uno generis nomine devincit et colligit. Videtur autem secuisse hanc generis significationem in duas partes, cum copulativam conjunctionem admisit

A dicens: Genus dicitur aliquorum quodammodo se habentium ad unum aliquod et ad se invicem collectio, tanquam et illud genus dicatur ad unum aliquo modo se habere, et hoc rursus genus dicatur quod ad se invicem unius generis significatione conjuncti sint. Hoc vero minime est: eadem enim a quolibet uno propagata societas, et ad illum qui princeps est generis, totam multitudinem refert, et ipsam inter se multitudinem uno generis nomine connectit et continet. Quo circa non est putandus divisionem fecisse, sed omne quidquid in hac generis significatione intelligendum fuit, aperuisse. Ordo autem verborum ita sese habet qui est hyperbaton intelligendus: genus enim dicitur, et aliquorum ad unum se aliquo modo habentium collectio, et ad se invicem aliquo modo

B habentium, rursus collectio subaudienda est: est enim et zeugma cujus significationis adjecit exemplum, secundum quam significationem Romanorum dicitur genus, ab unius scilicet habitudine. Dico autem Romuli et multitudinis rursus habitudine habentium aliquo modo ad invicem cognationem, eam scilicet quæ ab illo est, id est Romulo, secundum divisionem ab aliis generibus dictum, scilicet multitudinis; hæc enim multitudo aliquo modo ad unum et ad se invicem habens cognationem genus dicta est, ut ab aliis discerneretur, ut Romanorum genus ab Atheniensium genere cæterorumque separaretur, ut sit integer verborum ordo: genus enim dicitur et collectio aliquorum ad unum se quodammodo habentium, et collectio ad se invicem, secundum quam significationem Romanorum dicitur genus ab unius scilicet habitudine: dico autem Romuli et multitudinis secundum divisionem ab aliis generibus dictum, scilicet hominum habentium aliquo modo ad invicem eam quæ est ab illo, id est Romulo, cognationem. Atque hæc hæcenus; nunc de secunda generis significatione dicendum est.

Dicitur autem et aliter rursus genus illud quod est uniuscujusque generationis principium, vel ab eo qui genuit, vel ab eo loco, in quo quis genitus est. Sic enim Orestem quidem dicimus a Tantalo genus habere, Hylum autem ab Hercule. Et rursus Pindarum quidem Thebanum esse genere, Platonem vero Atheniensem: etenim patria principium est uniuscujusque generationis, quemadmodum et pater: hæc autem videtur esse prompissima significatio generis. Romani enim dicuntur qui ex genere descendunt Romuli, et Cecropidæ, qui ex genere descendunt Cecropis, et eorum proximi.

Quatuor omnino sunt principia, quæ unumquodque principaliter efficiunt: est enim una causa, quæ effectiva dicitur, velut pater filii; est alia quæ materialis, velut lapides domus; tertia est forma, velut hominis rationalitas; quarta quamobrem geritur, velut pugnae victoria. Duæ vero sunt quæ per accidens uniuscujusque dicuntur esse principia, locus scilicet ac tempus. Quoniam enim omne quod nascitur et sit in loco ac tempore est, et quidquid loco vel tempore natum factumve fuerit, eum locum vel id tempus accidentaliter dicitur habere principium

Horum omnium in hac secunda generis significatione duo quædam ex alterutris assumit quæ ad significationem generis videbantur accommodata. Ex his quidem causis quæ principalia sunt, effectivum; ex his vero quæ accidentia, locum: ait enim, genus dicitur et a quo quis genitus est, quæ est effectiva principalium causa, et in quo quis loco est procreatus, quæ est accidens causa principii. Itaque hæc secunda significatione duo continet, eum a quo quis procreatus est, et locum in quo quis editus, ut exemplo quoque demonstrant. Orestem enim dicimus a Tantalò genus ducere. Tantalus quippe Pelopen, Pelops Atreum, Atreus Agamemnonem, Agamemnon genuit Orestem. Itaque a procreatione genus hoc dictum est. At vero Pindarum dicimus esse Thebanum, scilicet, quoniam Thebis editus tale generis nomen accepit: sed quoniam diversum est illud a quo quisque procreatus est, et locus in quo quis editus est, diversa videtur esse generis significatione procreantis et loci, quam in secunda parte enumerans unam fecit. Sed ne videretur duplex significatione generis, per similitudinem conjunxit dicens: Etenim patria principium est uniuscujusque generationis, quemadmodum et pater. Sed quoniam in significationibus evenit sæpe ut aliquid sit quod intellectui significatæ rei propinquum esse videatur, quoniamque duas generis apposuit significationes, multitudinis scilicet et procreantis, cui generis nomen convenientius aptetur judicat atque discernit, dicens, hanc esse promptissimam generis significationem, quæ a procreante deducta sit; hi enim maxime Cecropidæ sunt qui a Cecrope descendunt, hi Romani qui a Romulo: quæ cum ita sint, confundi rursus generis significationes videntur. Si enim sunt hi maxime Romani qui a Romulo originem trahunt, et hæc significatione est illa quæ a procreante deducitur, ubi est reliqua quam primam quoque enumeravit, quæ est multitudinis ad unum et ad se invicem quodammodo se habentium collectio? Sed acutius inventibus plurimæ admodum differentiæ sunt. Aliud enim est a quolibet primo procreante genus deducere, aliud unum genus esse plurimorum. Illud enim per rectam sanguinis lineam fieri potest et non in multa diffundi, ut si per unicos familia descendat; huic enim aptatur secunda illa generis significatione, quæ a procreante deducitur, prima vero illa non nisi in multitudine consistit. Illud quoque est quod prima procreationis principium non quærit, sed (ut ipse ait) sufficit aliquo modo se habere ad id unde hujusmodi generis principium sumitur: secunda vero significatione nullam vim nisi a procreante sortitur. Item in illa prima significationis multitudine hujus secundæ particularias continetur, ut in Romanorum genere Scipiadarum genus, natura cum sunt Romani Scipiadæ sunt. Quoniam enim et ad Romulum et cæteros Romanos secundum Romuli habitudinem juncti sunt, Romani sunt. Scipiadæ vero dicuntur ad secundam generis significationem, quod eorum familiæ Scipio et sanguinis principium fuit.

Ac prius quidem appellatum est genus uniuscujusque

A generationis principium, dehinc etiam et multitudo eorum qui sunt ab uno principio, ut a Romulo, quam dividentes et ab aliis separantes dicebamus omnem illam collectionem esse Romanorum genus.

Sensus faciliis et expeditus est, si tamen ambiguitas una solvatur: cum enim prius multitudinis significationem retulerit ad generis nomen, post autem ad procreationis initium, nunc autem contrario modo illam prius a se dinumeratam significationem dicere videtur, quæ est procreationis; illam vero posteriorem, quæ est multitudinis, quod contrarium videri potest, si quis ad ordinem superioris digestæ disputationis aspexerit. Sed hic non de se loquitur, sed de humani consuetudine sermonis, in quo prius eam significationem generis fuisse dicit, quæ a procreante sit ducta, accedente vero ætate usu loquendi nomen generis etiam ad multitudinem habentem se quodam modo ad aliquem fuisse translatum. Hoc vero idcirco dixit, quoniam superius dixerat: hæc enim videtur esse promptissima significatione, ut ab hac, id est secunda, quam promptissimam esse significationem dixit, illa quoque nuncupata videretur, quæ multitudinis; prius enim genus inter homines appellatum est, quod quis a generante deduceret; post autem factum est ut per loquendi usum etiam multitudinis ad aliquem quodammodo se habentis genus diceretur propter divisionem, scilicet gentium, ut esset inter eas nominis societatisque discretio. His igitur expletis venit tertium genus quod inter philosophos tractatur, cujus ad dialecticam facultatem multus usus est, horum quippe generum historia magis vel poesis tractat exordium. Tertium vero genus apud philosophos consideratur, de quo hoc modo loquitur:

Aliter autem rursus dicitur genus, cui supponitur species, ad horum fortasse similitudinem dictum. Etenim principium quoddam est hujusmodi genus earum quæ sub ipso sunt specierum, videturque et omnem eam multitudinem continere quæ sub ipso sunt specierum.

Duplicem significationem generis supra proposuit, nunc tertiam monstrare contendit. Hanc autem ad superiorum similitudinem dictam esse arbitratur. Superius autem dictæ significationes duæ sunt, una quidem cum generis nomen quadam principii antiquitate ad se junctam multitudinem contineret; alia vero, cum genus ab uno quoque procreante duceretur, quod eorum quæ procreantur principium est. Cum igitur sint superius duæ generis significationes propositæ, tertium nunc addit de quo inter philosophos sermo est, illud scilicet cui supponitur species, quod idcirco genus vocatum esse sub opinionis creditur ambiguo, quoniam habet aliquam similitudinem superiorum: nam sicut illud genus quod ad multitudinem dicitur uno solo nomine multitudinem claudit, ita quoque genus plurimas species coercet et continet. Item ut genus illud quod secundum procreationem dicitur principium quoddam est eorum quæ ab ipso procreantur, ita genus constat suis speciebus esse principium. Ergo quoniam utrisque est simile, idcirco nomen quoque generis etiam in hac

significatione a superioribus mutuatum esse verisimile est.

Tripliciter igitur cum genus dicatur, de tertio apud philosophos est sermo, quod etiam describentes assignaverunt, dicentes genus esse quod de pluribus et differentibus specie in eo quod quid sit prædicatur, ut animal.

Jure tertium genus philosophi ad disputationem sumunt, hoc enim solum est quod substantiam monstrat, cætera vero aut unde quid existat, aut quemadmodum a cæteris hominibus in unam quasi formam populi dividatur ostendunt: nam illud quod multitudinem continet genus, illius multitudinis quam continet substantiam non demonstrat, sed tantum uno nomine collectionem populi facit, ut ab alterius generis populo segregetur. Item illud quod secundum procreationem dictum est, non rei procreatæ substantiam monstrat, sed tantum quod ejus fuerit procreationis initium. At vero genus id cui supponitur species ad differentiam accommodatum, speciei substantiam informat: et quia inter philosophos hæc maxima quæstio est quid unumquodque sit, tunc enim unumquodque scire videmur, quando quid sit agnoscimus, idcirco rejectis cæteris de hoc genere quo maxime apud philosophos sermo est, quod etiam describentes assignaverunt ea descriptione quam subter annexit. Diligentior vero ait describentes, non diffinientes; diffinitio enim sit ex genere, genus autem aliud genus habere non poterit, idque obscurius est quam ut primo aditu dictum pateat: fieri autem potest ut res quæ alii genus sit alii generi supponatur, sed cum supponitur non quasi genus, sed tanquam species sub alio collocatur. Unde non in eo quod genus est, supponi alicui potest, sed cum supponitur illic species sit: quæ cum ita sint, ostenditur genus ipsum in eo quod genus est genus habere non posse. Si igitur voluisset genus diffinitione concludere, nullo modo potuisset; genus enim aliud quod ei posset præponere non haberet, atque idcirco descriptionem ait esse factam, non diffinitionem: descriptio vero est (ut in priore volumine dictum est) ex proprietatibus informatio quædam rei, et tanquam coloribus quibusdam depictio. Cum enim in unum plura convenerint, ita ut omnia simul rei cui applicantur æquentur, nisi ex genere vel differentis hæc collectio fiat, descriptio nuncupatur. Est igitur descriptio generis hæc: genus est quod de pluribus et differentibus specie in eo quod quid sit prædicatur. Tria hæc requiruntur in genere, ut de pluribus prædicetur, ut de specie differentibus, ut in eo quod quid sit: de qua re quoniam ipse posterius latius disputat nos breviter hujus rei intelligentiam significemus exemplo, hæc modo. Sit enim nobis in forma generis animal, id de aliquibus sine dubio prædicatur, homine scilicet, equo, bove et cæteris, sed hæc plura sunt; animal igitur de pluribus prædicatur, homo vero, equus atque bos talia sunt ut a se discrepent, nec qualibet mediocri re, sed tota specie, id est tota forma suæ substantiæ, de quibus

dicatur animal: homo enim et equus et bos animalia nuncupantur; prædicatur ergo animal de pluribus specie differentibus; sed quoniam modo sit hæc prædicatio? non enim quidquid interrogaveris, mox animal respondetur: non enim si quantus sit homo interrogaveris, animal respondebitur, ut opinor; hoc enim ad quantitatem pertinet, non ad substantiam. Item si qualis sit homo interrogas, ne huic quidem responsio convenit animalis; cæterisque omnibus interrogationibus hanc animalis responsonem ineptam atque inutilem semper esse reperies, nisi et tantum apta est quæ quid sit interroget. Interrogantibus enim nobis quid sit homo, quidque sit equus, quid bos, animal respondebitur: ita nomen animalis ad interrogationem quid sit de homine, equo, atque bove ac de cæteris prædicatur, unde sit ut animal prædicetur de pluribus differentibus specie in eo quod quid sit. Et quoniam generis hæc diffinitio est, animal hominis, equi, bovis genus esse necesse est: omne autem genus aliud est quod in semetipso atque in re intelligitur, aliud quod ad alterius prædicationem refertur, sua enim proprietas ipsum esse constituit. Ad alterum relatio genus facit, ut ipsum animal, si ejus substantiam quæras, dicam substantiam esse animatam atque sensibilem; hæc igitur diffinitio rem monstrat per se sicuti est, non tanquam referatur ad aliud: at vero cum dicimus animal genus esse, non (ut arbitror) tunc de re ipsa nomen hoc dicimus, sed de ea ratione qua potest animal ad cæterorum quæ sibi subjecta sunt prædicationem referri. Itaque character quidam ac forma generis est in eo quod referri prædicatione ad eas res potest, quæ cum sint plures et specie differentes, in earum tantum substantia prædicatur. Hujus autem diffinitionis rationem per exempla subiecit dicens:

Forum enim quæ prædicantur, alia quidem de uno dicuntur solo, sicut individua, ut Socrates, et hic et hoc; alia vero de pluribus, quemadmodum genera et species, et differentia, et propria, et accidentia communitur, sed non proprie alicui. Est autem genus quidem, ut animal; species vero ut homo; differentia, ut rationale; proprium, ut risibile; accidens, ut album, nigrum, sedere.

Omnium quæ prædicantur quolibet modo facit Porphyrius divisionem; idcirco ut a reliquis omnibus prædicationem generis sejungat ac separat, id facit hoc modo. Omnium, inquit, quæ prædicantur, alia de singularitate dicuntur, alia de pluralitate: de singularitate vero, inquit, prædicantur quæcumque unum quodlibet habent subjectum, de quo dici possint, ut ea quibus singula subjecta sunt individua, ut Socrates et Plato, ut hoc album quod in hac nive proposita est, ut hoc scamnum in quo nunc sedemus, non omne scamnum (hoc est enim universale), sed hoc quod nunc suppositum est; nec album quod in nive est (universale enim est album et nix), sed hoc album quod in hac nive nunc esse conspicitur: hoc enim non potest de quolibet alio albo prædicari quod in hac nive est, quia ad singularitatem deducitur.

cum est, atque ad individuum formam constrictum est individui participatione. Alia vero sunt quæ de pluribus prædicantur, ut genera, et species, et differentia, et propria, et accidentia communiter, sed non proprie alicui. Genera quidem de pluribus prædicantur speciebus suis, species vero de pluribus prædicantur individuis: homo enim, quod est animalis, species plures sub se homines habet de quibus appellari possit. Item equus, qui subest animali loco speciei, plurimos habet individuos equos de quibus prædicantur: differentia vero ipsa quoque de pluribus speciebus dici potest, ut rationale de homine ac de Deo corporibusque cælestibus, quæ (sicut Platoni placet) animata sunt et ratione vigentia; proprium item etsi de una specie prædicatur, de multis tamen individuis dicitur, quæ sub convenienti specie collocantur, ut risibile, de Platone, Socrate et cæteris individuis dicitur quæ homini supponuntur. Accidentia etiam de multis dicitur; album enim et nigrum de multis omnino dici potest, quæ a se genere specieque sejuncta sunt. Sedere etiam de multis dicitur, homo enim sedit, simia sedet, aves quoque, quarum species longe diversæ sunt: accidentia autem quoniam communiter accidentia esse potest et proprie alicui, idcirco determinavit dicens et accidentia communiter, sed non proprie; quæ proprie enim alicui accidunt individua fiunt, et de uno tantum valentia prædicari; et ea quæ communiter accipiuntur, de pluribus dici queunt: ut enim de nive dictum est, illud album quod in hac subjecta nive est non est communiter accidentia, sed proprie huic nivi quæ oculis ostensionique subjecta est; ita quoque ex eo quod communiter prædicari poterat (de multis enim album dici potest, ut albus homo, albus equus, alba nix), factum est ut de una tantum nive prædicari illud album possit, cujus participatione ipsum quoque factum est singulare. Omnino autem omnia genera, vel species, vel differentias, vel propria, vel accidentia, si per semetipsa speculemur in eo quod genera, vel species, vel differentia, vel propria, vel accidentia sunt, manifestum est quoniam de pluribus prædicantur; at si ea in his speculemur in quibus sunt, ut secundum subjecta eorum formam et substantiam metiamur, evenit ut ex pluralitate prædicationis ad singularitatem videantur adduci: animal enim quod genus est, de pluribus prædicatur; sed cum hoc animal in Socrate consideramus, ex pluralitate prædicationis adducitur ad singularitatem. Socrates enim animal est, ipsum animal fit individuum, quoniam Socrates est individuus ac singularis. Item homo de pluribus quidem hominibus prædicatur, sed si illam humanitatem quæ in Socrate est individuo consideremus, fit individua, quoniam Socrates ipse individuus est atque singularis. Item differentia ut rationale de pluribus dici potest, sed in Socrate individua est. Risibile etiam cum de pluribus hominibus prædicetur fit unicum; communiter quoque accidentia, ut album, cum de pluribus dici possit, in uno quoque singulari corpore perspectum individuum est.

A Fieri autem potuit commodior divisio hoc modo: Eorum quæ dicuntur, alia quidem ad singularitatem prædicantur, alia ad pluralitatem; eorum quæ de pluribus prædicantur, alia secundum substantiam prædicantur, alia secundum accidens; eorum quæ secundum substantiam prædicantur, alia in eo quod quid sit dicuntur, alia in eo quod quale sit; in eo quod quid sit quidem genus et species, in eo quod quale sit differentia. Item eorum quæ in eo quod quid sit prædicantur, alia de speciebus prædicantur pluribus, alia minime; de speciebus quidem pluribus prædicantur, ut genera, de nullis vero species. Eorum autem quæ secundum accidens prædicantur, alia quidem sunt quæ de pluribus prædicantur, ut accidentia, alia quæ de uno tantum, ut propria. Posset autem fieri etiam huiusmodi divisio: eorum quæ prædicantur, alia de singulis prædicantur, alia de pluribus; eorum quæ de pluribus, alia in eo quod quid sit, alia in eo quod quale sit prædicantur. Eorum quæ in eo quod quid sit, alia de differentibus speciebus dicuntur, ut genera, alia minime, ut species; eorum autem quæ in eo quod quale sit de pluribus prædicantur, alia quidem de differentibus speciebus prædicantur, ut differentia et accidentia communiter, alia de una tantum specie, ut propria; eorum vero quæ de pluribus differentibus specie in eo quod quale sit prædicantur, alia quidem in substantia prædicantur, ut differentia; alia in communiter evenientibus, ut accidentia. Et per hanc divisionem quinque harum rerum definitiones colligi possunt hoc modo:

C Genus est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid sit prædicatur. Species est quod de pluribus minime specie differentibus in eo quod quid sit prædicatur. Differentia est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quale sit in substantia prædicatur. Proprium est quod de una tantum specie in eo quod quale sit non in substantia prædicatur. Accidentia est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quale sit non in substantia prædicatur. Et nos quidem has divisiones fecimus, ut omnia a semetipsis separaremus. Porphyrio vero alia intentio fuit. Non enim omnia nunc a semetipsis disjungere festinabat, sed tantum ut cætera a generis forma et proprietate separaret. At idcirco divisit omnia quæ prædicantur, aut in ea quæ de singulis prædicantur, aut in ea quæ de pluribus; ea vero quæ de pluribus prædicantur, aut genera esse dixit, aut species, aut cætera, horum quoque exempla subiiciens adiungit:

Ab his ergo quæ de uno solo prædicantur differunt genera, eo quod hæc de pluribus dicuntur. Ab his autem rursus quæ de pluribus, a speciebus quidem, quoniam species etsi de pluribus prædicentur, non tamen de differentibus specie, sed numero: homo enim cum sit species, de Socrate et de Platone prædicatur, qui non specie a se invicem differunt, sed numero. Animal vero cum sit genus, de homine, equo et bove prædicatur, qui differunt a se invicem specie, non numero solum. A proprio quoque differt genus, quoniam

proprium de una sola specie, cujus est proprium, prædicatur, et de iis quæ sub una specie sunt individuis, quemadmodum risibile de homine solo, et de particularibus hominibus: genus autem non de una solum specie prædicatur, sed de pluribus et differentibus. A differentia vero ab iis quæ communiter sunt accidentia differt genus, quoniam etsi de pluribus et differentibus specie prædicentur differentiæ, et communiter accidentia, non tamen in eo quod quid sit prædicantur, sed potius in eo quod quale est, et quomodo se habet. Interrogantibus enim aliquibus quid est illud de quo prædicantur hæc, genus respondebimus, differentias autem et communiter et accidentia non respondebimus. Non enim in eo quod quid est prædicantur de subjecto, sed magis in eo quod quale sit. Interrogantibus enim qualis est homo, dicimus rationalis, et qualis est corvus, dicimus niger. Est autem rationale differentia, nigrum vero accidens. Quando autem quid est homo interrogamur, animal respondemus: est autem genus hominis animal.

Nunc genus a cæteris omnibus quæ quolibet modo prædicatur separare contendit hoc modo. Quoniam enim genus de pluribus prædicatur, statim differt ab his quidem quæ de uno tantum prædicantur, quæque unum quodlibet habent individuum ac singulare subjectum: sed hæc differentia generis ab his quæ de uno solo prædicantur communis est ei cum cæteris, id est specie, differentia, proprio atque accidenti, idcirco quoniam ipsa quoque de pluribus prædicantur. Horum igitur singulorum differentias a genere colligit, ut solum intelligendum genus quale sit sub animi deducat aspectum dicens: Ab his autem quæ de pluribus prædicantur differt genus: a speciebus quidem primum, quoniam species etsi de pluribus prædicantur, non tamen de differentibus specie, sed numero. Species enim sub se plurimas species habere non poterit, alioqui genus non species appellaretur. Si enim genus est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid sit prædicatur, cum species de pluribus prædicatur, et in eo quod quid sit, huic si addatur ut de specie differentibus prædicetur, speciei forma transit in genus, id quod exemplo quoque intelligi fas est. Homo enim cum sit species, prædicatur de Socrate, Platone et cæteris quæ a se non specie disjuncta sunt, sicut homo atque equus vel bos, sed numero, quod quidem habet dubitationem quid sit hoc quod numero dicitur differre. Numero enim differre aliquid videbitur quoties numerus a numero differt, ut grex boum qui fortasse continet triginta boves differt numero ab alio boum grege, si centum continet in se boves: in eo enim quod grex est, non differt, neque in eo quod boves, nec nisi numero quidem differunt, quod illi plures, illi vero sunt pauciores. Quomodo igitur Socrates et Plato specie non differunt, sed numero, cum et Socrates unus sit, et Plato unus, et unitas numero ab unitate non differat? sed ita intelligendum est quod dictum est, numero differentibus, id est in numerando differentibus, hoc est dum nume-

A rantur differentibus: cum enim dicimus hic Plato est, hic Socrates, duas fecimus unitates, ac si digito tangamus dicentes, hic unus est de Socrate, rursus de Platone hic unus est, non eadem unitas in Socrate numerata est quæ in Platone; alioqui posset fieri, ut secundo tacto Socrate, Plato etiam demonstraretur, quod non fit: nisi enim tetigeris Socratem vel mente, vel digito, itemque nisi tetigeris Platonem, non facies duos, dum numerantur. Ergo differunt quæ sunt numero differentia: cum igitur species de numero differentibus non de specie prædicetur, genus de pluribus et differentibus specie dicitur, ut de bove, de equo et de cæteris quæ a se specie invicem differunt, non numero solo. Tribus enim modis unumquodque vel differre ab aliquo dicitur, vel alicui idem esse, id est genere, specie, numero. Quæcumque igitur genere eadem sunt, non necesse est esse eadem specie, ut si eadem sint genere differant specie; si vero eadem sunt specie, genere quoque eadem esse necesse est: ut cum homo atque equus idem sunt genere (uterque enim animal nuncupatur) differunt specie, quoniam alia est hominis species, alia equi. Socrates vero atque Plato cum idem sint specie, idem quoque sunt genere, uterque enim sub animalis prædicatione ponitur: si quid vero vel genere vel specie idem sit, non necesse est idem esse numero, ut Socrates et Plato, cum et genere animalis et specie hominis idem sint, numero tamen reperiuntur esse disjuncti. Quod si idem sit numero, idem et genere et specie esse necesse est. Gladius enim atque ensis idem sunt numero, nihil enim omnino aliud est ensis quam gladius; sed nec specie diversi sunt, utrumque enim gladius est; nec genere, utrumque enim instrumentum est, quod est gladii genus. Quoniam igitur homo, bos atque equus, de quibus animal prædicatur, specie differunt, numero etiam eos differre necesse est: idcirco hoc plus habet genus a specie, quod de differentibus specie prædicatur. Nam si integram generis definitionem demus, dabimus hoc modo: genus est quod de pluribus differentibus specie, non solo numero, et in eo quod quid sit prædicatur. At vero sic species: species est quod solum de pluribus numero differentibus in eo quod quid sit prædicatur. A proprio vero differt genus quoniam proprium de una sola specie cujus est proprium prædicatur, et de his quæ sub una specie sunt individuis: proprium enim semper speciei uni adesse potest, neque eam relinquit, nec transit ad aliam, atque idcirco proprium nuncupatum est, ut risibile hominis est; itaque et de ea specie cujus est proprium prædicatur, et de his individuis quæ sub illa sunt specie, ut risibile de homine dicitur, et de Socrate, et de Platone, et cæteris de sub hominis nomine continentur: genus vero non de una tantum specie, ut dictum est, sed de pluribus. Differt igitur genus a proprio, eo quod de pluribus speciebus prædicetur, cum proprium de una tantum specie de qua dicitur appellatur, et de iis quæ sub illa sunt individuis, differentia atque accidentis discrepan-

tia a genere una separatione concluditur. Omnino enim quia hæc in eo quod quid sit minime prædicantur, eo ipso segregantur a genere : nam in cæteris propinqua sunt generi, nam et de pluribus prædicantur, et de specie differentibus, sed non in eo quod quid sit. Si quis enim interroget qualis est homo, respondetur rationalis, quod est differentia. Si quis interroget qualis est corvus, dicitur niger, quod est accidens. Si autem interroges quid est homo, animal respondebitur, quod est genus. Quod vero ait, non in eo quod quid sit prædicari dicimus, sed magis in eo quod quale sit, hoc magis quæstioni occurrit hujusmodi. Aristoteles enim differentias in substantia putat oportere prædicari, quod autem in substantia prædicatur, hoc rem de qua prædicatur, non quale sit, sed quid sit ostendit; unde non videtur differentia in eo quod quale sit prædicari, sed potius in eo quod quid sit, sed solvitur hoc modo : differentia enim ita substantiam demonstrare solet, ut circa substantiam qualitatem determinet, id est substantialem qualitatem proferat. Quod ergo dictum est magis, tale est tanquam si diceret, videtur quidem substantiam significare, atque in eo quod quid sit prædicari; sed magis illud est verius, quia tametsi substantiam monstret, tamen in eo quod quale sit prædicatur.

Quare genus de pluribus prædicari dividit ipsum ab iis quæ de uno solo dicuntur, sicut individua; de differentibus vero specie, separat eundem ab iis quæ sicut species prædicantur, vel sicut propria : in eo autem quod quid sit prædicari, dividit ipsum a differentiis et communiter accidentibus, quæ singula non in eo quod quid prædicatur, sed in eo quod quale est, vel quomodo se habet.

Tria hæc esse diximus quæ significationem hanc tertiam generis informarent, id est de pluribus prædicari, de specie differentibus, et in eo quod quid sit, quæ singulæ partes genus a cæteris quæ quomodo libet prædicantur distribuunt ac secernunt, quod ipse breviter colligens dicit : id enim quod de pluribus prædicatur genus ab his dividit quæ de uno tantum prædicantur individuo. Individuum autem pluribus dicitur modis : dicitur individuum quod omnino secari non potest, ut unitas vel mens; dicitur individuum quod ob soliditatem dividi nequit, ut adamas; dicitur individuum cujus prædicatio in reliqua

similia non convenit, ut Socrates : nam cum illi sint cæteri homines similes, non convenit proprietas et prædicatio Socratis in cæteris; ergo ab iis quæ de uno tantum prædicantur genus differt, eo quod de pluribus prædicatur. Restant igitur quatuor, species, et proprium, et differentia, et accidens, quorum a genere differentias colligamus. Singulis igitur differentis ab his rebus segregabitur genus : ea quidem differentia qua de specie differentibus prædicari genus dicitur, separatur ab his quæ sicut species prædicantur, vel sicut propria; species enim omnino de nulla alia specie dicitur, proprium vero de una tantum specie prædicatur, atque ideo non de specie differentibus. Item genus a differentia et accidenti differt, quod in eo quod quid sit prædicatur, illa vero in eo quod quale sit appellantur ut dictum est; itaque genus quidem ab iis quæ de uno prædicantur differt in quantitate prædicationis, quod de pluribus prædicatur; a speciebus vero et proprio in subjectorum natura, quoniam genus de specie differentibus dicitur, proprium vero et species minime. Item genus in qualitate prædicationis a differentia accidenteque dividitur. Qualitas enim prædicationis quædam est, vel in eo quod quid sit, vel in eo quod quale sit prædicari.

Nihil igitur neque superfluum, neque minus continet generis dicta descriptio.

Omnis enim descriptio vel definitio debet ei quod diffinitur æquari : si enim definitio diffinitæ rei non sit æqualis, et si quidem major sit, etiam quædam alia continebit, et non necesse est ut semper diffinitio substantiam monstret; si minor sit, ad omnem diffinitionem substantiæ non pervenit. Omnia enim quæ majora sunt de minoribus prædicantur, ut animal de homine; minora vero de majoribus minime : nemo enim vere dicere potest, omne animal homo est, atque idcirco si sibi prædicatio convertenda est, æqualis oportet ut sit. Id autem fieri potest, si neque superfluum quidquam habet neque diminutum, ut in ea ipsa generis descriptione; dictum est enim genus esse quod de pluribus differentibus specie in eo quod quid sit prædicatur, quæ descriptio cum genere converti potest, ut si dicamus quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid sit prædicatur, id genus esse : quod si converti potest (ut ait) nec plus nec minus continet generis facta descriptio.

LIBER TERTIUS.

Superior disputatio de genere videtur forsitan omnem etiam speciem consumpsisse tractatum : nam cum genus ad aliquid prædicatur, id est ad speciem, cognosci natura generis non potest, si speciei quæ sit intelligentia nesciatur. Sed quoniam diversa est in suis naturis eorum consideratio atque discretio, diversa in permistis, idcirco sicut singula in proœmio proposuit, ita dividere cuncta prosequitur, ac primum post generis disputationem de specie tractat, de qua

quidem dubitari potest : si enim hæc fuit ratio proponendi genus reliquis omnibus, quod naturæ suæ magnitudine cætera contineret, non æquum erat differentiam speciem in ordine tractatus anteponere, quod differentia speciem contineret, cum præsertim differentiam ipsas species informet : prius autem est quod informat quam id quod ejus informatione perficitur. Posterior igitur species est differentia : prius igitur de differentia tractandum fuit; etenim proœmio etiam

consentiret, in quo eum ordinem collocavit quem naturalis ordo suggestit, dicens utile esse nosse quid genus sit, et quid differentia. Huic respondendum est questioni, quoniam omnia quæcunque ad aliquid prædicantur, substantiam semper ex oppositis sumunt; ut igitur non potest esse pater nisi filius sit, nec filius nisi præcedat pater, alteriusque nomen pendet ex altero, ita etiam in genere ac specie videre licet, species quippe nisi generis non est, rursusque genus esse non potest nisi referatur ad speciem: nec vero substantiæ quædam aut res absolutæ esse putandæ sunt genus ac species, ut superius quoque dictum est, sed quidquid illud est quod in naturæ proprietate consistat, id tunc genus fit ac species, cum vel ad inferiora vel ad superiora refertur. Quorum igitur relatio alterutrum constituit, eorum continens factus est jure tractatus; de specie igitur inchoans ait hoc modo:

DE SPECIE.

Species autem dicitur quidem et de uniuscujusque forma, secundum quam dictum est: primum quidem species digna est imperio: dicitur autem species, et ea quæ est sub assignato genere, secundum quam solemus dicere hominem quidem speciem animalis, cum sit genus animal; album autem coloris speciem, triangulum vero figuræ speciem.

Sicut generis supra significationes distinxit æquivocas, ita idem in specie facit dicens non esse speciem simplicem significationem, et ponit quidem duas: longæ autem plures esse manifestum est, quas idcirco præterit ne lectoris animum prolixitate confunderet. Dicit autem primum quidem speciem figuram uniuscujusque vocari, quæ ex accidentium congregatione perficitur. Cautissime autem dictum est uniuscujusque, hæc enim secundum accidens dicitur, quæ cuique individuo forma est; ea enim non ex substantiali quædam forma species, sed ex accidentibus evenit. Alla est enim substantialis formæ species, quæ humanitas nuncupatur, ea quæ non est quasi supposita animali, sed est tanquam ipsa qualitas substantiam monstrans; hæc enim et ab hac diversa est quæ uniuscujusque corpori accidentaliter insita est, et ab ea quæ genus deducit in partes; postremumque plura sunt quæ cum eadem sint, diversis tamen modis ad aliud atque ad aliud relata intelliguntur, ut hanc ipsam humanitatem in eo quod ipsa est si perspexeris. Species est ea quæ substantialem determinat qualitatem: si sub animali eam intelligendo locaveris, deducit animalis in se participationem, separaturque a cæteris animalibus, ac fit species generis; quod si uniuscujusque proprietatem consideres, id est quam virilis vultus, quam firmus incessus, cæteraque quibus individua conformantur, et quodammodo depinguntur, hæc est accidentis species secundum quam dicimus quemlibet illum imperio esse aptum propter formæ eximiam dignitatem; huic aliam adjungit speciei significationem, id est eam quam supponimus generi. Nos vero triplicem speciei significationem esse subjicimus, unam quidem substantialem quali-

tatem, aliam cujuslibet propriam formam individui, tertiam de qua nunc loquitur, quæ sub genere collocatur. Credendum vero est propter obscuritatem ejus quam nos adjecimus, quia nimirum altiore et æque eruditorem quæreret intellectum, ea tacita prætermissaque cæteras elidisse: cujus quidem speciei hæc exempla subjecit, ut hominem quidem animalis speciem, album autem coloris, triangulum vero figuræ; hæc enim omnia species nuncupantur eorum quæ sunt genera, animal quidem hominis, color autem albi, figura vero trianguli.

Quod si etiam genus assignantes speciei meminimus, dicentes quod de pluribus et differentibus specie in ea quod quid prædicatur, et speciem dicimus id quod sub assignato genere ponitur.

Dudum cum generis descriptionem assignaret, in generis diffinitione speciei nomen injectit dicens id esse genus quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid sit prædicaretur, ut scilicet per speciei nomen diffiniret genus; nunc vero cum speciem diffinire contendat, generis utitur nuncupatione dicens speciem esse quæ sub genere ponatur, cui quidem dicto illa quæstio jure videtur opponi. Omnis enim diffinitio rem debet declarare quam concludit, eamque apertiore reddere quam suo nomine monstrabat. Ex notioribus igitur fieri oportet diffinitionem quam res illa sit quæ diffinitur. Cum igitur per speciem nomen describeret vel diffiniret genus, abusus est vocabulo speciei velut notiore quam generis, atque ita ex notioribus descripsit genus: nunc vero cum speciem vellet termino descriptionis includere, generis utitur nomine, rerumque convertit notionem, ut in generis quidem descriptione sit notius speciei vocabulum, in speciei autem descriptione sit notius generis, quod fieri nequit: si enim generis vocabulum notius est quam speciei, in diffinitione generis speciei nomine uti non debuit. Quod si speciei nomen facilius intelligitur quam generis, in diffinitione speciei nomen generis non fuit apponendum, cui quæstioni occurrit dicens:

Nosse oportet quod quoniam genus alicujus est genus, et species alicujus est species, idcirco necesse est et in utrorumque rationibus utrisque uti.

Omnia quæcunque ad aliquid prædicantur, ex his de quibus prædicantur substantiam sortiuntur; quod si diffinitio uniuscujusque substantiæ proprietatem debet ostendere, jure ex alterutro fit descriptio in his quæ ad se invicem referuntur. Ergo quoniam genus speciei genus est, et substantiam suam et vocabulum genus a specie sumit, in diffinitione generis speciei nomen fuit advocandum. Quoniam vero species id quod est sumit ex genere, nomen generis in descriptione speciei non fuit relinquendum: quoniam vero diversæ sunt specierum qualitates; aliæ enim sunt species, quæ et genera esse possunt; aliæ quæ in sola speciei proprietate permanent, neque in naturam generis transeunt, idcirco multiplicem speciei diffinitionem dedit dicens:

Assignant ergo et sic speciem: Species est quæ sub

assignato genere ponitur, et de qua genus in eo quod quid sit prædicatur. Amplius autem sic quoque : species est quæ de pluribus et differentibus numero in eo quod quid sit prædicatur ; sed hæc quidem assignatio specialissima est, et ejus quæ solum species est, non etiam genus ; aliæ vero et non specialissimarum esse possunt.

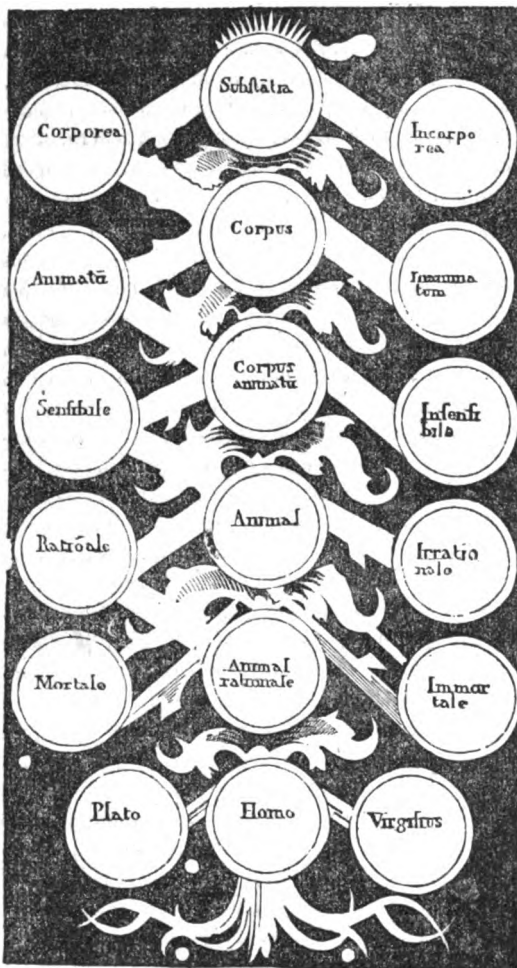
Tribus speciem definitionibus informavit, quarum quidem duæ omni speciei conveniunt, omnesque quæ quolibet modo species appellantur sua conclusione determinant. Tertia vero non ita : cum enim duæ sint specierum formæ, una quidem cum species alicujus aliquando etiam alterius genus esse potest ; altera cum tantum species est, neque in formam generis transit. Priores duæ, illa scilicet in qua dictum est id esse speciem quod sub genere ponitur, et rursus in qua dictum est id esse speciem de qua genus in eo quod quid sit prædicatur, omni speciei conveniunt. Id enim tantum hæc definitiones monstrant, quod sub genere ponitur : nam et ea quæ dicit, id esse speciem quod sub genere ponitur, eam vim significat speciei, qua refertur ad genus ; et ea quæ dicit, id esse speciem de qua genus in eo quod quid sit prædicatur, eam rursus significat speciei formam quam retinet ex generis prædicatione. Idem est autem et poni sub genere, et de eo prædicari genus, sicut idem est supponi generi, et ei genus præponi. Quod si omnes species collocantur sub genere, manifestum est omnem speciem hoc ambitu descriptionis includi. Sed tertia definitio de ea tantum specie loquitur, quæ nunquam genus est, et quæ solum species restat : hæc autem species est ea quæ de differentibus specie minime prædicatur. Nam si id habet genus plus a specie, quod de differentibus specie prædicatur, si qua species quidem prædicatur de subjectis, sed non de specie differentibus, ea solum erit species superioris generis, subjectorum vero non erit genus. Igitur prædicatio ea quam species habet ad subjecta, si talis sit ut de differentibus specie non prædicetur, distinguit eam ab his speciebus quæ genera esse possunt, et monstrat eam solum speciem esse, nec generis prædicationem tenere. Illa igitur tertia descriptio speciei quæ magis species ac specialissima dicitur, definitur hoc modo : Species est quod de pluribus numero differentibus in eo quod quid sit prædicatur, ut homo : prædicatur enim de Cicerone ac Demosthene et cæteris qui a se (ut dictum est) non specie, sed numero discrepant. Ex tribus igitur definitionibus duas quidem et specialissimas et non specialissimas species claudit, hæc vero tertia solum ultimam speciem : ut autem apertius id liquet, rem paulo altius orditur, eamque congruis illustrat exemplis :

Planum autem erit quod dicitur hoc modo. In unoquoque prædicamento sunt quædam generalissima, et rursus alia specialissima, et inter generalissima et specialissima sunt alia quæ et genera et species eadem dicuntur. Est autem generalissimum quidem supra quod non est aliud aliquod superveniens genus. Specialissimum autem post quod non est alia aliqua inferior species. Inter generalissimum autem et

specialissimum, alia sunt quæ et genera et species sunt eadem, ad aliud tamen et ad aliud sumpta. Sit autem manifestum in uno prædicamento quod dicitur substantia : est quidem et ipsa genus, sub hac autem est corpus, et sub corpore animalum corpus, sub quo animal ; sub animali vero, rationale animal, sub quo, homo ; sub homine vero, Socrates et Plato, et qui sunt particulares homines. Sed horum substantia quidem generalissimum est et genus solum ; homo vero specialissimum et solum species ; corpus vero species quidem est substantia, genus vero corporis animalis ; sed et animalum corpus, species quidem est corporis, genus vero animalis. Rursus animal species quidem est corporis animalis, genus vero animalis rationalis ; sed rationale animal species quidem est animalis, genus autem hominis ; homo vero species est rationalis animalis, non autem etiam genus particularium hominum, sed solum species. Ac omne quod est ante individua, proximeque de ipsis prædicatur, species erit solum, non etiam genus.

Prædiximus ab Aristotele decem prædicamenta esse disposita, quæ idcirco prædicamenta vocaverit, quoniam de cæteris omnibus prædicantur : quidquid vero de alio prædicatur, si non potuerit prædicatio converti, major est res illa quæ prædicatur ab ea de qua prædicatur. Itaque hæc prædicamenta maxima rerum omnium, quoniam de omnibus prædicantur, ostensa sunt. In uno quoque igitur horum prædicamentorum quædam generalissima sunt genera, et est longa series specierum, atque a maximo decursus ad minima. Et illa quidem quæ de cæteris prædicantur ut genera, neque ullis aliis supponuntur ut species, generalissima genera nuncupantur, idcirco, quia his nullum aliud superponitur genus. Infima vero quæ de nullis speciebus dicuntur, specialissimæ species appellantur, idcirco quoniam integrum cujuslibet rei vocabulum illa suscipiunt, quæ pura immistaque in ea de qua quæritur proprietate sunt constituta : at quoniam species id quod species est ex eo habet nomen, quia supponitur generi, ipsa erit simplex species, si ita generi supponatur, ut nullis aliis speciebus præponatur ut genus. Species enim quæ sic generi supponitur alii, ut alii præponatur, non est simplex species, sed habet quamdam generis admixtionem : illa vero species quæ ita supponitur generi, ut minime speciebus aliis præponatur, illa solum simplexque species est atque idcirco et maxime species est, et specialissima nuncupatur. Inter genera igitur quæ sunt generalissima, et species quæ sunt specialissimæ, in medio sunt quædam quæ superioribus quidem collata sunt species, inferioribus vero genera. Hæc subalterna genera nuncupantur, quod ita sunt genera, ut alterum sub altero collocetur. Quod igitur solum genus est, id dicitur generalissimum genus ; quæ vero ita sunt genera ut esse species possint, vel ita species ut sint genera nonnunquam, subalterna genera vel species appellantur. Quod vero ita est species, ut alii genus esse non possit, specialissima species dicitur. His ergo cognitis, sumamus cuius prædicamenti exemplum, ut ab eo in cæteris quoque

prædicamentis atque in cæteris generibus et speciebus filo atque ordine quid eveniat possit agnosci. Substantia igitur generalissimum genus est; hoc enim de cunctis aliis prædicatur, ac primum hujus species duæ sunt, corporeum et incorporeum, nam et quod corporeum est substantia dicitur, et item quod incorporeum est substantia prædicatur; sub corporeo vero animatum atque inanimatum corpus ponitur; sub animato corpore, animal ponitur: nam si sensibile adjicias animato corpori, animal facis, reliqua vero pars, id est, species, continet inanimatum et sensibile corpus; sub animali autem rationale atque irrationale; sub rationali Deus et homo, nam si rationali mortale subjeceris, hominem constitues; si immortale, Deum; Deum vero dico corporeum, hunc enim mundum veteres Deum vocabant, et Jovis eum appellatione dignati sunt, Deumque, solem, cæteraque cælestia corpora, quæ animata esse cum Plato, tum plurimus doctorum chorus arbitratus est, sub homine vero individui singularesque homines sunt, ut Plato, Cato, Cicero, quorum numerum pluralitas infinita non recipit, cujus rei subjecta descriptio sub oculis ponat exemplum.

Socrates.

Cicero.

Cato.

Superius posita descriptio ordinem a generalissimo usque ad individua prædicationis ostendit, in qua

A quidem substantia generalissimum dicitur genus, quoniam præposita est omnibus, nulli vero ipsa supponitur, et solum genus propter eandem scilicet dicitur causam, homo autem species solum, quoniam Plato, Cato, Cicero, quibus est ipsa præposita non differunt specie, sed numero tantum; corporeum vero quod secundum a substantia collocatur, et species esse probatur, et genus, substantiæ species, genus animati; at vero animatum, genus est animalis, corporei species. Est autem animatum genus sensibilis, animatum vero sensibile animal est: igitur ipsum animatum, propter propriam differentiam quæ est sensibile, recte genus dicitur esse animalis. Animal vero rationalis genus est, et rationale genus est mortalis; cumque rationale et mortale nihil aliud sit quam homo, rationale fit animalis species, hominis vero genus; homo vero ipse Catonis, Platonis, Ciceronis non erit (ut dictum est) genus, sed solum species; nec solum differentiæ rationalis species est homo, verum etiam Catonis et Platonis cæterorumque species appellatur, propter diversam scilicet causam. Nam rationalis idcirco est species, quoniam rationale per mortale atque immortale dividitur, cum sit homo mortale; idem vero homo species est Platonis atque cæterorum, in forma enim eorum omnium homo erit substantialis atque ultima similitudo. Est autem communis et omnium regula, esse eas species specialissimas quæ supra sola individua collocantur, ut homo, equus, corvus; sed non avis, avium namque multæ sunt species, sed hæ tantum species dicuntur esse, quorum subjecta ita sibi sunt consimilia, ut substantialem differentiam habere non possint. In omni autem hac dispositione priora genera cum inferioribus junguntur, ut posteriores efficiant species: nam ut sit corpus substantia, cum corporalitate conjungitur, et est substantia corporea corpus. Item ut sit animatum, corporeum atque substantia animato copulatur, et est animatum substantia corporea habens animam. Item ut sit sensibile, eidem tria illa superiora junguntur. Nam quod est sensibile, tantum est, quantum substantia corporea animata retinens sensum, quod totum animal est. Item superiora omnia rationali juncta rationale efficiunt, postremumque hominem superiora omnia nihilominus terminant, id est substantiam hominis addito tantum rationali mortali; est enim homo substantia corporea, animata, sensibilis, rationalis, mortalis. Nos vero definitionem hominis reddimus dicentes, animal rationale mortale, in animali scilicet includentes et substantiam et corporeum et animatum atque sensibile; et in cæteris quidem speciebus atque generibus ad hunc modum vel dividuntur genera, vel species describuntur.

Quemadmodum igitur substantia cum suprema sit, eo quod nihil supra eam sit, genus est generalissimum, sic et homo, cum sit species postquam non est alia species, neque aliud eorum quæ possunt dividi in species, sed solum individua (individuum enim est Socrates et Plato, et hoc album) species erit solum, et ultima species (et ut dictum est) specialissima: quæ vero in medio

sunt, eorum quidem quæ supra se sunt species erunt, A eorum vero quæ post genera sunt, quare hæc quidem duas habent habitudines, illam quæ est ad superiora, secundum quam species dicuntur esse ipsorum, et eam quæ est ad posteriora, secundum quam genera ipsorum esse dicuntur. Extrema vero habent unam habitudinem, nam et generalissimum ad ea quæ posteriora sunt, habet habitudinem, cum genus sit omnium supremum : eam vero quæ est ad superiora non habet, cum sit supremum, et primum principium, et (ut diximus) supra quod non est aliud superveniens genus : et specialissimum etiam unam habet habitudinem, ea quæ est ad superiora, quorum est species : eam vero quæ est ad posteriora non diversam habet sed eandem, nam et individuorum species dicitur. Sed species quidem dicitur individuorum, velut ea continens, species vero superiorum, ut quæ ab illis continetur.

Ex proportione speciei nomen etiam generis ostenditur, nam ut genus, quoniam non habet genus supra se generalissimum genus dicitur, ut substantia : ita species, quoniam non habet sub se speciem, sed individua, specialissima species dicitur, ut homo ; quod autem est species non habere sub se, id est his præesse, quæ neque in dissimilia dividi possunt, ut genera dividuntur, neque in similia secantur, ut species. Illa vero quæ inter genera generalissima, speciesque specialissimas constituta sunt, species et genera nuncupantur, quæ et ipsa aliis supponuntur, et his alia subjiciuntur, quorum in dissimilia vel in similia possunt esse partitiones. Cumque duæ sint habitudines et quasi comparationes oppositæ, quæ in omnibus generibus speciebusque versantur, una quidem quæ ad superiora respiciat, ut specierum quæ suis generibus supponuntur : alia vero quæ ad inferiora, ut generum cum speciebus propriis præponuntur : generalissima quidem genera unam tantum retinent habitudinem, eam scilicet quæ inferiora amplectitur, illam vero quæ ad præposita comparatur non habent. Generalissimum enim genus nulli supponitur. Item species specialissima unam possidet habitudinem, per quam scilicet ad sola genera comparatur. Illam vero quæ ad inferiora committitur, non habet, nullis enim speciebus ipsa præponitur ; at vero quæ subalterna sunt genera utraque habitudine funguntur, nam et illam possident, quæ ad superiora respicit, quoniam quæ subalterna sunt habent superpositum genus, et illam quæ de inferioribus prædicatur : habent enim subalterna genera suppositas species, ut corporeum ad substantiam quidem eam retinet habitudinem qua potest poni sub genere : ad animatum vero eam qua potest de specie prædicari. Specialissimæ vero species licet ipsæ individuis præponantur, tamen præpositi habitudinem non habent, idcirco quoniam illa quæ speciei ultimæ supponuntur talia sunt, ut quantum substantia unum quiddam sunt non habentia substantialem differentiam sed accidentalem, efficitur ergo, ut numero saltem distare videantur, ut pene dici possint, et pluribus præesse speciebus, et quodammodo nulli omnino esse præpositæ : nam cum

A species substantiam monstret, unaque sit omnium individuorum sub specie positorum substantia, quodammodo nulli præposita est, si ad substantiam quis velit aspicere : at si accidentia quis consideret, plures de quibus prædicatur species fiunt, non substantiæ diversitate, sed accidentium multitudine ; itaque fit ut genus quidem semper plurimas sub se species habeat : de differentibus enim specie prædicatur, differentia vero nisi pluralitati non convenit : at vero species etiam uni aliquando individuo præesse potest : si enim unus (ut perhibetur) est phœnix, phœnicis species de uno tantum individuo prædicatur. Solis etiam species unum solum intelligitur habere subjectum : ita nullam multitudinem species per se continet, cum etiam si unum sit tantum individuum, B speciei tamen non pereat intellectus, quibusdam enim suis quasi similibus partibus præest : ut si æris virgulam dividas, secundum id quod æs dicitur, idem et partes esse intelligitur, et totum. Idcirco dictum est speciem, licet sit individuis præposita, unam tantum habitudinem possidere, illam unam scilicet qua species est ; quando enim præpositis subditur species nuncupatur, et est superiorum species tanquam subjecta, inferiorumque species, idcirco quoniam eorum substantia monstratur. Nec ita est species individuorum, quemadmodum speciei genus : illud enim pars est substantiæ, ut animal hominis. Reliquæ enim partes rationale atque mortale adduntur animali ad diffiniendam substantiam hominis : homo vero Socratis atque Ciceronis tota substantia est : nulla enim additur differentia substantialis ad hominem, C ut Socrates fiat aut Cicero, sicut additur animali rationale atque mortale, ut homo integra diffinitione claudatur. Idcirco igitur species specialissima tantum est species, atque hanc solam possidet habitudinem ad superiora quidem, quoniam ab his continetur : ad inferiora vero, quoniam substantiam eorum format et continet.

Determinant ergo generalissimum ita, quod cum genus sit non est species : et rursus, supra quod non est aliud superveniens genus : specialissimum vero, quod cum sit species, non est genus, et quod cum sit species, non amplius in species dividere possumus, et hoc modo quod de pluribus et differentibus numero, in eo quod quid sit, prædicatur. Ea vero quæ sunt in medio extremorum, subalterna vocantur genera et species, et unumquodque eorum species esse potest et genus, ad aliud quidem, et ad aliud sumpta. Ea vero quæ sunt supra specialissima usque ad generalissimum ascendunt, vicissim genera dicuntur et species, ut Agamemnon, Atrides, Pelopides, Tantalides, et ultimo Jovis. Sed in familiis quidem plerumque reducuntur ad unum principium, verbi gratia, ad Jovem.

Postquam naturam generum ac specierum diversitatemque monstravit, eorum ordinem diffinitionis descriptionisque commemorat, ac primum quidem generalissimi generis terminum inducit dicens generalissimum genus esse quod cum ipsum sit genus non habet superpositum genus, hoc est speciem non

esse, et rursus supra quod non erit aliud genus superveniens. Si enim haberet aliud genus superveniens minime ipsum generalissimum vocaretur. Specialissima vero species hoc modo describitur, quod cum sit species non est genus, scilicet ex opposito, quoniam opposita ex oppositis describuntur interdum, nam quoniam præpositio opposita est suppositioni: genus autem præponitur, species vero supponitur. Si idcirco erit primum genus, quia ita superponitur ut minime supponatur, idcirco erit ultima species, quia ita supponitur, ut præponi non possit: igitur recte oppositorum ex oppositis facta est definitio. Est alia rursus descriptio speciei, quod cum sit species, nunquam dividitur in species, id est genus esse non potest. Si enim omne genus specierum genus est, si quid non dividitur in species, genus esse non potest. Est rursus alia definitio, quod de pluribus differentibus numero in eo quod quid sit prædicatur, de qua definitione sæpe est superius demonstratum: nunc illud attendendum est (sicut paulo supra dictum est) speciei unum individuum potest subjectum esse, ut phœnici atomus sua, ut soli corpus hoc lucidum, ut mundo vel lunæ, quorum species singulis suis individuis superponuntur: quod si ita est ut species de uno quolibet individuo prædicetur, ut de phœnice, quomodo convenit dicere speciem esse quæ de pluribus numero differentibus in eo quod quid sit prædicetur? Sunt enim quædam quæ de numero differentibus minime dicuntur, ut phœnix, sol, luna, sed de his illa ratio est de qua etiam superius pauca reddidimus, quæ paululum implexa commodissime noquæ quæstionis absolvet. Omnia enim quæ sub specialissimis speciebus sunt, sive infinita sint, sive finito numero constituta, sive ad singularitatem deducantur, dum est aliquod individuum semper species manebit, neque individuorum diminutione si quodlibet unum maneat, species consumitur, quoniam, ut dictum est, tamen si plura sint individua substantialia differentia non habebunt: id ergo in genere dici non convenit, quod his præest, quæ substantiali a se differentia disgregata sunt, præest enim speciebus quæ diversis differentiis informantur. Si igitur una eorum perierit, et ad unitatem speciei redacta fuerit, ratio generis genus esse non poterit, quia de differentibus specie prædicatur, non ita in speciebus. Nam si omnium individuorum natura consumpta sit, et ad unius singularitatem individui suppositæ speciei prædicatio venerit, est tamen species ac permanet. Talia enim sunt illa quæ pereunt ac desunt, quale est id quod permansit et subjacet. Quod vero dicimus de pluribus numero differentibus speciem prædicari, duobus id recte excusatur modis: uno quidem, quia multo plures sunt species quæ de numerosis individuis prædicantur, quam hæc quibus unum tantum individuum videtur esse suppositum: deinde hoc modo, quia multa secundum potestatem dicuntur, cum actu non semper ita sint, ut risibilis homo dicitur, etiamsi minime rideat, quoniam ridere potest. Ita etiam species de

A numero differentibus prædicatur: nihil enim minus phœnix de pluribus prædicaretur, si plures essent quam nunc quando unus esse perhibetur. Item solis species de hoc uno sole quem novimus, nunc dicitur: at si in animo plures soles et in cogitatione flngantur, nihilominus de pluribus solibus individuis nomen solis quam de hoc uno prædicabitur. Idcirco igitur species de pluribus numero differentibus dicitur prædicari, cum sint aliquæ quæ de singulis individuis appellentur. Illa vero quæ subalterna vocantur ita diffiniri queunt: Subalternum genus est quod esse genus et species poterit ad eum modum qui est in familiis quæ procreant et procreantur, ut etiam subjectum monstrat exemplum, ut Agamemnon, Atrides, et Pelopides, et Tantalides, et ultimum Jovis. B Atreus enim Pelopis filius tanquam ejusdem species quasi Agamemnonis genus est. Item Agamemnon Pelopides et Tantalides, cum Pelops ad Tantalum comparatur, Tantalusque ad Jovem quasi species, itemque Tantalus ad Pelopem, Pelops ad Atreum quasi genera esse videantur, cum Jupiter sit horum velut generalissimum genus. Sed in familiis quidem plerumque reducuntur ad unum principium, verbè gratia, ad Jovem.

In generibus autem et speciebus non sic se ha'et. Neque enim unum commune genus omnium est ens, nec omnia ejusdem generis sunt secundum unum supremum genus, quemadmodum dicit Aristoteles, sed sint posita, quemadmodum dictum est in prædicamentis, prima decem genera, quasi decem prima principia. Et si omnia quis entia vocet, æquivoce, inquit, nuncupabit, non univoce: si enim ens unum esset commune omnium genus, univoce omnia entia dicerentur: cum vero sint decem prima, commune est ens secundum nomen solum, non etiam secundum rationem, quæ secundum entis nomen est.

Quoniam cum de subalternis generibus diceret, familiæ ejusdem posuit exemplum, quæ ab Agamemnone pervenit ad Jovem, quem pro numinis quidem reverentia, ultimum posuit. Quantum enim ad veteres theologos, refertur Jupiter ad Saturnum, Saturnus ad Cælum, Cælus vero ad antiquissimum Ophionem ducitur, cujus Ophionis nullum principium est. Ne igitur quod in familiis est, id in rebus quoque esse credatur, ut res omnes possint ad unum sui nominis redire principium, idcirco determinat hoc in generibus ac speciebus esse non posse; neque enim sicut familiæ cujuslibet, ita etiam omnium rerum unum esse principium potest. Fuerunt enim qui hæc opinione tenerentur, ut rerum omnium quæ sunt unum putarent esse genus quod ens nuncupatur, tractum ab eo quod dicimus est: omnia enim sunt et de omnibus esse prædicatur. Itaque substantia est, et qualitas est, item quantitas est, cæteraque esse dicuntur: nec de his aliquid tractaretur, nisi hæc quæ prædicamenta dicuntur, esse constaret. Quæ cum ita sint, ultimum omnium genus ens posuerunt, scilicet quod de omnibus prædicaretur. Ab eo enim quod dicimus est, participium inlectentes, Græco

quidem sermone & Latine ens appellaverunt. Sed Aristoteles sapientissimus principiorum cognitor reclamavit huic sententiæ, nec ad unum res omnes putat duci posse primordium, sed decem esse genera in rebus; quæ cum a semetipsis diversa sunt, tum ad nullum commune principium educuntur: hæc autem decem genera statuit, substantiam, quantitatem, qualitatem, ad aliquid, ubi, quando, situm, habere, facere, pati quod vero occurrebat, quoniam de his omnibus esse prædicaretur. Omnia enim quæ superius commemorata sunt genera esse dicuntur: ita discussit ac repulit dicens, non omne commune nomen communem etiam formare substantiam, nec ex eo debere genus esse commune arbitrari, quod de aliquibus commune nomen prædicaretur. Quibus enim diffinitio communis nominis convenit, illa communis nominis jure species judicabuntur, et communi illo vocabulo univoce prædicantur: quibus vero non convenit, vox his communis tantam est, nulla vero substantia. Id autem manifestus declaratur exemplis hoc modo: Animal hominis atque equi genus esse prædicamus; demus igitur animalis diffinitionem quæ est substantia animata sensibilis, hanc si ad hominem reducamus, erit homo substantia animata sensibilis, nec ulla falsitate diffinitio maculatur. Rursus si ad equum, erit equus substantia animata sensibilis, id quoque verum est. Convenit igitur hæc diffinitio et animali, quod commune est homini atque equo, et eadem equo atque homini quæ species ponuntur animalis: ex quo fit, ut homo atque equus utraque animalia univoce prædicentur. At si quis hominem pictum hominemque verum communi animalis nomine nuncupaverit, diffiniat (si libet) animal hoc modo, substantiam animatam esse atque sensibilem. Sed hæc diffinitio ei quidem homini qui vivus est convenit, ei vero qui pictus est, minime: neque enim est animata substantia; igitur homini vivo atque picto quibus communis nominis diffinitio, id est animalis non potest convenire. Non est animal commune genus, sed tamen commune vocabulum dicitur, quod hoc nomen animal in vivo homine atque picto non ut genus, sed ut vox plura significans: vox enim plura significans æquivoca nuncupatur, sicut ea vox quæ genus ostendit, univoca dicitur. Itaque id quod dicitur ens, et si de omnibus dicitur prædicamentis: quoniam tamen nulla ejus diffinitio inveniri potest, quæ omnibus prædicamentis possit aptari, idcirco non dicitur univoce de prædicamentis, id est ut genus, sed æquivoce, id est ut vox plura significans. Convincitur hac quoque ratione id quod dicimus ens, prædicamentorum genus esse non posse: unius enim rei duo genera esse non possunt, nisi alterum alteri subjiatur, ut hominis genus est animal atque animatum cum animal animato velut species supponatur. At si duo sibi ita æqualia sint, ut nunquam alteri alterum supponatur, hæc utraque eidem speciei genera esse non possunt. Ens igitur atque unum neutrum alteri supponitur; neque enim unius dicere possumus genus ens, nec ejus, quod dicimus ens,

A unum. Nam quod dicimus ens, unum est, et quod unum dicimus, ens est: genus autem et species sibi invicem minime convertuntur. Si igitur prædicatur, ens de omnibus prædicamentis, prædicatur etiam unum. Nam substantia unum est, qualitas unum est, quantitas unum est, cæteraque ad hunc modum. Si igitur quoniam esse de omnibus his prædicatur, omnium genus erit ens: et unum, quoniam de omnibus prædicatur, erit omnium genus, sed unum atque ens (ut demonstratum est) minime alterum alteri præponitur; duo igitur æqualia singulorum prædicamentorum genera sunt, quod fieri nequit: cum hoc igitur ita sit, id Porphyrius determinavit dicens: non ita in rebus, ut in familiis omnia ad unum principium posse deduci, nec omnium rerum commune esse genus posse, ut Aristoteli placet, sed sunt præposita, inquit, quemadmodum in prædicamentis dictum est, prima decem genera quasi decem prima principia, scilicet ut nulla interim ratio perquiratur, sed Aristotelis auctoritati concedentes, hæc decem genera nulli alii generi credamus esse subjecta, quæ si quis entia vocet æquivoce nuncupabit, non univoce, neque enim una eorum omnium secundum commune nomen diffinitio poterit adhiberi, quæ res facit, ut non univoce de his aliquid prædicetur. Si enim univoce prædicaretur, genus esset eorum commune nomen quod de omnibus prædicaretur; at si genus esset diffinitio generis conveniret in species, quod quia non fit, commune his id quod dicimus ens, vocabulum est vocis significatione, non ratione substantiæ.

G *Decem quidem igitur generalissima sunt, specialissima vero in numero quidem quodam sunt, non tamen infinito. Individua autem quæ sunt post specialissima, infinita sunt quapropter usque ac specialissima a generalissimis descendentes jubebat Plato quiescere. Descendere autem per media dividendo specificis differentiis, infinita vero relinquenda suadet, neque enim eorum posse fieri disciplinam.*

Quoniam specierum nosse naturam ad sectionem generis pertinet, quoniamque scientia infinita esse non potest (nullus enim intellectus infinita circumdat), idcirco de multitudine generum, specierum atque individuorum rectissima ratione persequitur dicens: Supremorum generum numerum notum, esse decem enim prædicamenta ab Aristotele esse reperta quæ rebus omnibus generis loco præferenda sunt. Species vero multo plures esse quam genera, nam cum decem suprema sint rerum genera, cumque uni generi non una sed multæ species supponantur, proximæque species supremis generibus subalterna sint genera usque dum ad ultimas species descendant, ut nimirum unius generis multas species necesse est esse utrobique diffusas. Specialissimas vero multo plures esse quam subalterna, quoniam per multitudinem generum subalternorum ad specialissimas descenditur species quas multo plures esse quam genera subalterna; hoc maxime ostenditur, quod inferiores sunt, et semper subalterna genera in plura subjecta dividuntur. Decem vero generum species

multo plures quam unius existere manifestum est, verumtamen et si plures sunt, certo tamen numero continentur, quem facile si quis discutiat omniumque generum species prosequatur possit agnoscere. Individua vero quæ sub unaquaque specie sunt infinita sunt, vel eo quod tam multa sunt diversisque locis posita, ut scientia numeroque in unum concludi comprehendique non possit vel quod in generatione et corruptione posita nunc quidem incipiunt esse, nunc desinunt, atque idcirco suprema quidem genera et subalterna et species easque specialissime nuncupantur: quoniam finitæ sunt numero potest terminus scientiæ includere, individua vero nullo modo. Idcirco igitur Plato magis a generibus quam a speciebus idem specialissimis præcipiebat facere sectionem, per ea enim quæ finita essent numero jubeat descendere dividendum, ubi autem ad individua veniretur, standum esse suadebat, ne quod natura non ferret, infinita colligeret, ita vero genera in species dividi comprobatur, ut in specificis differentiis solverentur. De specificis vero differentiis melius in eo titulo ubi de differentia disputatur ac largius disseremus. Hic enim hoc tantum dixisse sufficiat eas esse specificas differentias, quibus species informantur, ut rationale mortale hominis. Cum igitur dividimus animal rationale atque irrationale, mortale immortaleque separamus, cæteraque genera talibus differentiis, quæ subjectas species informant. Plato censuit esse dividenda usque dum ad specialissima veniretur, dehinc consistere nec infinita sequi, quoniam individuorum nunquam esset nec disciplina nec numerus.

Descendentibus igitur ad specialissima necesse est, dividendo per multitudinem ire. Ascendentibus vero ad generalissima necesse est colligere multitudinem in unum: collectivum enim multorum in unam naturam species est, et magis etiam genus. Particularia vero et singularia e contrario, in multitudinem semper dividunt id quod unum est, participatione enim speciei, plures homines, sunt unus homo, in particularibus autem et singularibus, unus et communis, plures; divisivum enim est semper quod singulare est, collectivum autem et adunativum quod commune est.

Dividere enim est in multitudinem quod unum ante fuerat dissolvere. Omnisque divisio e contrario compositionem conjunctionemque meditatur. Quod enim cum sit unum dispartiendo dividitur, id ipsum ex pluribus rursus partibus adunando componitur. Ut igitur superius dictum est, individuorum quidem similitudinem species colligit. Specierum vero genus similitudo autem nihil est aliud nisi quædam unitas qualitatis, ergo substantialem similitudinem individuorum species colligere manifestum est. Substantialem vero similitudinem specierum genera contrahunt, et ad seipsa reducant. Rursus generis adunationem differentiæ distribuunt in species, speciei que adunationem in singulares individuasque personas accidentia partiuntur. Cum igitur hoc ita sit, necesse est semper cum a genere descendis ad species, dividendo, semper facere multitudinem. Cum vero a spe-

ciebus ascendis ad genera, componendo, colligere et plures in specierum differentiis quæ diversæ fuerant similitudinum qualitates adunare in speciebus: etiam idem considerari potest, ut enim ipsa individua quæ sunt infinita unam similitudinem substantialem colligunt, ita individua speciem propriam infinite distribuunt. Omnia enim individua disgregativa sunt et divisiva. Species vero et genera collectiva, species quidem individuorum collectiva atque adunativa. Specierum vero genera, ut ita dicendum sit, genus quidem species distribuunt, et species ab individuis in multitudinem deducuntur: rursus autem genus quidem multas species colligit. Species autem singularem particularemque multitudinem ad singularitatem deducit unitatem, igitur plus genus adunativum est quam species. Species namque sola individua colligit. Genus vero tam species quam ipsarum quoque specierum individuas contrahit singularesque personas, sed in hoc convenienti utitur exemplo dicens, participatione speciei, id est hominis Cato, Plato, Cicero pluresque reliqui homines: unus, id est millia hominum in eo quod sunt homines, unus homo est. At vero est unus homo, qui specialis est, si ad hominum multitudinem qui sub ipso sunt consideretur, plures fiunt, ita et plures homines in speciali homine unus est. Et specialis, unus est in pluribus infinitus. Sic igitur quod singulare quidem est divisivum est, quod commune vero quoniam multorum unum est, ut genus ac species, collectivum atque adunativum.

Assignato autem genere, specie quid sit utrumque, et genere quidem uno existente, speciebus vero pluribus: semper enim divisio generis in species plures est, genus quidem semper de speciebus prædicatur, et omnia superiora de inferioribus, species autem neque de proximo sibi genere, neque de superioribus, neque enim convertitur. Oportet enim aut æqua de æquis prædicari, ut hinnibile de equo, aut majora de minoribus, ut animal de homine, minora vero de majoribus, minime: ne enim animal dicis esse hominem, quemadmodum dicitur hominem animal, de quibus autem species prædicatur, de his necessario et speciei genus prædicatur et generis genus, usque ad generalissimum. Si enim verum est dicere: Socratem hominem, hominem autem animal, animal vero substantiam, verum est Socratem animal dicere atque substantiam: semper igitur cum superiora de inferioribus prædicentur, species quidem de individuo prædicabitur, genus autem et de specie et de individuo; generalissimum autem et de genere, et de generibus, si plura sunt media et subalterna, et de specie, et de individuo: dicitur enim generalissimum quidem de omnibus sub se positis generibus et speciebus et individuis; genus autem quod ante specialissimum est, de omnibus specialissimis et de individuis, solum autem species de omnibus individuis, individuum autem prædicatur de uno solo particulari. Individuum autem dicitur Socrates, et hoc album, et hic veniens Sophronisci filius, si solus sit ei Socrates filius.

Breviter quæcunque superius dicta sunt commemorat hoc modo: Cum, inquit, assignaverimus quid

sit genus, et quid species: cumque suis etiam ea diffinitionibus comprehenderimus docuerimusque, genus semper in plurimas species solvi, illud, inquit, adjungimus, quoniam omnia superiora de inferioribus prædicantur, inferiora de superioribus minime. Et ea quæ sunt utilia de prædicationis modo rite pertractat. Ostendit autem unum genus in plurimas species solvi semper assignata generis diffinitione. Quod enim de pluribus rebus specie differentibus in eo quod quid sit prædicaretur, esse diffinit genus. Nihil autem sunt plurimæ res specie differentes, nisi plurimæ species; de quibus autem prædicatur genus, in ea ipsa dissolvitur. Ostensum est igitur ex diffinitionis assignatione, unius generis semper esse species plures, quæ cum ita sint, genus quidem de specie prædicatur, species vero de individuis, omniaque superiora de inferioribus, inferiora de superioribus nullo modo. Id quare eveniat paucis absolvam. Quæ superiora sunt, substantialia ea genera esse prædiximus: qua vero genera sunt, ampliora sunt quam unaquæque species. Neque enim in plurima divideretur genus, nisi ab unaquæque specie majus existeret. Id cum ita sit, nomen generis toti convenit speciei: non enim coæquatur solum speciei generis magnitudo, verumetiam speciem ipsam supervadit. Idcirco igitur omnis homo animal est, quoniam intra animalis vocabulum et homo et cætera animalia continentur. At vero nullus dixerit, omne animal homo est; non enim pervenit ad totum animal hominis nomen, quia cum sit minus, nullo modo generis vocabulo coæquatur. Itaque quæ majora sunt de minoribus prædicantur, quæ vero minora sunt, non convertuntur ut de majoribus prædicentur. At vero si qua sint æqualia, ea secundum naturæ parilitatem converti necesse est, ut hinnibile atque equus, quoniam ita sibimet coæquantur, ut neque equus sit nisi hinnibile, neque quid sit hinnibile, nisi equus. Fit ergo ut omne hinnibile equus sit, et omnis equus hinnibile, quæ cum ita sint ea quæ superiora sunt non modo de sibi proximis inferioribus prædicantur, verumetiam de inferioribus inferioribus: nam si illud recipitur, ut ea quæ superiora sunt de inferioribus prædicentur, inferiorum inferiora superioribus multo magis inferiora sunt, velut substantia prædicatur de animali quod est inferius; sed animali inferius est homo, prædicatur igitur etiam substantia de homine. Rursus Socrates inferius est homine, prædicabitur igitur substantia de Socrate. Itaque species quidem de individuis prædicantur: genera vero et de speciebus et de individuis, quod converti non potest: nam neque individua de speciebus, et de generibus prædicantur, nec species de generibus. Itaque fit ut genus quidem generalissimum de omnibus subalternis generibus prædicari, et de speciebus et de individuis possit, de ipso vero nihil. Ultimum vero genus id autem est quod ante specialissimas species collocatur sine medio, et de solis speciebus specialissimis dici potest et de earum individuis: species vero de individuis ut dictum est, individua enim de singulis

prædicantur, ut Socrates et Plato, eaque maxime sunt individua, quæ sub ostensione, indicationeque digiti cadunt, ut hoc scamnum, et hic veniens, eaque quæ ex aliqua proprietate accidentium designantur nota, ut si quis Socratem significatione velit ostendere, non dicat Socrates, ne sit alius qui forte hoc nomine nuncupetur, sed dicat Sophronisci filius, si unicus Sophronisci fuerit: individua enim maxime ostendi queunt, si vel tacito nomine, sensui ipsi oculorum digito, tactuve monstrentur, vel ex aliquo proprio nomine, si solus illud adeptus est nomen: vel si ex parentibus, si illorum esse unicus filius, vel si ex quolibet alio accidenti singularitas demonstratur, eo quod accidentia ad unam se prædicationem habeant, ejusque vel prædicatio vel dictio non transeat ad alterum, sicut generis quod ad species, specierum vero ad individua.

Individua autem dicuntur hujusmodi, quoniam ex proprietatibus consistit unumquodque eorum, quarum collectio nunquam in alio quolibet eadem erit. Socratis enim proprietates nunquam in aliquo quolibet erunt particularium eadem. Hæ vero quæ sunt hominis proprietates: dico autem ejus qui est communis, erunt eadem pluribus, magis autem in omnibus particularibus hominibus in eo quod homines sunt.

Quoniam superius individuum appellavit, hujus nominis rationem conatur ostendere: ea namque sola dividuntur quæ pluribus communia sunt: in his enim unumquodque dividitur, quorum est commune, quorumque naturam ac similitudinem continet. Illa vero in quibus commune dividitur, communi natura participant, proprietatesque communis rei his quibus communis est convenit. At vero proprietas individuum nulli communis est. Socratis enim proprietas, si fuit calvus, simus, propensa alvo, cæterisque corporis lineamentis, aut morum institutione, aut forma vocis non conveniebat in alterum: hæ enim proprietates, quæ ex accidentibus ei obvenerant, et ejus formam figuramque conjunxerant, in nullum alium conveniebant. Cujus vero proprietates in nullum alium conveniunt, proprietates ejus nulli poterant esse communes. Cujus autem proprietas nulli communis est, nihil est quod ejus proprietatem participet. Quod vero tale est ut proprietatem ejus nullus participet dividi in ea quæ non participat non potest: recte igitur hæc quorum proprietates in alium non conveniunt, individua nuncupantur. At vero hominis proprietas, id est specialis convenit in Socratem et Platonem et in cæteros, quorum proprietates ex accidentibus venientes, in quemlibet alium singularem nulla ratione conveniunt.

Continetur igitur individuum quidem sub specie, species autem sub genere. Totum enim quidem est genus, individuum autem pars, species vero totum et pars: sed pars quidem alterius, totum vero non alterius sed in aliis. In partibus enim totum est. De genere quidem et specie, et quid sit generalissimum, et quid specialissimum, et quæ genera, et species eadem sunt,

et quæ individua, et quot modis genus et species dicatur, sufficienter dictum est.

Retractat omnia breviter quæ supra latius absolvit dicens individuum a specie contineri, species vero ipsas a genere, hujusque causam reddens ait : Omne genus totum est, individuum vero pars. Genus enim in eo quod totum est, continet totum, et si species esse potest : totum enim non ut genus est species, sed ut ea quæ supponitur generi. Genus igitur in eo quod genus est, totum est speciebus : semper enim continet eas. At vero individuum semper est pars, nunquam enim ipsum aliquid suæ proprietate concludit. Species vero, et pars et totum est, pars quidem generis, totum vero individuis. Et cum pars est ad singularitatem refertur, cum totum ad pluralitatem. Quoniam enim, unum genus pluribus speciebus superest, una quælibet species pars est generis, id est unius. Quoniam autem species pluribus individuis præest, non est uni individuo totum, sed plurimis.

A Idcirco enim totum dicitur, quia plura continet et coerces. Nam ut pars sit aliquid, unum ipsum unius pars esse poterit : ut vero totum sit, unum ipsum unius totum esse non poterit. Idcirco alterius quidem pars est species, aliis vero totum ; sed de genere quidem et specie dictum est, et quid sit generalissimum genus : quoniam id cui nullum aliud superponitur genus, et quid specialissima species : quoniam ea cui species nulla supponitur, et quæ genera eadem sunt et species, scilicet subalterna quibus aliquid supraponitur, aliquid vero supponitur ; quæ etiam individua, ea scilicet quorum proprietates alteri nequeunt convenire, et quot modis genus et species dicitur. Genus quidem aut in multitudine, aut in procreatione, aut in participatione substantiæ consistit, species autem ex figura, aut ex generis suppositione, ut sufficienter dictum est. Quibus absolutis, modum voluminis terminabo, ut quarti area libri differentiarum reservetur.

LIBER QUARTUS.

De differentia disputanti non æque illud debet occurrere, quod in generis specieique tractatu de collocationis ordine quærebatur. Illic enim meminimus inquisitum, cur esset omnibus præpositum genus, ut id primum ad disputationem veniret, cur post genus species esset injecta ; nunc vero supervacuum est dicere cur post speciem differentia sumpta sit, cum illud jam fuerit inquisitum cur non ante speciem collocata sit. Quod si mirum videbatur speciem differentiarum in disputationis loco fuisse præpositam, eo quod differentia continentior ac magis amplior esset specie, quid est quod possit quisque mirari, si eandem differentiam ante proprium atque accidens collocaverit. Cum proprium unius semper sit speciei, ut posterius demonstrabitur, accidens vero exteriorem quamdam ostendat naturam, nec omnino in substantia prædicetur, differentia vero utrumque contineat, et de pluribus speciebus et in substantia prædicetur. Sed hæc hactenus, nunc ad ipsa Porphyrii verba redeamus.

DE DIFFERENTIA.

Differentia vero communiter, proprie, et magis proprie dicitur. Communiter quidem differre alterum ab altero dicitur, quoniam alteritate quadam differt quocunque modo, vel a seipso vel ab alio : differt enim Socrates a Platone alteritate quadam, et ipse a se puero jam vir factus, et a se faciente aliquid cum quiescit, et semper in aliquo modo habendi se alteritatibus spectatur. Proprie autem differre alterum ab altero dicitur, quando inseparabili accidente alterum ab altero differt. Inseparabile vero accidens est, ut nasi curvitas, cæcitas oculorum, et cicatrix cum ex vulnere occalluerit. Magis autem proprie alterum differre ab altero dicitur, quando specifica differentia differt, quemadmodum homo ab equo specifica differentia differt rationali qualitate.

Tribus modis aliud ab alio distare prædiximus,

genere, specie, numero, in quibus omnibus aut secundum substantiales quasdam differentias alia res distat ab alia, aut secundum accidentis. Nam quæ genere vel specie distant, substantialibus quibusdam differentiis disgregata sunt, idcirco quoniam genera et species quibusdam differentiis substantialibus informantur. Nam cum homo ab arbore genere distet, animalis sensibilis qualitas in eo differentiam facit. Addita enim sensibilis qualitas animato, animal facit : eidem detracta facit inanimatum atque insensibile, quæ virgulta sunt ; igitur homo atque arbor genere differunt : utraque enim sub animalis genere poni non possunt, nam differentia sensibili secundum genus discrepant, quæ unius ex propositis tantum genus, id est hominis informat, ut dictum est. Illa vero quæ specie distant manifestum est, quod ipsa quoque differentiis substantialibus discrepant, ut homo atque equus differentiis substantialibus rationalitate atque irrationalitate distant. Ea vero quæ individua sunt, et solo numero discrepant, solis accidentibus distant, hæc autem sunt vel separabilia vel inseparabilia. Separabilia quidem, ut moveri, dormire ; distat enim alius ab alio quod ille somno prematur, hic vigilet. Distat item inseparabilibus accidentibus, quod hic stature sit longioris, hic minime. Quæ cum ita sint, internarium numerum has differentiarum diversitates Porphyrius colligit, hisque ipse nomina quibus post utatur, apponit, dicens : Omnis differentia vel communiter vel propria, vel magis propria nuncupatur. Communiter quidem eam differentiam sumens quæ quodlibet accidens monstraret, quæ in quadam alteritate consistit, ut si Plato a Socrate differat quod ille sedeat hic ambulet, vel quod ille senex, hic vero sit juvenis ; a seipso etiam sane aliquis differre potest, ut si nunc quidem faciat aliquid cum ante quieverit, vel si nunc adolescens jam factus sit, cum prius te-

nera vixisset infantia. Communes autem differentiae nuncupatae sunt, quoniam nullius propriae esse possunt differentiae, et quae separabilia accidentia sola significant. Nam et stare et sedere et facere aliquid ac non facere, multorum atque adeo omnium sunt, et separabilia esse accidentia manifestum est. Quibus si qua differunt, communibus differentiis distare dicuntur. Praeterea puerum esse atque adolescentem vel senem, ea quoque veraciter separabilia sunt accidentia. Nam ex pueritia ad adolescentiam, atque hinc ad senectutem, ab hac denique ad decrepitam usque aetatem, naturae ipsius necessitate progredimur. Illud forsitan sit dubitabile de uniuscujusque forma corporis, an ullo modo separari queat. Sed ea quoque est separabilis forma, nullius enim diuturna ac stabilis forma perdurat. Idcirco nec peregrinus pater relictum domi puerum, si adolescentem redux viderit, potest agnoscere: forma enim semper quae ante fuerat, permutatur, atque ipsa alteritas qua distamus ab altera semper diversa est. Constat igitur hanc communem differentiam separabilibus maxime accidentibus applicari, propria vero est quae inseparabilia significat accidentia. Ea hujusmodi sunt ut si quis caecus nascatur oculis, si quis incurvo naso: dum enim adest nasus atque oculi, ille caecus, ille semper erit incurvus, atque hoc per naturam. Sunt vero alia quae per accidens corporibus sunt, ut si cui vulnus infictum cicatrice fuerit obductum, hoc si occalluerit propriam differentiam facit: distabit enim alter ab altero quod hic cicatricem habeat, ille vero minime, postremoque in his omnibus vel separabilibus accidentibus vel inseparabilibus, alia sunt naturaliter accidentia, alia extrinsecus. Naturaliter quidem ut pueritia vel juvenus et totius conformatio corporis. Sicque caecus oculi, et curvitas nasi, et superiora quidem exempla separabilis accidentis per naturam sunt, posteriora vero inseparabilis accidentis. Item extrinsecus vel ambulare, vel currere: id enim non natura, sed sola adest voluntas. Natura vero tantum posse dedit non etiam facere, atque haec sunt separabiles accidentis extrinsecus venientis exempla. Illa vero inseparabilis accidentis extrinsecus, ut si qua cicatrix obducta vulnere occalluerit. Magis propriae autem differentiae praedicantur, quae non accidens, sed substantiam formant, ut hominis rationalitas: differt enim homo a ceteris quod rationalis est vel quod mortalis. Haec sunt igitur magis propriae, quae monstrant uniuscujusque substantiam. Nam si illae quidem idcirco communes dicuntur, quia separabiles atque omnium sunt, aliae autem propriae, quoniam separari non possunt, quamvis sint in accidentium numero, illae jure magis propriae praedicantur, quae non modo a subjecto separari non possunt, verum etiam subjectis ipsis speciem substantiamque perficiunt. Ex his igitur tribus differentiarum diversitatibus, id est communibus, propriis, et magis propriis sunt secundum genus, vel speciem, vel numerum discrepantiae. Nam ex communibus, et propriis secundum numerum distantiae nascuntur: ex

A magis propriis vero secundum genus ac speciem.

Universaliter ergo omnis differentia alteratum facit cuilibet adveniens, sed ea quae est communiter et proprie, alteratum facit: illa autem quae est magis proprie, aliud. Differentiarum enim, aliae quidem alteratum faciunt, aliae vero aliud. Illae igitur quae faciunt aliud, specificae vocantur, illae vero quae alteratum, simpliciter differentiae: animali enim rationalis differentia adveniens aliud facit, et speciem animalis facit. Illa vero quae est movendi, alteratum facit a quiescente. Quare haec quidem aliud, illa vero alteratum solum facit.

Omnis differentia alterius ab altero distantiam facit. Sed haec quae facit alteratum, vel est communis vel continens vel cum quodam proprio et magis proprio differentiarum modo, quare quidquid qualibet ratione ab alio diversum est, alteratum esse dicitur. Si vero accesserit illi diversitati, ut etiam specifica quadam differentia sit diversum, non alteratum solum, verum etiam aliud esse praedicatur. Alteratio igitur continens est, aliud vero intra alterationis spatium continetur; igitur omne quod aliud est, alteratum est, sed non omne quod alteratum est, aliud dici potest. Itaque si accidentibus aliquibus fuerit facta diversitas, alteratum quidem effectum est. Quoniam quidem quolibet modo, vel ex quibuslibet differentiis considerata diversitas alterationem facit intelligi, aliud vero non fit, nisi substantiali differentia alterum ab altero fuerit dissociatum. Itaque communes et propriae differentiae, quoniam accidentium (ut dictum est) sunt quae solum efficiunt alteratum, aliud vero minime: magis autem propriae, quoniam substantiam tenent et in subjecti forma praedicantur, non modo alteratum quod est commune, et substantiali et accidentali differentiar, sed etiam aliud faciunt, quod ea sola retinet differentia, quae substantiam continet formamque subjecti. Atque haec quidem differentiae quae faciunt aliud, specificae nuncupantur idcirco quod efficiunt speciem, quam, cum substantialibus differentiis informaverint, faciunt ab aliis ita esse diversam, ut non alterum solum sit, verum etiam tota aliud esse praedicetur. Itaque fit hujusmodi divisio: differentiarum aliae alteratum faciunt, aliae vero aliud, et illae quidem quae faciunt alteratum, simpliciter proque nomine differentiae nuncupantur, illae vero quae aliud, specificae differentiae praedicantur. Atque ut planius liqueat quid sit alteratum, et quid aliud, tali describuntur termino vel declarantur exemplo: aliud est quod tota speciei ratione diversum est, ut equus ab homine, quoniam rationalis differentia animali adveniens hominem facit, aliudque eum quam equum esse constituit. Item si unus homo aedeat, alter assistat, non efficietur homo diversus ab homine, sed eos alteratio sola disjungit, ut eum qui assistit ab eo qui sedet alteratum faciat. Itemque si ille sit nigris oculis, iste caecus, nihil, quantum ad formam humanitatis attinet, permutatum est, ita secundum has differentias alteratio sola consistit: at si equus quidem jaceat, homo vero ambulet, et aliud est equus ab homine et alteratum, dupliciter quidem alteratum, se-

mel vero aliud. Alteratum est, quod omnino specie diversum est, et est aliud. Omne enim aliud, ut dictum est, etiam alteratum est, vel quod accidentibus distat, quod ille jaceat hic ambulet. Semel vero est aliud, quod rationabili atque irrationabili differentiis segregatur, quæ specificæ sunt, et substantiales dicuntur. Est igitur alteratum, quod ab aliquo qualibet ratione diversum est.

Secundum igitur aliud facientes differentias et divisiones fiunt a generibus in species, et definitiones assignantur, quæ sunt ex genere, et hujusmodi differentiis: secundum autem eas quæ solum alteratum faciunt, alterationes solum consistunt, et aliquo modo se habentis permutationes.

Quoniam in principio hujus operis generis, specieique differentiæ, proprii et accidentis notitiam ad divisionem atque definitionem utilem esse prædixit, idcirco nunc differentiarum ipsarum facta divisione easdem partitur et segregat, quænam differentiæ, divisionibus ac definitionibus accommodentur, quæ vero minime. Quoniam igitur divisio generis ita in species facienda est, ut illæ a se species omni ratione substantiæ diversæ sint, idcirco non probat esse assumendas eas ad divisionem differentias, quæ vel separabilis, vel inseparabilis accidentis significationem tenent, vel eas differentias quæ solum faciunt alteratum, aliud vero perficere et informare non possunt. Inutiles enim sunt ad divisionem hæ differentię quæ faciunt alteratum. Segregandæ igitur sunt communes et propriæ a generis divisione, illæ assumendæ tantum quæ sunt magis propriæ. Nam illæ faciunt aliud, quod generis divisio videtur exposcere. Ad definitionem quoque eadem magis propriæ plurimum valent. Communes et propriæ, velut inutilis segregantur: communes et propriæ, quoniam accidens diversi generis ferunt, nihil substantiæ ratione conformant, definitio vero omnis substantiam conatur ostendere. Specificæ vero differentiæ illæ sunt quæ, ut superius dictum est, speciem informant substantiamque perficiunt, hæ sunt magis propriæ. Eadem igitur sicut in divisionem generis, ita etiam in definitionem specierum assumuntur, nunc divisivæ, ad partitionem generis accommodantur. Ita igitur cum divisivæ sint generis aliud constituunt quam erat, in substantiæ vero definitione speciei informationem faciunt: cumque magis propriæ et aliud faciant et specificæ sint, eo quod aliud faciunt, divisionibus aptæ sunt: hæ vero, qua speciem informant definitionibus accommodatæ sunt. Communes autem et propriæ quoniam neque aliud faciunt, sed alteratum, neque omnino substantiam monstrant, æque a divisione ut a definitione disjunctæ sunt.

A superioribus rursus inchoanti dicendum est, differentiarum alias quidem esse separabiles, alias vero inseparabiles. Moveri enim et quiescere, et sanum esse, et ægrum, et quæcunque his proxima sunt, separabilia sunt. At vero aquilum esse, vel simum, vel rationale, vel irrationale, inseparabilia sunt. Inseparabilium autem, aliæ quidem sunt per se, aliæ vero per accidens:

nam rationale per se inest homini et mortale, et disciplinæ esse susceptibile. At vero aquilum esse vel simum, per accidens et non per se.

Superius differentias triplici divisione partitus est dicens, aut communes esse, aut proprias, aut magis proprias, dehinc easdem alia divisione in duas secuit partes, dicens has quidem aliud facere, illas vero alteratum. Nunc tertiam earumdem facit divisionem, dicens alias esse separabiles, posse autem de unoquoque cujus multæ sunt differentiæ, plurimas fieri divisiones, ut ex ipsa differentiarum natura manifestum est. Nam si omnis divisio differentiis distribuitur, quorum multæ sunt differentiæ, multas etiam divisiones esse necesse est. Fit autem ut animal dividatur hoc modo: Animalium alia quidem sunt rationalia, alia irrationalia. Item alia mortalia, alia immortalia. Item alia pedes habentia, alia minime. Rursus alia herbis vescentia, alia carnibus, alia seminibus. Ita nihil mirum videri debet si multiplex differentiæ est facta partitio, ac primum quidem cum in ternarium differentiæ numerum membra secuisset, communes, proprias, et magis proprias nuncupavit. Secunda vero divisio communes et proprias intra nomen alteratum facientis inclusit, magis proprias vero intra aliud facientis. Hæc vero tertia divisio qua ait differentiarum alias esse separabiles, alias inseparabiles, unam quidem ex facientibus alteratum separabilibus differentiis adjungit, cæteras vero inter separabilis differentiæ vocabulum claudit: unam enim ex alteratum facientibus, id est propria differentia, et reliqua quæ aliud facere demonstrata est, id est magis propria, inseparabiles differentiæ esse dicuntur, quarum ita subdivisio fit: inseparabilium differentiarum aliæ sunt per se, aliæ per accidens: per se quidem, magis propriæ; secundum accidens vero, propriæ: per se autem aliquid inesse dicitur, quod alicujus substantiam informat. Si enim idcirco quælibet species est, quoniam substantiali differentia constituitur, illa differentia per se subjecto adest, neque per accidens, aut per quodlibet aliud medium, sicut per ardorem solis adhæret nigredo faciei hominis, sed sui præsentia speciem quam tuetur informat, ut hominem rationalitas: homini enim hujusmodi differentia per se inest, idcirco homo est, quia rationalitas adest, quæ si discesserit, species hominis non manebit, et has quidem quæ substantiales sunt inseparabiles esse nullus ignorat. Separari enim a subjecto non poterunt, nisi interempta sit natura subjecti. Secundum accidens vero quæ inseparabiles differentiæ sunt, hæ quæ propriæ nuncupantur, ut aquilum esse, vel simum, quæ idcirco per accidens nuncupantur, quoniam jam constitutæ speciei extrinsecus accidunt, nihil subjecti substantiæ accommodantes.

Illæ igitur quæ per se sunt, in ratione substantiæ accipiuntur, et faciunt aliud: illæ vero quæ secundum accidens, nec in substantiæ ratione accipiuntur, nec faciunt aliud, sed alteratum. Et illæ quidem quæ per se sunt, non suscipiunt magis et minus: illæ vero quæ per accidens, etsi inseparabiles sint, intensionem accipiunt et remissionem: nam neque genus magis et minus præ-

dicatur de eo cujus est genus, neque generis differentia, secundum quas dividitur: ipsae enim sunt quae uniuscujusque rationem complent; esse autem unicuique unum et idem, nec intensionem nec remissionem suscipiens est, aquilum autem vel simum esse, vel coloratum aliquo modo, et intenditur et remittitur.

Differentiis rite partitis earum inter se distantiam monstrat Porphyrius, atque unam quidem repetit quam superius dixit. Cum enim tres esse dixisset differentias communes, proprias, et magis proprias, alteratum facere dixit proprias, sicut et communes, aliud vero minime, sed hoc solis magis propriis reservavit, nunc igitur idem repetit dicens: Quoniam inseparabiles differentiae quae substantiam monstrant, id est quae per se subjectis speciebus insunt easque perficiunt, aliud faciunt: illae vero quae sunt propriae, id est secundum accidens inseparabiles differentiae, neque in substantia sunt, neque aliud faciunt, sed tantum, ut superius dictum est, alteratum. Item alia distantia est earum differentiarum quae secundum substantiam sunt, ab his quae accidens: quoniam quae substantiam monstrant, intendi aut remitti non possunt, quae vero secundum accidens et intensione crescunt, et remissione decrescunt: id autem probatur hoc modo, unicuique rei esse suum neque crescere neque diminui potest, nam qui homo est humanitatis suae nec crementari potest, nec decremenda suscipere. Nam neque ipse plus a se aut minus hodie vel quolibet alio tempore homo esse potest, nec homo rursus ab alio homine plus homo potest esse vel animal. Utrique enim aequaliter animalia, aequaliter homines esse dicuntur. Quod si unicuique esse suum nec cremento ampliari potest, nec imminutione decrescere, quod per id facile monstrari potest: quoniam quae genera sunt vel species, nulla intensione vel remissione variantur, non est dubium quin differentiae quoque, quae uniuscujusque speciei substantiam informant, nec intensionis detrimenta suscipiant, nec intensionem remissionis. Itaque substantiales differentiae neque intensionem, neque remissionem suscipiunt, hujus causa haec est: Quoniam esse unicuique unum est, et idem est, et intensionem remissionemque non suscipit, hujus exemplum sit. Genus enim dici non potest plus minusve cuilibet esse genus, omnibus enim genus aequaliter superponitur. Differentiae quoque quae dividunt genus et informant speciem, quoniam speciei essentiam complent, nec intensionem recipiunt, nec remissionem. Quae vero secundum accidens differentiae sunt inseparabiles, ut simum esse, vel aquilinum, vel coloratum aliquo modo, et intensionem suscipiunt et remissionem. Fieri enim potest ut hic paulo sit nigrior, hic vero amplius simus sit, ille minus aquilus. At vero quod non omnes homines aequaliter rationales mortalesque sint, nec specierum, nec differentiarum natura videtur admittere.

Cum igitur tres species differentiae considerentur, et eum haec quidem sint separabiles, illae vero inseparabiles, et rursus inseparabilium, haec quidem sint per se, illae

A vero per accidens, et rursus earum quae per se sint differentiarum, aliae quidem sunt, secundum quas dividimus genera in species: aliae vero secundum quas ea quae divisa sunt specificantur, ut cum per se differentiae omnes hujusmodi animalis sint, animati et sensibilis, rationalis et irrationalis, mortalis et immortalis, ea quidem quae est animati et sensibilis differentia, constitutiva est animalis substantiae: est enim animal substantia animata sensibilis, ea vero quae est mortalis et immortalis differentia, itemque rationalis et irrationalis, divisa sunt animalis differentiae, per eas enim genera in species dividimus.

Fit nunc differentiarum plena et suprema divisio, quae est hujusmodi: differentiarum aliae sunt separabiles, aliae inseparabiles, inseparabilium aliae sunt secundum accidens, aliae substantiales. Substantialium aliae sunt divisa generis, aliae constitutivae specierum. Quod vero ait: Cum igitur tres species differentiae considerentur, ad hoc retulit, quod in prima differentiarum divisione, partim eas communes dicit esse, partim proprias, partim magis proprias dixit, quas rursus tres differentias, alias separabiles esse monstravit, alias inseparabiles. Separabiles quidem communes, inseparabiles vero proprias, ac magis proprias. Inseparabilium vero fecit divisionem dicens, alias esse secundum accidens, alias secundum substantiam considerari, et illas esse secundum accidens, quae propriae nuncupantur: magis proprias vero secundum substantiam considerari. Earum vero quae secundum substantiam sunt, subdivisionem facit, quod aliae earum genus dividant, aliae speciem informant. Ad cujus rei facilem cognitionem, illa tertii libri specierum generumque dispositio transcribatur, sitque primum substantia, sub hac corporeum atque incorporeum, sub corpore animatum atque inanimatum, sub animato sensibile atque insensibile, sub quo animal, sub animali rationale atque irrationale, sub rationali mortale atque immortale, et sub mortali species hominis, quae solis deinceps individuus praeponeatur. In hac igitur divisione, omnes haec differentiae specificae nuncupantur, generum enim specierumque differentiae sunt: sed generum quidem divisa, specierum autem constitutivae, id autem probatur hoc modo: substantiam quippe corporei atque incorporei differentiae partiuntur, corporeum vero animati atque inanimati, animatum sensibilis atque insensibilis partiuntur. Ita igitur genera substantiales differentiae partiuntur, et dicuntur generum divisa. At vero si eadem differentiae quae a genere descendentes genus dividunt, colligantur, et ad unum ad quod possunt jungi copulentur, species informantur: nam cum animal substantiae sit species (omnia enim superiora de inferioribus praedicantur, et quidquid inferius fuerit, species erit etiam superioris), animatum tamen atque sensibile quae sunt ejusdem differentiae, si referantur ad genera divisa sunt, si ad speciem, constitutivae fiunt animalis, ejusque substantiam formant atque constituunt, definitionemque conformant, ut sit animal substantia animata sensi-

bilis. Substantia quidem est genus, animatum vero A atque sensibile divisivæ ejusdem differentiæ, constitutivæ animalis. Item animal rationalitas atque irrationalitas, mortalitas atque immortalitas dividit, sed juncta rationalitas atque mortalitas, quæ animalis divisiva fuerant, sunt hominis constitutivæ, ejusque perficiunt speciem, atque omnem ejus rationem definitionis informant atque perficiunt. At si irrationalitas cum mortalitate jungatur, fiet equus atque quodlibet animal, quod ratione non utitur. Rationalitas vero atque immortalitas copulatæ substantiam Dei informant. Ita igitur eadem differentiæ cum referuntur ad genera, divisivæ generum sunt. Si vero ad inferiores species considerentur, informant species, earumque substantiam convenienti copulatione constituunt. In hoc quæsitum est, quemadmodum B dicerentur esse hæ differentiæ specierum constitutivæ, cum irrationalibus differentia atque immortalis nullam speciem videantur efficere. Respondemus primum quidem placere Aristoteli, cœlestia corpora animata non esse. Quod vero animatum non sit, animal esse non posse: quod vero non sit animal, nec rationale esse concedi, sed eadem corpora propter simplicitatem et perpetuitatem motus æterna esse confirmat. Est igitur aliquid quod ex duabus his differentibus conficiatur, irrationali scilicet atque immortal. Quod si magis concedendum Platoni est, et cœlestia corpora animata esse credendum, nullum quidem his differentiis potest esse subjectum. Quidquid enim irrationabile est corruptioni subjacens et generationi, immortale esse non poterit. Sed tamen hæ C differentiæ, quoniam in substantialium differentiarum numero sunt, si jungi ullo modo potuissent, earum naturam et speciem quoque possent efficere: atque ut intelligatur quæ sit hæc potentia efficiendæ substantiæ speciei que formandæ, respiciamus ad proprias atque communes, quæ tametsi jungantur, speciem substantiamque nulla ratione constituunt. Si quis enim loquatur ambulans, quæ sunt duæ communes differentiæ, vel si longus ac albus, num idcirco eisdem ejus substantia constituitur? minime. Cur? Quia non ejusdem sunt generis, quæ alicujus possunt constituere et conformare substantiam: ita igitur hæ, id est irrationale atque immortale, etiamsi subjectum aliquod substantiæ habere non possunt, possent tamen substantiam efficere, si ullo modo D jungi copularique potuissent. Præterea irrationale junctum cum mortali substantiam pecudis facit. Est igitur constitutiva irrationalis differentia. Item immortale atque rationale conjuncta, efficiunt Deum. Est igitur immortale quod speciem format. Quod si inter se jungi nequeunt, non idcirco quod in natura eorum est, abrogatur.

Sed hæ quidem quæ divisivæ sunt differentiæ generum, completivæ sunt et constitutivæ specierum: dividitur enim animal rationali et irrationali differentia, et rursus mortali et immortalis differentia; sed eæ quæ sunt rationalis differentiæ et mortalis, constitutivæ sunt hominis, rationalis vero et immortalis, Dei: illæ vero

quæ sunt irrationalis et mortalis, irrationabilium animalium. Sic et suprema substantia, cum divisiva sit animali et inanimati differentia, sensibili et insensibili, animata et sensibilis congregatæ ad substantiam, animal perferunt, animata vero et insensibilis perferunt plantam.

Geminum differentiarum usum esse demonstrat, unum quidem quo genera dividuntur, alium quo species informantur: neque enim hoc solum differentia faciunt, ut genera partiantur, verumetiam dum genera dividunt, species in quas genera deducuntur efficiunt. Itaque quæ divisivæ sunt generum, sunt constitutivæ specierum, hujusque illud exemplum est, quod ipse subjicit: animalis quippe differentia sunt divisivæ, rationale atque irrationale, mortale atque B immortale, his enim prædicatio dividitur animalis. Omne enim quod animal est, aut rationale, aut irrationale, aut mortale, aut immortale est. Sed istæ differentia quæ dividunt genus quod est animal, speciei substantiam formamque constituunt. Nam cum sit homo animal, efficitur rationali mortali que differentia, quæ dudum animal partiebantur. Item cum sit equus animal, irrationali mortali que differentia constituitur, quæ dudum animal dividebant. Deus autem cum sit animal, ut de sole dicamus, rationali immortalique efficitur differentia, quas dividere genus habita partitio paulo monstravit. Sed hic (ut diximus) Deum corporeum intelligi oportet, ut solem et cælum cætera que hujusmodi, quæ cum animata et rationabilia Plato esse confirmat, tum in deorum vocabulum antiquitatis veneratione probantur assumpta, de primo quoque genere, id est substantia demonstrantur venire differentia. Nam cum ejus divisivæ sint differentia animatum atque inanimatum, sensibile atque insensibile, junctæ differentia sensibilis atque animati efficiunt substantiam animatam atque sensibilem, quod est animal. Jurè igitur dictum est quæ divisivæ sunt differentia generum, easdem constitutivas esse specierum.

Quoniam ergo eadem aliquo modo acceptæ sunt constitutivæ, aliquo modo autem divisivæ, omnes specificæ dicuntur: et his maxime opus est ad divisiones generum et definitiones specierum, sed non his quæ secundum accidens inseparabiles, nec magis his, quæ sunt separabiles.

Omnes a genere differentias procedentes genus ipsum a quo procedunt, dividere nullus ignorat. Ipsæ autem quæ dividunt genus, si ad posteriores species applicentur, informant substantias earum, easque perficiunt. Eadem igitur quæ sunt constitutivæ specierum, eadem sunt divisivæ generum, alio tamen modo atque alio consideratæ, ut si relatæ quidem ad genus in contrariam divisionem spectentur, divisivæ generis inveniuntur. Si vero junctæ aliquid efficerent possunt, specierum constitutivæ sunt. Quæ cum ita sint, hæ differentia quæ genus dividunt, rectissime divisivæ nominantur: quæ enim constituunt speciem specificæ nuncupantur, sed constituunt speciem hæ differentia quæ sunt generis divisivæ. Igitur eadem

quæ sunt specierum constitutivæ, specificæ nuncupantur : quare quæ generum divisivæ, et quæ specierum constitutivæ sunt, jure specificæ nuncupantur. Has igitur in divisione generis et in diffinitione specierum accipi oportere, manifestum est : quoniam enim divisivæ sunt, per eas dividi oportet genus : quoniam autem constitutivæ, per eas species diffiniri, quibus enim unumquodque constituitur, hisdem etiam diffinitur. Constituitur autem species per differentias generis divisivas, quæ sunt specificæ. Jure igitur hæ specificæ solæ, et in generis divisione, et in specierum diffinitione ponantur, et de specificis quidem hæc ratio est. De his autem quæ vel separabilia, vel inseparabilia continent accidentia, nihil in generum divisione, vel in diffinitione specierum poterit assumi, idcirco quoniam quæ divisibiles sunt, substantiam generis dividunt : et quæ constitutivæ sunt, substantiam speciei constituunt : quæ vero sunt inseparabilia accidentia, nullius speciei substantiam informant ; unde fit ut multo minus separabilia accidentia ad divisionem generum vel specierum diffinitiones accommodentur. Omnino enim dissimiles sunt substantialibus differentiis. Nam inseparabilia accidentia hoc fortasse habent commune cum specificis, hoc est cum substantialibus differentiis, quod æque subjectum non relinquunt, sicut nec specificæ differentię. Separabilia autem accidentia, nec hoc quidem : separari enim possunt non tantum potestate et mentis ratiocinatione, sed actus etiam præsentia, et omnino veniendi vel discedendi varietatibus permutantur.

Quas etiam determinantes dicunt : Differentia est qua abundat species a genere. Homo enim ab animali plus habet rationale et mortale : animal enim ipsum nihil horum est, nam unde haberent species differentias? nec enim omnes oppositas habet, namque idem simul habebit oppositas, sed quemadmodum probant, potestate quidem habet omnes differentias sub se, actu vero nullam. Et sic nec ex his quæ non sunt, aliquid fit, nec in eodem simul opposita erunt.

Specificas differentias diffinitione concludit, dicens substantiales differentias a quibusdam tali descriptionis ratione diffiniri. Differentia specifica est qua abundat species a genere, fit enim genus animal, species homo : habet igitur homo differentias in se, quæ ipsum constituunt rationale atque mortale : omnis enim species constitutivas formæ suæ differentias in se retinet, nec præter illas esse potest, quarum congregatione perfecta est. Si igitur animal quidem solum genus est, homo vero est animal rationale mortale, plus habet homo ab animali id quod rationale est atque mortale. Quo igitur abundat species a genere, id est quo superat genus, et quo plus habet a genere, hoc est specifica differentia? Sed huic diffinitioni quædam quæstio videtur occurrere, habens principium ex duabus propositionibus per se notis : una quidem, quoniam duo contraria in eodem esse non possunt : alia vero, quoniam ex nihilo nihil fit. Nam neque contraria pati sese possunt, ut in eodem simul sint, nec aliquid ex nihilo fieri potest : omne enim

A quod sit, habet aliquid unde effici possit atque formari. Quæ propositiones talem faciunt quæstionem : dictum est differentiam esse id qua plus habet species a genere. Quid igitur? dicendumne est, genus eas differentias, quas habet species non habere : et unde habebit species differentias quas genus non habet? nisi enim sit unde veniant, differentię in speciem venire non possunt : quod si genus has differentias non habet, species autem habet, videntur ex nihilo differentię in speciem convenisse, et factum esse aliquid ex nihilo, quod fieri non posse superius dicta propositio monstravit : quod si differentias omnes genus continet, differentię autem in contraria dissolvuntur, fiet ut rationabilitatem atque irrationabilitatem, mortalitatem atque immortalitatem simul habeat animal, quod est genus, et erunt in eodem bina contraria, quod fieri non potest. Neque enim in corpore solet esse alia pars alba, alia nigra, ita fieri in genere potest : genus enim per se consideratum partes non habet, nisi ad species referatur : quidquid igitur habet, non partibus, sed tota sui magnitudine retinebit. Nec illud dubium est quin in partibus suis genus habeat contrarietates, ut animal in homine habet rationabilitatem, in bove vero contrarium. Sed nunc non de speciebus quærimus de quibus constat quod dictum est, sed an ipsum per se genus eas differentias, quas habent species, habere possit, atque intra suæ substantię ambitum continere : hanc igitur quæstionem tali ratione dissolvimus : Potest quilibet id quod est non esse, sed alio modo esse, alio vero non esse, ut Socrates cum stat, et sedet et non sedet, sedet quidem potestate, actu vero non sedet. Cum enim stat, manifestum est eum non agere sessionem, sed potius standi immobilitatem. Sed rursus cum stat, sedet, non quia jam sedet, sed quia sedere potest : ita actu quidem non sedet, potestate vero sedet. Et ovum animal est, et non est animal : non est quidem animal actu, adhuc namque ovum est, nec in animalis processit vivificationem, sed idem est tantum animal potestate : quia potest effici animal, cum formam ac speciem vivificationis acceperit. Ita igitur genus habet has differentias et non habet, non habet quidem actu, sed habet potestate. Si enim ipsum per se animal consideretur, differentias non habet. Si autem ad species reducatur, habere potest, sed distributum, atque ut ejus speciebus separatim nihil possit evenire contrarium. Ita ipsum genus si per se consideretur differentias caret : quod si ad species referatur per distributas species, velut in partibus suis contraria retinebit, atque ita nec ex nihilo venerunt differentię quas genus retinet potestate, nec utraque contraria in eodem sunt, cum contrarias differentias in eo quod dicitur genus, actu non habeat : impossibilitas enim ejus propositionis quæ dicit contraria in eodem esse non posse, in eo consistit quod contraria actu in eodem esse non possunt. Nam potestate, et non actu duo contraria in eodem esse nihil impedit. Quæ vero nos contraria diximus, Porphyrius opposita nuncupavit. Est enim genus contrariorum oppositum : omnia

enim contraria, si sibi metipsis considerentur, opposita sunt.

Definiunt autem et hoc modo : Differentia est quæ de pluribus et differentibus specie in eo quod quale sit prædicatur : rationale enim et mortale de homine prædicatum in eo quod quale est homo dicitur, sed non in eo quod quid est : quidnam enim est homo interrogatis nobis, conveniens est dicere, animal : quale autem requisiti, rationale et mortale, convenienter assignabimus.

Tres sunt interrogationes ad quas genus, species, differentia, proprium, atque accidens respondetur, hæc autem sunt : quid sit, quale sit, quomodo se habet. Nam si quis interroget quid est Socrates, respondere per genus ac speciem convenit aut animal, aut homo. Si quis quomodo se habeat Socrates interroget, jure accidens respondetur, id est aut sedet aut legit, et cætera. Si quis vero qualis sit Socrates interroget, aut differentia, aut proprium, aut accidens respondebitur, id est vel rationalis, vel risibilis, vel calvus. Sed in proprio quidem illa est observatio quod illud proprium dici potest, quod de una specie prædicatur : accidens vero tale est quod qualitatem designat quæ non substantiam significat. Differentia vero talis est, quæ substantiam demonstrat. Interroganti igitur qualis unaquæque res sit, si volumus reddere substantiæ qualitatem differentiam prædicamus. Quæ differentia nunquam de una tantum specie prædicatur, ut mortale vel rationale, sed de pluribus. Quod igitur de pluribus speciebus inter se differentibus prædicatur ad eam interrogationem, quæ quale sit id de quo quæritur interrogat, ea est differentia, cujus talem posuit diffinitionem : Differentia est quod de pluribus specie differentibus in eo quod quale quid sit prædicatur; cujus diffinitionis causam rationemque pertractans ait :

Rebus enim ex materia et forma constantibus, vel ad similitudinem proportionemque materiæ et formæ constitutionem habentibus, quemadmodum statua ex materia quidem est æræ, forma autem figura : sic et homo communis et specialis, ex materia quidem proportionabiliter consistit genere : ex forma autem differentia, totum autem hoc animal rationale mortale, homo est, quemadmodum statua.

Dixit superius differentias esse quæ in qualitate speciei prædicarentur : nunc autem causas exsequitur, cur speciei qualitas differentia sit : Omnes, inquit, res vel ex materia formæque consistunt, vel ad similitudinem materiæ atque formæ substantiam sortiuntur. Ex materia quidem formæque subsistunt omnia quæcunque sunt corporalia. Nisi enim sit subjectum corpus quod suscipiat formam, nihil omnino esse potest. Si enim lapides non fuissent tanti, muri parietesque non essent. Si lignum non fuisset, omnino nec mensa quidem, quæ ex ligni materia est, esse potuisset. Igitur supposita materia ac præjacente cum ipsam figura supervenerit, sit quælibet illa res corporæ ex materia formæque subsistens : ut Achillis statua ex æris materia, et ex ipsius Achillis figura

A perficitur. Atque ea quidem quæ corporea sunt, manifestum est ex materia formæque subsistere : ea vero quæ sunt incorporalia, ad similitudinem materiæ atque formæ habent superpositas priores antiquioresque naturas, super quas differentiæ venientes efficiunt aliquid, quod eodem modo sicut corpus, tanquam ex materia ac figura consistere videatur, ut in genere ac specie, additis generi differentiis species effecta est. Ut igitur est in Achillis statua, æs quidem materia est, forma vero Achillis qualitas, et quædam figura, ex quibus efficitur Achillis statua, quæ subjecta sensibus capitur : ita etiam in specie quæ est homo, materia quidem ejus genus est quod est animal, cui superveniens qualitas rationalis, animal rationale, id est speciem facit. Igitur speciei materia quædam est genus : forma vero, quasi qualitatis differentia. Quod est igitur in statua æs, hoc est in specie genus : quod in statua figura conformans, id in specie differentia. Quod in statua est ipsa statua, quæ ex ære figuræque conformatur, id in specie est ipsa species, quæ ex genere differentiæque conjungitur. Quod si materia quædam speciei genus est, forma autem differentia : omnis vero forma qualitas est, jure omnis differentia qualitas appellatur. Quæ cum ita sint, jure in eo quod quale sit interrogantibus respondetur.

Describunt autem hujusmodi differentias, et hoc modo : Differentia est quod est aptum natum dividere ea quæ sub eodem genere sunt : rationale enim et irrationale, hominem et equum quæ sub eodem genere sunt animali dividunt.

Hæc quidem diffinitio cum sit usitata et ante oculos exposita : eam tamen exempli insuper luce reseravit. Omnes enim differentiæ idcirco differentiæ nuncupantur, quia species a se differre faciunt, quas unum genus includit, ut homo atque equus propriis discrepant differentiis : nam sicut homo animal est, ita etiam equus, ergo secundum genus nullo modo distant. Quæ igitur secundum genus nullo modo discrepant, ea differentiis distribuuntur. Additum enim rationale quidem homini, irrationale vero equo, equus atque homo quæ sub eodem fuerant genere, distribuuntur et discrepant, additis scilicet differentiis.

Assignant etiam hoc modo : differentia est, qua differunt a se singula, namque homo et equus secundum genus non differunt. Sumus enim animalia nos et irrationabilia, sed additum rationale disjunxit nos ab illis : rationales quoque sumus et nos et dii, sed mortale appositum disjunxit nos ab illis.

Vitiosa ratione et non sana quod vult explicat diffinitio quorundam. Id enim dicit esse differentiam, qua unaquæque res ab alia distat, in qua diffinitione nihil interest quod ita dixit, an ita concludat : Differentia est id quod est ipsa differentia ; etenim differentiæ nomine in ejusdem differentiæ usus est diffinitione dicens : Differentia est qua differunt a se singula. Quod si adhuc differentia nescitur, nisi diffinitione clarescat, differre quoque quid sit quomodo possumus agnoscere ? ita nihil amplius attulit ad

agnitionem, qui differentiae nomine in ejusdem usus est diffinitione. Est autem communis et vaga nec includens substantiales differentias, sed quaslibet etiam accidentales hoc modo: Differentia est qua a se differunt singula; quae enim genere sunt eadem, differentia discrepant: ut cum homo atque equus idem sint in animalis genere, quoniam utraque sunt animalia, differunt tamen differentia rationali: et cum dii atque homines sub rationalitate sint positi, differunt tamen mortalitate. Rationabile igitur hominis ad equum differentia est, mortale hominis ad Deum, atque hoc quidem modo substantiales differentiae colliguntur. Quod si Socrates sedeat, Plato vero ambulet, erit differentia sessio vel ambulatio, quae substantialis non est. Namque istam quoque differentiam diffinitio videtur includere cum dicit, differentia est qua differunt a se singula; quomodo enim Socrates a Platone distiterit? nullo autem alio modo distare ab illo nisi accidentibus potest. Id erit differentia secundum superioris terminum diffinitionis, quam rem scilicet viderunt etiam hi qui diffinitionis hujus vagam communemque finem reprehendentes certae conclusionis terminum subjecerunt.

Interius autem perscrutantes differentiam dicunt, non quodlibet dividens ea quae sub eodem genere sunt esse differentiam, sed quod ad esse conducit, et quod est pars ejus, et quod est esse rei. Neque enim quod aptum natum est navigare, erit hominis differentia, etsi proprium sit hominis. Dicimus enim animalium haec quidem apta esse ad navigandum, illa vero minime, dividentes hominem ab aliis: sed aptum esse ad navigandum, non erit completivum substantiae, nec ejus pars, sed aptitudo quaedam solum. Idcirco quia non est talis differentia, quales sunt differentiae quae specificae dicuntur, erunt ergo specificae differentiae, quaecunque alteram faciunt speciem, et quaecunque in eo quod quid est esse rei accipiuntur. Ac de differentiis quidem ista sufficiant.

Sensus propositionis hujusmodi est: Quoniam superius dixit determinasse quosdam differentiam esse qua a se singula discrepant, ait alios diligentius de differentia perscrutantes, non fuisse arbitratos recte esse superius propositam diffinitionem. Neque enim omnia quaecunque sub eodem posita genere differre faciunt differentiae de quibus nunc tractatur, id est specificae nominari queunt. Plures enim sunt quae ita dividunt species sub uno genere positas, ut tamen eorum substantiam minime conforment: quia non videntur esse differentiae specificae, nisi illae tantum quae ad id quod est esse proficiunt, id est hae quae in diffinitionibus alicujus partes ponuntur: hae autem sunt, ut rationale hominis. Nam substantiam hominis conformat, et ad esse hominis proficit, et diffinitionis ejus pars est: ergo nisi ad id quod est esse conducit, et ejus quod est esse rei pars sit, specifica differentia nullo modo poterit nuncupari. Quid est autem esse rei nihil aliud nisi diffinitio. Unicuique enim rei interrogatae quid est, si quis quod est esse monstrare voluerit, diffinitionem dicit. Ergo si

quid diffinitionis pars fuerit, ejus erit pars quae uniuscujusque rei quid esse sit designet. Diffinitio est quidem quae quid una quaeque res sit, ostendit ac profert, demonstraturque quod unicuique rei sit esse per diffinitionis assignationem. Illae vero differentiae quae non ad substantiam conducunt, sed quodam extrinsecus accidens afferunt, specificae non dicuntur, licet sub eodem genere positas species faciant discrepare: ut si quis hominis atque equi hanc differentiam dicat aptum esse ad navigandum homo autem aptus est ad navigandum, equus vero minime: et cum sit equus atque homo sub eodem genere animalis, addita differentia, aptum esse ad navigandum, equum distinxit ab homine. Sed aptum esse ad navigandum non est hujusmodi, quod possit hominis formare substantiam sicut rationale, quae est substantialis qualitas, sed tantum quamdam quodammodo aptitudinem monstrat, et ad faciendum aliquid vel non faciendum opportunitatem, idcirco igitur specifica differentia non dicitur. Quo fit ut non omnis differentia quae sub eodem genere positas species distribuit, specifica esse possit, sed ea tantum quae ad substantiam speciei proficit, et quae in parte diffinitionis accipitur. Concludit igitur eas esse specificas differentias quae alteras a se species differre faciunt per distantias substantiales: nam si unicuique id est esse, quodcumque substantialiter fuere, quaecunque differentiae substantialiter diversae sunt, et illas species quibus adsunt omni substantia faciunt alias ac discrepantes, atque hae in diffinitionis parte sumuntur, nam si diffinitio substantiam monstrat, et substantiales differentiae species efficiunt, substantiales differentiae partes sunt diffinitionum.

DE PROPRIO.

Proprium vero quadrifariam dividunt: nam et id quod soli alicui speciei accidit, et si non omni, proprium est: ut homini esse medicum vel geometram. Et quod omni accidit, et si non soli, quemadmodum homini esse bipedem. Et quod soli et omni et aliquando, ut homini in senectute canescere. Et quod soli et omni et semper, quemadmodum homini esse risibile: nam etsi non rideat semper, tamen risibilis dicitur, non quod semper rideat, sed quod semper aptus natus sit ad ridendum, hoc autem ei semper naturale est, ut et equo hinnibile. Haec autem nominantur vere propria, quoniam convertuntur: quidquid enim est equus hinnibile est, et quidquid hinnibile, equus.

Superius dictum est omnia propria ex accidentium genere descendere. Quidquid enim de aliquo praedicatur aut substantiam informat, aut secundum accidens inest. Nihil vero est quod cujuslibet rei substantiam monstret nisi genus, species, et differentia. Genus quidem et differentia, speciei: species vero individuorum. Quidquid ergo reliquum est in accidentium numero ponitur. Sed quoniam ipsa accidentia habent inter se aliquam differentiam, idcirco alia quidem propria, alia priore atque antiquiore nomine accidentia nuncupantur, et de accidentibus paulo post. Nunc de propriis quae quadrifariam dividuntur,

non tantum genus aliquod proprium in quatuor species dividi secarique possit, sed hoc quod ait dividunt, ita intelligendum est tanquam si diceret nuncupant, id est proprium quadrifariam dicunt, cujus quadrifariæ appellationis significationes enumerat, ut quæ sit conveniens et congrua nuncupatio proprietatis ostendat. Dicit ergo quod proprium primo est, accidens quod ita uni speciei adest, ut tamen nullo modo coæquetur ei, sed infra subsistat ac maneat, ut hominis dicitur proprium medicum esse, idcirco quod nulli animalium inesse potest. Nec illud attendendum an hoc de omni homine prædicari possit, sed illud tantum quod de nullo alio nisi de homine dici potest, medicum esse. Et hæc quidem significatio proprii dicitur esse soli, etiamsi non omni. Soli enim speciei, etiamsi non omni coæquetur, ut homini medicum esse, soli quidem inest homini, sed non omnibus hominibus ad scientiam adest. Aliud proprium est quod huic e contrario dicitur omni etiam non soli, quod huiusmodi est, ut omnem quidem speciem contineat eamque transcendat. Et quoniam quidem nihil est ex subjectis speciei quod illo proprio non utatur dicimus omni. Quoniam vero transcendit in alias, dicimus non soli, hoc huiusmodi est quale homini esse bipedem. Proprium enim est hominis esse bipedem. Omnis enim homo bipes est etiamsi non solus, aves enim et bipedes sunt. Geminae igitur significationes proprii quæ superius dictæ sunt habent aliquid minus; prima quidem quod non omni, secunda vero quod non soli, quas si jungimus, facimus omni et soli. Sed dempsimus aliquid secundum tempus, si ei adjiciatur aliquando, ut sit hæc tertia proprii nuncupatio, omni et soli, sed aliquando, ut est in senectute canescere, vel in juventute pubescere: omni enim homini adest in juventute pubescere, et in senectute canescere et soli. Pubescere enim solius est hominis, sed aliquando, neque enim in omni tempore, sed in sola tantum juventute. Hæc igitur determinatio proprii in eo quidem quod omni, et soli inest, absoluta est, sed ex eo minus aliquid contrahit, cum dicimus aliquando, quod si auferamus, fit proprii integra et simplex significatio hoc modo: proprium est quod omni, et soli, et semper adest, ut homini risibile, equo hinnibile. Omnis enim homo, et solus homo risibilis est et semper, similiter et equus hinnibile. Neque illud nos ulla dubitatione perturbet quod semper homo non rideat: non enim ridere proprium est homini, sed risibile, quod non in actu, sed in potestate consistit; ergo etiamsi non rideat, quia ridere tamen possit, soli et omni homini semper adesse dicitur, et convenienter proprium nuncupatur. Nam si actu separaretur a specie potestate nulla ratione disjungitur. Quatuor igitur significationes proprii dixit. Nam prima quidem est quando accidens ita subjectæ speciei adest, ut soli ei adsit, etiamsi non omni, ut homini medicina. Secunda vero cum soli quidem non adest, omni vero semper adjungitur, ut homini esse bipedem. Tertia vero cum omni et soli, sed aliquando, ut homini in juventute pubescere. Quarta cum omni,

A et soli, et semper adest, ut esse risibile. Atque ideo cætera quidem converti non possunt. Neque enim coæquetur quod soli, sed non omni speciei adest. Species quidem de ipso dici potest, ipsum vero de specie minime. Qui enim medicus est, potest dici homo. Homo vero qui est, medicus etiam non dicitur. Rursum quod ita est alii proprium, ut omni adsit etiamsi non soli, ipsum quidem de specie prædicari potest, species vero de eo minime. Nam bipes prædicari de homine potest, homo vero de bipede nullo modo. Rursum quod ita adest, ut omni, et soli, sed aliquando adsit, quoniam de tempore habet aliquid diminutum, nec simpliciter adest, recipiari non poterit. Possumus enim dicere, omnis qui pubescit homo est, non tamen dicimus, omnis qui est homo pubescit: potest enim minime ad juventutem venire, atque ideo nec pubescere (nisi forte non sit pubescere hominis proprium), sed in juventute pubescere solummodo. At etiam cum nondum est in juventute, aut etiam præterit, tamen sit ei proprium non tale quale tunc fieri potest, cum præter juventutem est, sed quale cum in juventute consistit, atque ideo hoc quod non in omne tempus tenditur, etiamsi tale est quod omni speciei adsit, quod tamen in tempore aliquod differatur, integrum atque absolutum proprium esse non dicitur. Quartum est quod ita adest, ut et solam teneat speciem, et ut omni adsit, et absolutum sit a temporis conditione, ut risibile quod a superiori plurimum distat, nam quod risibile est, semper ridere potest. Rursum qui potest in juventute pubescere, cum ipsa juvenus non sit semper, non ei adest, semper ut in juventute pubescat: hæc autem quarta proprii significatio quam nulla temporis definitio constringit, absoluta est, atque ideo etiam convertitur, et de se invicem proprium atque species prædicantur: homo enim omnis risibilis est, et omne risibile homo.

DE ACCIDENTI.

Accidens est quod adest et abest, præter subjecti corruptionem. Dividitur autem in duo, in separabile et in inseparabile. Separabile enim accidens est dormire: nigrum vero esse, inseparabiliter corvo et Æthiopi accidit: potest autem intelligi, et corvus albus, et Æthiops nitens candore præter subjecti corruptionem. Diffinitur autem sic quoque: accidens est quod contingit eidem inesse vel non inesse, et quod neque genus est, neque species, neque differentia, neque proprium, semper autem est in subjecto subsistens. Omnibus igitur determinatis quæ proposita sunt: dico autem genere, specie, differentia, proprio, et accidente, dicendum est quæ sint ipsis communia, et quæ propria.

Quoniam, ut superius dictum est, omnia quæ de aliquo prædicantur, vel substantialiter vel accidentaliter dicuntur. Cumque ea quæ substantialiter prædicantur, ejus de quo dicuntur substantiam definitionemque contineant, et sint eo antiquiora atque majora quod ex substantialibus prædicatis efficitur: cumque ea quæ substantialiter dicuntur pereunt, necesse est ut simul etiam ea interimantur, quorum naturam,

substantiamque formabant) : quæ cum ita sint, necesse est ut quæ accidentaliter dicuntur, quoniam substantiam minime informant, et adesse et abesse possint præter subjecti corruptionem. Ea enim tantum cum absint subjectum corrumpere possunt, quæ efficiunt atque conformant quæ sunt substantialia : quæ vero non efficiunt substantiam, ut accidentia, ea cum adsunt, vel absunt, nec informant substantiam nec corrumpunt. Est igitur accidens quod adest et abest præter subjecti corruptionem. Id autem dividitur in duas partes. Accidens enim aliud est separabile, aliud inseparabile. Separabile quidem, ut dormire, sedere. Inseparabile vero Æthiopi atque corvo, color niger. In qua re talis oritur dubitatio, ita enim est definitum : accidens est quod adest et abest præter subjecti corruptionem. Idem tamen accidens aliquando inseparabile dicitur : quod si inseparabile est, abesse non poterit. Frustra igitur positum est accidens esse quod adesse, et abesse possit, cum sint quædam accidentia, quæ a subjecto non valeant separari. Sed fit sæpe ut quæ actu disjungi non valeant, mente et cogitatione separentur. Sed si animi ratione disjunctæ qualitates a subjectis non ea perimunt, sed in sua substantia permanent, atque perdurant, accidentes esse intelliguntur. Age igitur quoniam Æthiopi color niger auferri non potest, animo eum et cogitatione separemus, erit igitur color albus Æthiopi. Num idcirco species consumptæ sunt? Minime. Item etiam corvus, si ab eo colorem nigrum imaginatione separemus, permanet tamen avis, nec

interiit species : ergo quod dictum est adesse et abesse, non re, sed animo intelligendum est, alioqui et substantialia quæ omnino separari non possunt, sæpe animo et cogitatione disjungimus, ut si ab homine rationabilitatem auferamus, quam licet actu separare non possumus, tamen si animi imaginatione disjungimus, statim perit hominis species, quod idem in accidentibus non fit. Sublato enim accidenti cogitatione, species manet. Est quoque alia accidentia definitio cæterorum omnium privatione, ut id dicatur accidens quod neque genus sit, neque species, neque differentia, neque proprium, quæ definitio plurimum vaga est valdeque communis. Sic enim etiam genus diffiniri potest, quod neque species, neque differentia, neque proprium sit, nec accidens : eodem quoque modo species ac differentia atque proprium. Cum autem eadem similitudine definitionis plurima defini queunt, non est terminans et circumclusa descriptio, præsertim cum longe sit ab definitionis integritate se junctum, quod cujuslibet rei formam aliarum rerum negatione demonstrat. Quibus omnibus expeditis, id est genere, specie, differentia, proprio atque accidenti, descriptisque eorum terminis quantum postulabat institutionis brevitatis, ea ipsa communiter pertractanda persequitur, ut quas inter se habeant differentias hæc quinque, de quibus superius disputatum est, quasve communionem mediocri consideratione demonstrat, ut non solum quæ ipsa sint, verum etiam quemadmodum ipsa inter se comparentur, appareat.

LIBER QUINTUS.

Expeditis per se omnibus quæ proposuit, et quantum in uniuscujusque consideratione poterat, ad scientiæ terminum breviter adductis, nunc jam non de singulorum natura, id est vel generis, vel differentia, vel speciei, vel proprii, vel accidentis, sed de ad se invicem relatione pertractat. Nam quia communionem ac differentias rerum colligit, non ut sunt per se res illæ considerat, sed ad alias qualiter comparentur. Id autem duplici modo fit, vel similitudine dum retractat communitates, vel dissimilitudine dum differentias : quæ cum ita sint, nos quoque (ut adhuc fecimus) propter planiorem intellectum philosophi vestigia persequentes, ordiemur de his communitatibus quæ adsunt generi, speciei differentia, proprio, atque accidenti.

Cum igitur omnibus est de pluribus prædicari. Sed genus quidem de omnibus sub se speciebus et de individuis, similiter et differentia prædicatur, species vero de his quæ sub ipsa sunt individuis : at proprium, et de specie cuius est proprium, et de his quæ sub ea specie sunt individuis. Accidens autem, et de speciebus, et de individuis : namque animal et de equis, et de bobus prædicatur, quæ sunt species, et de hoc equo, et de hoc bove, quæ sunt individua. Irrationale vero de equis et bobus, et de his qui sunt particulares prædicatur.

C Homo præterea de his qui sunt particulares, prædicatur. Risibile quoque et de homine, et de his qui sunt particulares, prædicatur. Nigrum postremo de corvo et ebano, et de his qui sunt particulares, quod est accidens inseparabile. Item moveri de homine et de equo, et de his qui sunt particulares, quod est accidens separabile, sed principaliter quidem de individuis, secundo vero et de his quæ continent individua prædicatur.

Antequam singulorum ad unumquodque habitudinem tractet, illam prius respicit, quam omnes ad se invicem habere videntur : hæc autem est una communio quæ propositarum quiaque rerum numerum pluralitate prædicationis includit, omnia enim de pluribus prædicantur ; in hoc ergo sibi cuncta communicant, nam et genus de pluribus prædicatur, itemque species ac differentia, et proprium, atque accidens : quæ cum ita sint, est eorum una atque indiscreta communio de pluribus prædicari. Designat autem Porphyrius ipsam de pluribus prædicationem, quemadmodum in singulis fiat, et unumquodque propositorum de quibus pluribus prædicatur ostendit. Ait enim genus quidem de pluribus prædicari, id est speciebus ac specierum individuis, ut animal prædicatur de homine atque equo, ac de his individuis quæ sub eis sunt. Item genus prædicatur de differen-

tiis specierum, atque id jure : quoniam enim species differentiae informant. Cum igitur genus de speciebus praedicetur, consequens est ut etiam de his dicatur, quae specierum substantiam formamque efficiunt, quo fit, ut genus etiam de differentiis praedicetur, ac non de una, sed de pluribus : dicitur enim quod rationale est esse animal, et rursus quod irrationale est, esse animal. Ita genus de speciebus ac differentiis praedicatur, ac de his quae sub ipsis sunt individuis, differentiae vero de pluribus dicuntur speciebus ac de earum individuis, ut irrationale de equo praedicatur ac bove, quae sunt plures species, et de his quae sub ipsis sunt individuis eodem modo dicitur : nam quod de universali praedicatur, praedicatur et de individuo. Quod si differentia de speciebus dicitur, praedicabitur etiam de ejusdem speciei subjectis. Species vero de suis tantum individuis praedicatur : neque enim fieri potest, ut quae species est ultima quaeque vere species ac magis species nuncupatur, haec alias deducatur in species; quod si ita est, sola post speciem individua restant : jure igitur species de suis tantum individuis praedicatur, ut homo de Socrate, Platone, Cicerone, et caeteris. Proprium item de specie praedicatur cujus est proprium, neque enim esset proprium alienius si de aliquo praedicaretur; de quo enim quaeque res, et soli et omni, et semper dicitur, ejusdem proprium esse monstratur : quae cum ita sint, proprium de specie dicitur, ut risibile de homine, omnis enim homo risibilis est. Dicitur etiam de individuis speciei de qua praedicatur. Est enim Socrates, Plato, et Cicero risibilis : accidens vero et de speciebus pluribus dicitur, et de diversarum specierum individuis. Dicitur enim corvus atque Aethiops niger, et hic Aethiops atque hic corvus, qui sunt individui, nigri autem secundum nigredinis qualitatem vocantur, atque hoc quidem est accidens inseparabile. Sed multo magis separabilia accidentia pluribus inhærescant, ut moveri homini, et bovi; uterque enim movetur. Et rursus ea quae sub homine sunt atque bove individua, moveri saepe praedicantur. Sed advertendum est, auctore Porphyrio, quod ea quae accidentia sunt principaliter quidem de his dicuntur, in quibus sunt individuis : secundo vero loco, ad universalia individuorum referuntur, atque ita praedicatio subteriorum superioribus redditur, ut quoniam nigredo singulis corvis adesse dicitur, dicitur etiam adesse speciali corvo. Nam quia omnia particularia qualitas ista accidentis nigredinis inficit, ideo eandem nigredinem de specie quoque praedicamus dicentes, corvum ipsam speciem, nigrum esse. In quibus omnibus mirum videri potest, cur genus de proprio praedicari non dixerit : nec vero speciem de eodem proprio, nec differentiam de proprio, sed tantum genus quidem de speciebus atque differentiis. Differentiam vero de speciebus atque individuis. Speciem de individuis. Proprium de specie atque individuis. Accidens de speciebus atque individuis. Fieri enim potest ut quae majoris praedicationis sunt, ea de cunctis minoribus praedicentur, et quae

Aequalia sunt sibimet convertantur. Eoque fit ut genus de differentiis, et speciebus, et propriis atque accidentibus praedicetur, ut cum dicimus quod rationale est, animal est; genus de differentia, quod homo est, animal est; genus de specie, quod risibile est, animal est; genus de proprio, quod nigrum est; si forte corvum vel Aethiopem demonstramus, animal est, genus de accidenti praedicamus. Rursus quod homo est, rationale est, differentiam de specie. Quod risibile est, rationale est, differentiam de proprio. Quod nigrum est, rationale est; si Aethiopem demonstramus, differentiam de accidente. Item quod risibile est, homo est, speciem de proprio. Quod nigrum est, homo est, si Aethiopem designemus, speciem de accidente. Quia in re quod nigrum est, etiam risibile est, in Aethiopsis demonstratione, proprium de accidenti praedicatur : converti autem ad totum accidens potest, ut quoniam individuis singulorum esse praepositur, idcirco de superioribus etiam praedicatur, ut quoniam Socrates animal est, rationale est, risibile est, et homo est. Cumque in Socrate sit calvitium quod est accidens, praedicatur idem de animali, de rationali, de risibili, de homine, ut accidens de quatuor reliquis praedicatur. Sed horum profundior quaestio est, nec ad solvendum satis est temporis, hoc tantum ingredientium intelligentia expectet, quod alia quidem recto ordine praedicantur, alia vero obliquo, quoniam moveri hominem rectum est, id quod movetur hominem esse conversa locutione proponitur. Quocirca rectam Porphyrius in omnibus propositionem sumpsit. Quod si quis vim praedicationis solutionisque attenderit in singulis comparans praedicationibus, eas quidem prolationes quae rectae sunt, inveniet a Porphyrio esse numeratas : eas vero quae converso ordine praedicantur, fuisse sepositas.

Commune est autem generi et differentiae continentia specierum : continet enim et differentia species, etsi non tot quot genera ; rationale enim, etsi non contineat irrationabilia quemadmodum animal, tamen continet hominem et Deum, quae sunt species. Et quaecunque praedicantur de genere, ut genus, et de his quae sub ipso sunt speciebus praedicantur. Item quaecunque de differentia praedicantur, ut differentia, et de his quae ex ipsa sunt speciebus praedicantur. Nam cum genus sit animal, non solum de eo praedicatur substantia, et animatum, et sensibile, sed etiam de his quae sub animali sunt speciebus omnibus praedicantur haec usque ad individua. Cumque sit differentia rationale, praedicatur de ea ut differentia, id quod est ratione uti ; non solum autem de eo quod est rationale, sed etiam de his quae sub rationali sunt speciebus praedicabitur ratione uti. Commune vero est, et hoc perempto genere vel differentia, simul periri et ea quae sunt sub ipsis ; quemadmodum enim si non sit animal, non est equus neque homo : sic si non sit rationale, nullum erit animal quod utatur ratione.

Post eam quae cunctis adesse visa est communitatem, singulorum ad se similitudines ac dissimilitudines quaerit. Et quoniam inter quinque proposita ge-

nus ac differentia universalioris sunt prædicationis. Siquidem genus, et species continet et differentias: differentiæ vero species continent, neque ab his ullo modo continentur. Primum generis et differentiarum similitudines colligit, ac primum quidem ponit hæc. Dicit enim commune esse generi ac differentiæ, ut species claudant: nam sicut genus sub se habet species, ita etiam differentia, et si non tot quot habet genus. Etenim quoniam genus differentiam etiam claudit, et non unam tantum sub se differentiam coercet ac retinet, plures necesse est ut habeat sub species, quam quælibet una earum quas claudit differentiarum: ut animal prædicatur de rationabili et irrationabili. Quod si ita est, prædicabitur et de his quæ sub rationali sunt positæ speciebus, et de his quæ sub irrationali. Est ergo commune animali et rationali, id est generi et differentiæ, quod sicut genus de Deo et homine prædicatur, ita etiam rationale quod est differentia, de Deo et de homine dicitur. Sed non tantum hæc prædicatio funditur quantum animalis, id est generis. Animal enim non de Deo solum atque homine dicitur, sed de equo et bove prædicatur, ad quæ rationalis differentia non pervenit. Sed quocumque Deum supponimus animæ, secundum eorum opinionem facimus, qui solem, stellasque atque totum hunc mundum animatum esse confirmant, quæ etiam deorum nomine (ut sæpe dictum est) appellaverunt. Secunda item communio est generis ac differentiæ, quoniam quæcunque prædicatur de genere ut genera, eadem et de his quæ sub ipso sunt speciebus prædicantur ad hanc similitudinem: et quæcunque prædicantur de differentia ut differentia, eadem quoque et de his quæ sub ipsa differentia sunt, ut differentiæ prædicantur. Cujus sententiæ talis est expositio: Sunt plura quæ de generibus prædicantur, ut generi; ut de animali dicitur animatum et substantia, atque hæc ut genera. Hæc igitur prædicantur et de his quæ sub animali sunt, rursusque ut genera: nam hominis, et animatum et substantia genus est, sicut ante fuerat animalis. Item in ipsis differentiis quædam differentia inveniuntur quæ de ipsis differentiis prædicantur, ut de rationali duæ differentia dicuntur. Quod enim rationale est utitur ratione, vel habet rationem. Aliud est autem uti ratione, aliud est habere rationem, ut aliud est habere sensum, aliud uti sensu. Habet quippe sensum et dormiens, sed non utitur. Ita quoque dormiens habet rationem, sed minime utitur; ergo ipsius rationabilitatis quædam differentia est ratione uti, sed sub rationabilitate positus est homo. Prædicatur igitur de homine ratione uti, ut quædam differentia. Differt enim a cæteris animalibus homo, quia ratione utitur. Demonstratum est igitur quod sicut ea quæ de genere prædicantur, dicuntur de generi subjectis: ita etiam ea quæ de differentia prædicantur, dicuntur de his quæ differentiis suis supponuntur. Tertium commune est, quod sicut assumptis generibus, species interimuntur, ita consumptis differentiis species de quibus differentiæ

prædicantur intereunt. Commune enim est hoc, universalium in substantia pereuntium perire subjecta. Sed prima communio demonstravit genera de speciebus prædicari, sicut etiam differentias. Propter hanc igitur similitudinem si auferantur genera, species pereunt. Sic etiam species perire necesse est quæ sub differentiis sunt, si universales earum differentia consumantur, cujus exemplum est: Si enim auferas animal hominem atque equum sustuleris, quæ sunt species positæ sub animali. Si auferas rationale, hominem Deumque sustuleris, qui sunt sub rationali differentia collocata. Et de communitatibus quidem hactenus, nunc de generis et differentiæ dissimilitudine perpendit.

Proprium autem generis est de pluribus prædicari quam differentia, et species, et proprium, et accidens: animal enim de homine, et equo, et ave, et serpente prædicatur. Quadrupes vero de solis quatuor pedes habentibus, homo vero de solis individuis hominibus; item hinnibile de solo equo et de his qui sunt particulares: similiter et accidens de paucioribus quam genus. Oportet autem differentias accipere quibus dividitur genus, non eas quæ complent substantiam generis. Amplius, genus continet differentiam potestate; animalis enim hoc quidem rationale est, illud vero irrationale; differentia vero non continent genera. Amplius, genera quidem priora sunt his quæ sub se sunt positæ differentiis, et propter hoc simul quidem eas auferunt, non autem simul auferuntur ab eis: sublato enim animali auferitur rationale et irrationale, differentia vero non auferunt genus: nam etiamsi omnes interimantur, tamen substantia animata sensu bitis, intelligi potest, quæ est animal. Amplius, genus in eo quod quid est, differentia in eo quod quale quid est prædicatur, quemadmodum dictum est. Amplius, genus unum quidem est secundum unamquamque speciem, ut est hominis animal; differentia vero plures, ut rationale, mortale, mentis et disciplina susceptibile, quibus ab aliis differt. Amplius, genus quidem simile est materiæ, formæ vero differentia: cum autem sint, et alia communia, et propria generis et differentiæ, nunc ista sufficiant.

Proprium quidem quid sit convenienti atque integro vocabulo diffinitum est. Sed per abusionem illa etiam propria quorumlibet dicuntur, quæ in unaquaque re ab aliis continent differentiam, liceat cum aliis sint ea ipsa communia. Per se quippe proprium est homini quod ei omni, et soli, et semper adest, ut risibilitas: per usurpatam vero locutionem etiam proprium hominis rationabilitas dicitur, non per se proprium, quippe quod ei cum deorum est natura commune, sed homini rationabilitas proprium dicitur, ad discretionem pecudis quod rationale non est: id vero propter hanc causam, quoniam id proprium uniuscujusque dicitur quod habet suum; quo igitur quis ab alio differt, proprium ejus non absurda usurpatione prædicatur. Sed nunc quod dicit proprium generis esse de pluribus prædicari quam cætera quatuor, id ipsum generis tale proprium est, quale per se proprium dici solet, id est, quod semper, et soli, et

omni adsit generi. Generi enim soli adest, ut differentia, specie, proprio atque accidente uberius atque affluentius prædicatur. Sed de his differentiis, propriis atque accidentibus, id dici potest, quæ sub quolibet genere sunt, id est de differentiis quidem quæ quodlibet dividunt genus: specie vero quæ divisibili generis differentia informatur. Proprio autem illi speciei quæ sub illo genere est, quod differentiis est divisivum, accidentibusque quæ his hærent individuis quæ sub ea specie sunt, quam designatum genus includit. Hoc facilius exempla declarant. Sit enim genus animal, quadrupes ac bipes differentia sub animalis positæ continentia, homo atque equus species sub eodem genere constitutæ, risibile atque hinnibile propria earumdem specierum, velox et bellator, accidentia quæ his individuis accident, quæ sub speciebus hominis atque equi continentur. Animal igitur quod est genus, prædicatur de quadrupede et bipede quæ sunt differentia: quadrupes vero non dicitur de bipede, sed tantum de his animalibus quæ quatuor pedes habent. Plus igitur prædicatur genus quam differentia. Rursus homo de Platone et Socrate prædicatur, et de cæteris: animal vero non modo de hominis individuis, verumetiam de cæteris irrationabilibus individuis dicitur: plus igitur genus quam species prædicatur. Sed cum sit proprium equi hinnibile, cumque genus quam species uberius prædicetur, prædicatio quoque generis proprii supergreditur prædicationem. Accidens quoque, et si pluribus inesse potest, tamen sæpe genere contractius invenitur, ut bellator, non proprie nisi homo dicitur, et velocitas in paucis animalibus invenitur: quo fit, ut genus et differentia, et specie, et proprio, et accidente, amplius prædicetur. Atque hæc est una proprietas generis quæ genus ab aliis omnibus disjungat ac separet. Oportet autem, inquit, nunc eas differentias intelligere, quibus dividitur genus, non quibus informatur genus: illæ enim a quibus informatur genus, plus quam ipsum genus sine dubio prædicantur, ut animatum et corporeum ultra animal tendunt cum sint differentia animalis non divisivæ, sed potius constitutivæ. Omnia enim superiora de inferioribus prædicantur. Quæ vero de inferioribus prædicantur, neque converti possunt, hæc ab eis quæ inferiora sunt amplius prædicantur. Post hoc aliud proprium generis ostendit quo ab his differentiis quæ sub eodem sunt positæ segregatur. Omne enim genus continet differentias potestate: differentia vero genus non potest continere. Animal enim rationale atque irrationale continet potestate, neque enim rationabilitas, aut irrationabilitas animal poterit continere. Potestate autem ait continere animal differentias, quia (ut superius dictum est) genus quidem omnes habet sub se differentias potestate, actu vero minime: ex quo fit, ut alia proprietas oriatur. Sublato enim genere, perit differentia: veluti sublato animali interimitur rationabilitas, quod est differentia. At si rationale interimas, irrationabile animal manet. Sed objici potest, quid si utrasque differentias simul abstulero,

A num poterit remanere genus? Dicimus, potest. Unumquodque enim non ex his de quibus prædicatur, sed ex his ex quibus efficitur substantiam sumit. Itaque fit ut genus, sublatis differentiis divisivis, permanere possit, dum tamen maneant illæ quæ ipsius generis formam substantiamque constituunt. Quoniam enim animal animata atque sensibilis differentia constitunt: hæc si maneant atque jungantur, perire animal non potest, licet ea pereant de quibus animal prædicatur, rationale scilicet atque irrationale: unumquodque enim (ut dictum est) ex his substantia proprietatem sumit ex quibus efficitur, non ab his de quibus prædicatur. Amplius si utrasque differentias genus potestate continet, ipsum per se neutram earum intra se positam collocatamque concludit: quod si actu quidem eas non continet, sed potestate, actu etiam ab his poterit separari: hoc ipsum enim, quod est eas potestate continere, id erat actu non continere. Genus vero, quia quaslibet differentias actu non continet, actu ab eisdem etiam separatur. Rursus aliud est generis proprium, quod ex proprietate prædicationis, agnoscitur. Omne enim genus ad interrogationem quid est unumquodque, responderi convenit, ut animal in eo quod quid est de homine prædicatur: differentia vero minime, sed in eo quod quale sit; omnis enim differentia in qualitate consistit. Sed hoc proprium tale est quale superius diximus, non per se, sed secundum alicujus differentiam dictum, alioqui commune est hoc generi cum specie, ut in eo quod quid sit prædicetur: sed quia hæc in eo genus a differentia discrepat, quoniam differentia quidem in eo quod quale est, genus vero in eo quod quid est prædicatur, generis proprium dicitur non per se, sed ad differentia comparisonem, et in omnibus reliquis eandem rationem conveniet speculari; quodcumque enim ita proprium generi dicitur, ut nulli sit alii commune, sed tantum hoc genus habeat, et semper, id secundum se proprium nuncupatur: quidquid vero cum alio commune est, id non per se, sed ad alterius differentiam proprium dicitur. Alia rursus generis et differentia separatio est, quod genus quidem speciei unum semper adest, scilicet proximum: plura enim possunt esse superiora, velut hominis animal atque substantia, sed proximum ejusdem hominis animal tantum: differentia vero plures unius speciei adesse poterunt, ut rationale atque mortale homini. Itaque fit definitio ex uno quidem genere, sed pluribus differentiis, ut hominis animal rationale atque mortale. Rursus alia discretio est, quod genus quidem velut quemdam subjecti locum tenet, differentia vero formæ, ita ut illud sit materia quædam, quæ figuram suscipiat: hæc vero sit forma, quæ superveniens speciei substantiam rationemque perficiat. Idcirco pluribus differentiis a genere differentiam segregavit, quia hæc maxime generis quamdam similitudinem continet, quia est universalis, et præter genus inter cætera maxima. Sed cum alia plura communia, pluraque propria generis inter se ac differentia valeant inveniri, sufficiant nunc, inquit,

ista. Satis est enim ad discretionem quaslibet differentias assumere, etiamsi quæ dici possunt non omnia colligantur.

Genus autem, et species commune quidem habent de pluribus prædicari, quemadmodum dictum est. Sumatur autem species, ut species solum, non autem ut genus, si fuerit idem species et genus. Commune his est etiam hoc, priora his esse de quibus prædicantur, et totum quoddam esse utrumque.

Generis et speciei enumerat tria communia, unum quidem de pluribus prædicari: genus enim et species de pluribus prædicantur, sed genus de speciebus, ut dictum est, species vero de individuis. Sed nunc de illa specie loquitur quæ tantum species est, ut homo, id est quæ non etiam genus est, sed ultima species. Quod si talem speciem ponamus quæ etiam genus esse potest, ac de ea dicamus quod commune habet cum genere de pluribus prædicari, nihil interest an ita dicamus, ipsum genus id secum habere commune, de pluribus prædicari. Talis est enim species, quæ non solum est species, sed etiam genus est. Est autem commune his quoque quod utraque priora sunt his de quibus prædicantur. Omne enim quod de pluribus prædicatur, si recto (ut superius dictum est) ordine dicatur, prius est his de quibus prædicatur. Præterea est illis hoc etiam commune, quod genus ac species totum sunt eorum quæ intra suum ambitum continent et coercent: omnium enim specierum totum genus est, et omnium individuorum totum est species. Equæ enim genus et species adunativa est plurimorum, quod vero multorum adunativum est, id eorum quæ ad unitatis formam reducitur, recte dicitur totum.

Differunt autem eo quod genus quidem species continet, species vero continetur, et non continent genera. De pluribus enim prædicatur genus quam species. Amplius genera quidem præjacere oportet, et informata differentiis specificis perficere species; unde et priora sunt naturaliter genera, et secum species interimentia, nec tamen ab eis interimuntur: nam si species sit, est et genus: genus vero si sit, non omnino erit species. Et genera quidem univoce de speciebus prædicantur, species vero de generibus minime. Amplius genera quidem excedunt eas quæ sub ipsiis sunt species, continentia: species autem excedunt genera propriis differentiis; amplius nec species fiet unquam generalissimum, nec genus fiet unquam specialissimum.

Expeditis communibus generis et speciei, nunc de eorum discretionem pertractat. Differre enim dicit genus a specie, quoniam genus continet species, ut animal continet hominem; species vero non continet genera, neque enim homo de animali prædicatur. Itaque fit ut species quidem contineatur a generibus, nunquam vero contineat genera. Omne enim quod amplius prædicatur, illius est continens, quod minus dicitur. Quod si genus amplius prædicatur quam species, necesse est, ut species quidem contineatur a genere, genus vero nullo modo speciei ambitu prædicationis includatur; huius autem ratio est, quoniam genus semper susci-

piens differentiam, speciem facit, hoc est genus quod habet latissimam prædicationem, coarctatum in differentias et contractum facit speciem: omnino enim generi juncta differentia speciem reddit, et ex universitate et latissima prædicatione in angustum speciei terminum contrahit. Animal enim cuius prædicationis per se longe lateque diffusa est, si corripit rationalis differentiam et mortalitatem, dimittit atque contrahit in unum hominis speciem: unde fit ut minor sit semper species quam genus, atque ideo contineatur, sed non contineat, sublatoque genere auferatur species: si enim totum auferas, pars non erit; quod si species auferatur, genus manet: velut cum animal sustuleris, interimitur etiam homo; si hominem auferas, animal restat: hoc etiam causa est ut genus de specie univoce prædicetur, id est, ut species suscipiat definitionem generis et nomen, sed non e converso, definitionem; quippe speciei genus suscipere non videtur, substantiam enim priorum inferiora suscipiunt. Si enim definias animal, et dicas substantiam esse animatam atque sensibilem: aut si prædices de homine animal, verum dixeris. Si etiam animalis definitionem de homine prædixeris, dicasque hominem esse substantiam animatam atque sensibilem, nihil fuerit in propositione falsi, sed si hominis rationem reddas, animal rationale mortale, ea animali non conveniunt; neque enim id quod animal est, id dici poterit animal rationale mortale; fit igitur, ut sicut species generis nomen suscipit, ita etiam capiat definitionem: et sicut genus nomen speciei non suscipit, ita nec ejusdem definitione moustratur, sed ejus nomen et definitio de aliquo prædicatur, id univoce dicitur. Cum igitur generis et nomen et definitio de specie prædicetur, genus de specie univoce dicitur. Quoniam vero speciei de genere neque nomen, neque definitio prædicatur, non convertitur univoce prædicatione. Differunt genera a speciebus hoc quoque modo, quod genera supervadunt species suas aliarum continentia specierum; species vero genera differentiarum pluralitate. Animal enim quod est genus, supervadit hominem, quod est species, quia non hominem solum continet, verum etiam bovem, equum aliasque species, quas suæ prædicationis spatium includit. Species vero ut homo supervadit genus, ut animal multitudine differentiarum. Nam actu genus non habet rationale vel mortale, nullas quippe actu genus retinet differentias, easdem species suæ substantiæ inherentes atque insitas tenet. Homo enim rationalis est atque mortalis, quod genus minime est. Animal enim neque mortale est per se, neque rationale. Quod si genus quidem plus quam unam continet speciem, at vero species multis differentiis informantur, superat quidem genus speciem continentia specierum, species vero vincit genus differentiarum pluralitate. Illa quoque est differentia, quod genus quoniam omnium primum est, nunquam in tantum descendere poterit ut fiat ultimum: species vero quæ cunctis est inferior, nunquam in tantum ascendere poterit, ut suprema omnium fiat

nonquam igitur nec species generalissimum flet, nec genus specialissimum. Sed ex his quæ dictæ sunt differentiis, aliæ sunt quæ genus a specie propriæ conjunctæque determinant, aliæ vero quæ non solum genus a specie, verumetiam a cæteris deducunt ac determinant; neque enim de his tantum oportet differentiis quæ sunt dictæ, verumetiam in cæteris considerare, si propriæ normam discretionis quaerimus agnoscere.

Generis autem et proprii commune quidem est sequi species: namque si homo est, animal est: et si homo est, risibile est. Commune est quoque æqualiter prædicari genus de speciebus, et proprium de his quæ participant illo individuis. Æqualiter enim et homo et bos animal est, et Cicero et Cato sunt risibiles. Commune demum est his univoce prædicari, genus de propriis speciebus, et proprium de his quorum est proprium.

Tria interim generis ac proprii dicit esse communia, quorum primum illud est, quoniam ita genus sequitur species ut proprium; posita enim specie necesse est intelligamus genus et proprium, neutrum enim species proprias derelinquit: nam si homo est, animal est; si homo est, risibile est: ita quemadmodum genus, sic proprium ab ea specie cujus est proprium non recedit. Illud quoque est commune quod æqualis est generis participatio, sicut etiam proprii. Omne enim genus æqualiter a suis speciebus participatur, proprium vero individuis omnibus æqualiter adhærescit. Manifestum est autem participatione esse generi æquale proprium; neque enim plus homo animal est quam equus atque bos, sed in eo quod sunt animalia, æqualiter animalis, id est generis vocabulum trahunt. Cato enim et Cicero æqualiter risibiles sunt, etiam si æqualiter non rideant; in eo enim quod apti ad ridendum sunt, dici risibiles possunt, non quod semper rideant.

Æqualiter ergo ea quæ sub genere sunt, suscipiunt genus, sicut ea quæ sub propriis propria. Tertium illud, quod sicut genus de propriis speciebus univoce prædicatur, ita etiam proprium de sua specie univoce dicitur. Genus enim quoniam substantiam speciei continet, non modo ejus nomen de specie, verumetiam diffinitio prædicatur. Proprium vero quia speciem non relinquit, eique semper æquatur, nec in aliam speciem transgreditur, nec infra subsistit, diffinitionem quoque proprium speciebus tradit; cujus enim nomen uni tantum convenit speciei cui æquatur, dubitari non potest quin ejus quoque diffinitio speciei conveniat. Quo fit ut sicut genus de speciebus, ita proprium de sua specie univoce prædicatur.

Differunt autem, quoniam genus prius est, posterius proprium; oportet enim esse prius animal, dehinc dividi differentiis et propriis. Amplius, genus quidem de pluribus speciebus prædicatur quarum est genus, proprium vero de una sola specie cujus est proprium. Amplius, proprium quidem conversim de eo cujus est proprium prædicatur, genus vero de nullo conversim prædicatur: nam nec si animal est, homo est; nec si animal est, risibile est; si vero risibile est, homo est,

et e converso. Amplius, omni speciei inest proprium cujus est proprium et soli et semper, genus vero omni quidem speciei inest cujus fuerit genus, et semper, non tamen soli. Amplius, propria quidem interempta non simul interimunt genera: genera vero interempta interimunt species quarum sunt propria. Quare his interemptis quorum sunt propria, et ipsa simul interimuntur.

Tale rursus proprium sumit, quod ad alterius comparationem proprium nuncupetur: dicit enim proprium esse generis, prius esse quam propria. Oportet enim prius esse genus, quod velut materia differentiis supponatur, venientibusque differentiis fieri speciem cum quibus propria nascuntur. Si igitur prius est genus quam differentiæ, prius etiam differentiæ quam species, et speciebus propria coæquentur, non est dubium quin propria generibus posteriora sint, ac per hoc quod dictum est, proprium esse generis, prius esse quam propria: commune hoc est generi cum differentiæ. Differentiæ enim species conformantes priores considerantur esse quam propria. Siquidem speciebus ipsis priores sunt, quas propria ratione determinant; sed ut dictum est hoc proprium, ad differentiam proprii intelligendum est, non quale superius proprium per se constitutum est. Rursus differt genus a proprio, quod genus quidem de pluribus prædicatur speciebus, proprium vero minime: nam neque genus est, nisi plures ex se species proferat, nec proprium si alteri cuilibet speciei possit esse commune. Fit igitur ut genus quidem plurimas sub se species habeat, ut animal hominem atque equum: proprium vero unam tantum, sicut risibile, hominem, quo fit ut illa quoque proprietas ex differentia nascatur: genus enim prædicatur quidem de speciebus, ipsum vero in nulla prædicatione supponitur; proprium vero et species alterna prædicatione mutantur. Fit enim prædicatio aut a majoribus ad minora, aut ab æqualibus ad æqualia. Genus igitur, quod majus est, de speciebus omnibus prædicatur; species vero quoniam minores sunt, de generibus non dicuntur, ut animal de homine dicitur; homo vero de animali nullo modo prædicatur. At vero proprium, quoniam speciei æquale est, æque prædicatur atque præponitur: ut risibile de homine dicitur, omnis enim homo risibilis est, eodemque modo convertitur, omne enim risibile homo est. Differt etiam proprium a genere, quod proprium uni speciei et omni et semper adest; genus vero ex his quidem duo retinet, in uno vero diversum est; nam speciebus suis et semper adest et omnibus, non vero solis: hoc enim erat tantum propriis esse, quod singulas species tantum continent, hoc enim generibus quod plures. Igitur propria quidem singulas obtinent species, genera vero non singulas; adest igitur proprium uni soli speciei et semper et omni: genus vero et omni quidem et semper, sed non soli: ut risibile homini soli, animal vero eidem homini, sed non soli; præest enim cunctis quæ irrationabilia nuncupamus. Præterea si auferamus genus, species interimuntur, nam si non sit ani-

mal, non erit homo : si auferamus species, non interimitur genus, nam si non sit homo, animal non peribit. Species vero et propria, quoniam sunt æqualia, alterna se vice consumunt, nam si non sit risibile, homo non erit; si homo non sit, risibile non manebit. Consumunt igitur genera sub se positae species, non vero ab his invicem consumuntur : species vero et proprium invicem perimuntur et perimunt.

Generi vero et accidenti commune est de pluribus (quemadmodum dictum est) prædicari, sive separabile sit accidens, sive inseparabile; etenim et moveri de pluribus, et nigrum de corvis et de Æthiopicis et aliis inanimatis prædicantur.

Nihil est quod inter cætera ita sit a generis ratione disjunctum sicut est accidens : nam cum genus cuiuslibet substantiam monstret, accidens vero a substantia longe disjunctum sit, et extrinsecus veniens, nihil vero notius commune potest habere cum genere quam de pluribus prædicari. Genus enim de pluribus prædicatur speciebus, accidens vero non modo de pluribus speciebus, verumetiam generibus animatis atque inanimatis, ut nigrum dicitur de rationali homine, et de irrationali corvo, et de inanimato ebano. Album etiam de cygno et marmore, moveri de homine, de equo, et de stellis, ac de agitatibus, quæ sunt separabilis accidentis exempla.

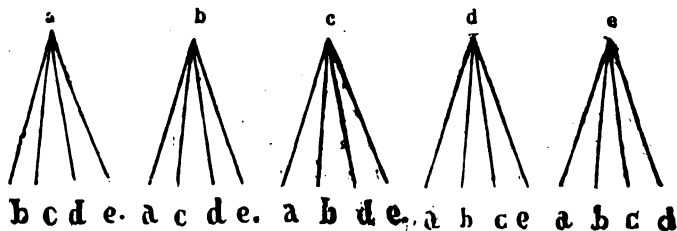
Differt autem genus ab accidenti, quoniam genus ante species est, accidentia vero speciebus posteriora sunt : nam et si inseparabile accidens sumatur, tamen natura prius est illud cui accidit quam accidens. Et genera quidem quæ participant, æqualiter participant, accidentia vero non æqualiter. Intensionem enim et remissionem suscipit accidentium participatio, generum vero minime. Et accidentia quidem principaliter in individuis consistunt; genera vero et species naturaliter priora sunt individuis substantiis. Et genera quidem in eo quod quid sit prædicantur de his quæ sub ipsis sunt : accidentia vero in eo quod quale aliquid sit, vel quomodo se habet unumquodque : qualis est enim Æthiops interrogatus, dicitis, niger; et quomodo Socrates se habet, dicitis, sedet vel ambulat.

Differentiam generis et accidentis hanc primum proponit, quod genus quidem ante species sit, quippe quod materiæ loco est, et differentiis informatum species gignit, at vero accidens esse post species invenitur. Oportet enim prius esse cui aliquid accidat, post vero ipsum accidens supervenire; nam si subjectum non sit quod suscipiat, accidens esse non poterit. Quod si genus quidem speciebus subjectum est, non possunt esse species nisi eis genus, velut materia supponatur : accidentia vero esse non possunt nisi eis species supponatur, nam manifestum est genus quidem ante species esse, accidentia vero post species. Rursus alia differentia, quoniam genus neque intensionem neque remissionem suscipere potest, quo fit ut quæ participabant genere, æqualiter ejus nomen diffinitionemque suscipiant : omnes enim homines æqualiter animalia sunt, eodemque modo

A equi; nec non inter se homo atque equus et cætera animalia comparata æque animalia prædicantur. Accidentis vero participatio et intenditur et remittitur. Invenies enim quemlibet paulo diutius ambulantem, et paulo amplius nigrum : et si in ipsis Æthiopicis considerabis, omnes non æque nigro colore esse obductos invenies. Alia quoque differentia est, quoniam omne accidens in individuis principaliter subsistit : genera vero speciebus et individuis priora sunt; nisi enim singulariter corvi nigredine infecti essent, corvi species nigra esse nullo modo diceretur, ita fit ut accidentia post individua videantur. Nam si prius est id cui aliquid accidit quam illud quod accidit, non est dubium prius esse individua, posterius vero accidens : genera vero et species supra individua considerantur; hoc idcirco fit, quoniam de his omnibus prædicantur, eorumque substantiam propria prædicatione constituunt. Sed dici potest genera quoque et species posteriora individuis inveniri; nisi enim sint singuli homines, singulique equi, homines atque equi species esse non possunt, et nisi sint singulæ species, earum genus animal esse non poterit. Sed meminisse debemus superius dictum esse genus non ex his sumere substantiam de quibus prædicatur, sed de eo potius quo differentiis constitutivis ejus substantia formaque perficitur. Itaque si genus quidem divisivis differentiis interemptis non perimitur, sed manet in iis, quæ ejus constitutivæ sunt, quæ ejus formam diffinitionemque perficiunt : cumque differentiæ divisivæ generis speciebus sint priores (ipsæ enim species conformant atque constituunt), non est dubium quin genus etiam percuntibus speciebus possit in propria permanere substantia, ita de specie permanere substantiam idem de speciebus dictum sit. Species enim superioribus differentiis, non posterioribus individuis, formantur. Quæ cum ita sint, species quoque ante individua subsistunt : accidentia vero nisi sint quibus accidunt, esse non possunt : nullis vero prius accidunt quam individuis. Hæc enim generationi et corruptioni supposita, variis semper accidentibus permutantur. Illam quoque annumerat differentiam quæ dicta est superius, quod genus, quia rem demonstrat et de substantia prædicatur, in eo quod quid est dicitur : accidens vero in eo quod quale est, aut in eo quod quomodo sese habet res : nam si qualitatem interrogas, accidens respondebitur, ut si qualis est corvus? niger. Si quomodo se habet? aliud rursus accidens, aut sedet, aut volat, aut crocitat. Nam cum accidens in novem prædicamenta dividatur, qualitatem, quantitatem, ad aliquid, ubi, situm, habitum, quando, facere, pati, cætera quidem omnia in quomodo se habet interrogatione ponuntur : qualitas vero in qualitatis sciscitatione responderi solet : nam si interrogemur qualis est Æthiops, respondebimus accidens, id est viger. Si quomodo se habet Socrates, tunc dicimus aut sedet, aut ambulat, aut superiorum aliquod accidentium.

Genus itaque quomodo ab aliis quatuor differat dictum

est. Constat enim etiam unumquodque aliorum differre ab aliis quatuor: ut cum quinque quidem sint, et unumquodque ab aliis quatuor differat, quater quinque viginti fiant omnes differentie; sed non sic se res habet, sed semper posterioribus enumeratis, et secundis quidem una differentia superatis, propterea quia jam sumpta est: tertijs vero duabus, quartis vero tribus, quintis vero quatuor, decem fiant omnes differentie, quatuor, tres, duae, una. Genus etenim quo differat a differentia et a specie, et a proprio, et ab accidente dictum est: quatuor ergo sunt generis differentie: differentia vero quo differat a genere dictum est, quando quo differat genus ab ea dicebatur; relinquatur ergo quo differat a specie, proprio, et accidenti dicere, et ita fiant tres. Rursus species quo quidem differat a differentia, dictum est, quando quo differat a specie differentia dicebatur: et quo differat a genere, dictum est quando quo differat genus a specie dicebatur: reliquum est igitur quo differat species a proprio et ab accidenti dicere, et sunt duae haec differentie. Quo autem differat proprium ab accidenti relinquatur. Nam quo a genere et specie, et differentia differat, praedictum est in illorum ad ipsum differentis: quatuor igitur sumptis generis differentis ad alia, tribus vero differentie, duabus speciei, una autem proprio ad accidens,

Quae cum ita sint, in generibus quoque et speciebus et caeteris idem considerabitur. Erunt ergo quatuor differentie, quibus genus a differentia, specie, proprio, accidentique disjungitur. Aliae rursus quatuor, quibus differentia a genere, specie, proprio atque accidenti discrepat. Rursus quatuor speciei ad genus, differentiam, proprium atque accidens. Quatuor etiam proprii ad genus, differentiam, speciem, atque accidens. Quatuor insuper accidentis ad genus, differentiam, speciem atque proprium: quae conjunctae omnes viginti explicant differentias. Sed hoc fiet si ad numeri referatur naturam, comparationisque alternationem: nam si ad ipsas differentiarum naturas vigilans lector aspiciat, easdem saepe sumptas differentias inveniet. Quo enim genus differat a differentia, eodem differentia distat a genere; et quo differentia distat a specie, eodem species a differentia disgregatur, et in caeteris eodem modo. In hac igitur differentiarum dispositione, quam supra disposui, easdem saepius annumeravi. At si differentiarum similitudines detrahamus, decem fient omnino differentie, quas ad praesentem tractatum velut diversas atque dissimiles oportet assumi. Age enim differat genus a differentia, specie, proprio atque accidenti, quatuor differentis, quas supra jam diximus. Item sumamus differentiam, distabit haec a genere primum, dehinc

A decem erunt omnes, quarum quatuor quae erant generis ad reliqua, superius demonstravimus.

Quoniam differentias atque communitates generis ad differentiam, speciem, proprium atque accidens, idem quoque de caeteris facere contendens praedicit, quot omnes differentie possunt esse quae inter se comparatis commistisque rebus iis quae supra positae sunt efficiantur. Sunt autem viginti, nam cum quinque sint res, et unaquaeque res earum a quatuor aliis differat, quinque quater differentie sunt, quod appositae litterarum manifestatur exemplo. Sint quinque res veluti quinque litterae *a, b, c, d, e*: differat igitur *a* quidem ab aliis quatuor, id est *b, c, d, e*; sicut quatuor differentie; rursus *b* differat ab aliis quatuor, id est *a, c, d, e*; erunt rursus quatuor, quae superioribus junctae octo conjungunt; *c* vero tertia a reliquis differt quatuor, videlicet *a, b, d, e*, quae quatuor differentie superioribus octo copulatae duodecim reddunt; quarta *d*, si reliquis quatuor comparatur, differt aequae ab eisdem, id est *a, b, c, e*; sicut igitur rursus quatuor, quae superioribus XII appositae, XVI copulant. Quod si ultima *e* ab aliis quatuor differat, videlicet *a, b, c, d*, sicut aliae quatuor differentie, quae compositae prioribus, XX perficiunt, et sit quidem hujusmodi descriptio.

C a specie, proprio atque accidenti: sed quo discrepet a genere jam superius explicatum est, cum dicere-mus quo genus a differentia discreparet. Detracta igitur hac comparatione, quoniam supra commemorata est, relinquuntur tres discrepantiae, quibus differentia a specie, proprio, accidentique disjungitur, quae junctae cum superioribus quatuor, septem reddunt differentias. Post hanc species si sumatur, quatuor quidem ejus erunt differentie secundum numeri diversitatem, cum ad genus, differentiam, proprium atque accidens comparatur, sed priores duae comparationes jam dictae sunt; nam quo species differat a genere tunc dictum est, cum quid genus differret a specie dicebamus: quo vero species a differentia distet commemoratum est, cum differentie ad speciem dissimilitudines redderemus. Quibus detractis duae supersunt integrae atque intactae speciei ad proprium et accidens discrepantiae. Quae junctae cum septem, novem differentias copulant: propria vero si ad numerum differentie considerentur, quatuor erunt scilicet ad genus, differentiam, speciem atque accidens comparati, quarum quidem tres superiores differentie jam dictae sunt. Nam quid a genere proprium distat tunc dictum est, cum quid genus a proprio distaret ostendimus. Rursus quid proprium a differentia discrepet, in colligenda distantia differentie propriique

superius demonstratum est: nam quid proprium differat a specie, tunc expositum est, quando quid species distaret a proprio dicebatur. Restat igitur differentia una proprii ad accidens, quæ, superioribus juncta, decem differentias claudit: accidentis vero ad cætera possent quidem esse quatuor, nisi jam omnes probarentur esse consumptæ. Nam quid differat vel genus, vel differentia, vel species, vel proprium ab accidenti supra monstratum est: nec suat plus diversæ differentis accidentis ad cætera quam cæterorum ad accidens. Itaque fit, ut cum sit quinquæ rerum numerus, si prima assumatur, quatuor fiant differentis; si secunda, tres, vincanturque secundæ rei ad cæteras differentis, a primis ad cæteras una tantum distantia. Nam cum prima habuerit quatuor, secunda retinet tres; tertia vero si sumatur, duas habebit differentis, quæ vincuntur a primis quatuor differentiis duabus; quarta vero si sumatur unam habebit differentiam, quæ vincitur a primis quatuor differentiis tribus; quinta vero, quoniam nullam habebit omnino differentiam novam, totis quatuor a primis differentiis superatur, atque hoc numerorum gradu quidem usque ad decarium numerum tenditur, quatuor, tres, duæ, una: ut generis quidem quatuor, differentis vero tres, speciei duæ, proprii una, accidentis nulla sit. Primæ generis quidem comparationes quatuor novas tenent differentias: secundæ vero differentis comparationes tres novas tenent: una enim superius enumerata est, vincitur autem a primis quatuor novis differentiis una tantum; speciei vero tertia comparatio duas tantum habet differentias novas, duas quippe superius enumeratas cognoscimus, et vincitur a quatuor primis duabus tantum differentiis novis; proprium vero unam tantum retinet novam, quoniam tres habet superius enumeratas, vinciturque a prima, novis tribus differentiis; quinti vero accidentis comparationes, quoniam nullam retinent novam differentiam, totis quatuor a primis generis transcenduntur. Atque ad hunc modum ex viginti differentiis secundum numerum decem secundum dissimilitudinem contrahuntur, ut tamen has secundum dissimilitudinem differentias non in quinario tantum numero, verum in cæteris quoque notas habere possimus, dabitur regula talis, quæ plenam differentialiarum dissimilitudinem in qualibet numeri pluralitate reperiat. Propositarum enim numero rerum si unum demperis, atque id quod dempto uno relinquatur, in totam summam numeri multiplicaveris, dimidium ejus quod ex multiplicatione factum est, cœqualiter ei pluralitati quam propositarum rerum differentis continebant. Sint ergo res quatuor, *a, b, c, d*; his aufero unam, fiunt tres; has igitur per totam summam quater multiplico, fiunt duodecim; horum si dimidium teneq, sex erunt. Tot erunt igitur differentis inter se rebus quatuor comparatis, *a* quippe ad *b* et *c* et *d* tres retinet differentias. Rursus *b* ad *c* et *d* duas, *c* vero ad *d* unam, quæ junctæ senarium numerum complent:

atque hanc quidem regulam simpliciter ac sine demonstratione nunc dedisse sufficiat. In prædicamentorum vero expositione, ratio quoque cur ita sit explicabitur.

Commune ergo est differentis et species æqualiter participari: homini enim æqualiter participant particulares homines, et rationali differentia. Commune quoque est et semper adesse his quæ eorum participant. Semper enim Socrates rationalis est, et semper homo est.

Dictum est sæpius ea quæ substantiam formant nec remissione contrahi, nec intensione produci: unicuique enim id quod est, unum atque idem est. Quod si differentia specierum substantiam monstrat, species vero individuum, æqualiter utraque ab intensione et remissione sejuncta sunt, quofit ut æqualiter participantur. Omnes enim individui mortales sunt atque rationales sicut homines: nam si idem est esse homini quod est esse rationale, cum omnes homines æque sint homines, necesse est ut sint æqualiter rationales. Aliud quoque commune habet differentia cum specie, quoniam ita differentis sui participantia non relinquunt ut species, semper enim Socrates rationalis est. Socrates enim qui rationabilitate participat, semper homo est, quia scilicet humanitate participat: ut igitur differentis sui participantia non relinquunt, ita species his quæ eam participant semper adjuncta est.

Proprium autem est differentis quidem in eo quod quale sit prædicari, speciei vero in eo quod quid est: nam et si homo velut qualitas accipiatur, non erit tamen simpliciter qualitas, sed secundum id quod generi advenientes differenti eam constituerunt. Amplius, differentia quidem sæpe in pluribus speciebus consideratur, quemadmodum quadrupedes in pluribus animalibus specie differentibus: species vero in solis his quæ sub una specie sunt individuis. Amplius, differentia quidem prior est ea specie quæ est sub ipsa, simul enim ablatum rationale interimat hominem: homo vero interemptus non aufert rationale, cum superxit Deus. Amplius, differentia quidem componitur cum alia differentia, rationale enim et mortale compositum est in substantiam hominis: species vero speciei non componitur, ut gignant alteram speciem; quædam enim equa cuidam asino permiscetur ad nulli generationem, equa enim simpliciter asino conveniens nunquam perficeret mulum.

Expositis communitatibus quantum ad institutionem pertinebat differentis et speciei, earundem nunc dissimilitudines colligit dicens: Differunt quidem species in eo quod quid sit prædicatur, differentia autem in eo quod quale sit. Huic differentis poterat quæstio occurrere: nam si humanitas ipsa quæ species est, qualitas quædam est, cur dicatur species in eo quod quid sit prædicari, cum propter quamdam suæ naturæ proprietatem quædam qualitas esse videatur. Huic respondemus, quia differentia solum qualitas est: humanitas vero non solum est qualitas, sed tantum qualitate perficitur. Differentia enim su-

perveniens generi speciem facit : ergo genus quadam differentiæ qualitate formatum est ut procedat in speciem : species vero ipsa qualis quidem est secundum differentiam illius quæ est pura ac simplex qualitas, qua scilicet perficitur et conformatur : qualitas vero ipsa pura simplexque nullo modo est, sed ex qualitatibus effecta substantia. Itaque jure differentia quæ pure ac simpliciter qualitas est in eo quod quale est sciscitantibus respondetur, species vero in eo quod quid sit : licet ipsa quoque quædam qualitas sit non simplex, sed ab aliis qualitatibus informata. Rursus illa quoque differentia est, quia plures differentia sub se species continet : species vero tantum individuis præest. Rationalitas enim et hominem claudit et Deum : quadrupes, equum, bovem, canem, et cætera : homo vero sola individua ; atque in aliis speciebus eadem ratio est. Idcirco enim definitiones quoque secutæ sunt, ut differentia vocaretur, quod de pluribus specie differentibus in eo quod quale sit prædicetur : species vero quod de pluribus numero differentibus in eo quod quid sit prædicetur. Ideo etiam superioris naturæ sunt differentia quam species, quoniam continentes sunt specierum : nam si quis auferat differentiam, speciem quoque sustulerit, ut si quis auferat rationabilitatem hominem Deumque consumpserit : si quis vero hominem tollat, rationabilitas manet in reliquis speciebus constituta : igitur differentia distant a specie, quod una differentia plures species continere potest, species vero nullo modo. Alia rursus est differentia, quoniam ex pluribus differentiis una species jungitur : ex pluribus vero speciebus nulla speciei substantia copulatur. Junctis enim differentiis mortali ac rationali factus est homo ; junctis vero speciebus nulla unquam species informatur. Quod si quis occurrat dicens quoniam permistus asino equus efficit mulum, non recte dixerit. Individua enim individuis juncta, individua rursus alia fortasse perficiunt ; ipse vero equus simpliciter, id est, universaliter, et asinus universaliter, neque permisceri possunt, neque aliquid si cogitatione misceantur, efficiuntur. Constat igitur differentias quidem plurimas ad unius speciei substantiam convenire : species vero in alterius speciei naturam nullo modo posse congruere.

Differentia vero et proprium commune quidem habent æqualiter participari ab iis quæ eorum participant : æqualiter enim rationalia, rationalia sunt ; et risibilia, risibilia. Item semper et omni adesse commune utrique est : si enim curtetur qui bipes est, tamen id ad quod natum est semper prædicatur, nam et risibile ad id quod natum est semper dicitur, sed non in eo quod semper rideat.

Nunc differentia propriique communia continua oratione prosequitur. Commune enim dicit esse proprium ac differentia, quod æqualiter participantur ; æque enim omnes homines rationales sunt, æque risibiles : illud, quia substantiam monstrat ; istud, quia est æquum propriae speciei, et subjectam speciem non relinquit. Aliud etiam his commune subjungit ; æqualiter enim differentia semper subjectis

A adest, ut proprium : semper enim homines rationales sunt, ut semper quoque risibiles. Sed obijci poterat non semper esse bipedem hominem, cum sit bipes differentia, si unius pedis perfectione curtetur : quam tali modo solvimus quæstionem. Propria et differentia non in eo quod semper habeantur, sed in eo quod semper naturaliter haberi possunt, semper dicuntur adesse subjectis. Si enim quis curtetur pede, nihil attinet ad naturam, sicut nihil ad detrahendum proprium valet, si homo non rideat. Hæc enim non in eo quod adsint, sed in eo quod per naturam adesse possint, semper adesse dicuntur. Ipsum enim semper non actu esse dicimus, sed natura. Nunquam enim fieri potest, ut per naturæ ipsius proprietatem non semper homo bipes sit, etiam si fieri potest ut uno pede vel ambobus curtetur, vel etiam si dimi-
B nuto pede natus sit ; in his enim non speciei atque substantiæ, sed nascenti individuo derogatur.

Proprium autem differentia est, quod hæc quiaem de pluribus speciebus dicitur sæpe, ut rationale de homine et de Deo : proprium vero de una sola specie, cujus est proprium. Amplius, differentia illis est consequens, quorum est differentia, sed non convertitur : propria vero conversim prædicantur de his quorum sunt propria, propter id quod convertuntur.

Distata proprio differentia quia differentia plures species claudit, ac de his omnibus prædicatur : proprium vero uni tantum speciei conjungitur atque æquatur. Rationale enim de homine atque de Deo prædicatur : quadrupes vero de equo et cæteris quadrupedibus. Risibile vero unam tantum speciem continet, id est hominem ; unde fit ut differentia semper speciem consequatur, species vero differentiam minime. Proprium vero ac species alternis sese vicibus æqua prædicatione comitantur : sequi vero dicitur aliquid, quando qualibet re prius nominata, posterius reliqua convenit nuncupari : ut si dicam, omnis homo rationalis est, prius hominem, posterius differentiam posui ; sequitur ergo differentia speciem. At si convertam nomina dicamque : Omne rationale homo est, propositio non tenet veritatem ; igitur species nulla ratione differentiam comitatur : proprium vero et species, quia converti possunt, mutuo se sequuntur : ut omnis homo risibilis, et omne risibile homo.

Differentia autem et accidentis commune quidem est de pluribus dici : commune vero ad ea quæ sunt inseparabilia accidentia semper et omnibus adesse : bipes enim semper adest et omnibus corvis, et nigrum similiter,

Duo quidem differentia et accidentis communia proponit, quorum unum inseparabilibus et separabilibus accidentibus cum differentia commune est : ab altero vero separabile accidens segregatur. Tantum vero inseparabile secunda communione clauditur. Est enim commune differentia cum omnibus accidentibus de pluribus prædicari : nam et separabilia et inseparabilia accidentia sicut differentia de pluribus speciebus et individuis prædicantur : ut bipes de corvo atque cygno nuncupatur, et de his in individuo

quæ sub corvo et cygno sunt. Item de eodem corvo atque cygno album et nigrum, quæ sunt inseparabilia accidentia, prædicantur. Ambulare enim vel stare, dormire ac vigilare de eisdem dicimus, quæ sunt accidentia separabilia: reliqua vero communitas ea tantum accidentia videtur includere quæ sunt inseparabilia: nam sicut differentia semper subjectis speciebus adhærescit, ita etiam inseparabilia accidentia nunquam videntur deserere subjectum: ut enim bipes quod est differentia, nunquam corvorum speciem derelinquit, ita nec nigrum quod accidens inseparabile est: differentia vero idcirco non relinquit subjectum, quoniam ejus substantiam complet ac perficit; accidens vero hujusmodi est, quia non potest separari, neque enim posset esse accidens inseparabile, si subjectum aliquando relinqueret.

Differunt autem quod differentia quidem continet et non continetur: continet enim rationalitas hominem et Deum; accidentia vero quodammodo continent, eo quod in pluribus sunt, et quodammodo continentur, eo quod non unius accidentis susceptibilia sunt subjecta, sed plurimorum. Et differentia quidem inintensibilis est et irremissibilis: accidentia vero minus et magis recipiunt. Amplius, impermixta sunt quidem contrariæ differentia, miscentur vero contraria accidentia. Hujusmodi quidem comuniones et proprietates differentiarum et cæterorum sunt: species vero quo quidem differat a genere et differentia, dictum est quando dicebamus quo genus et differentia differat a cæteris, reliquum est quo differat a proprio et accidenti dicere.

Post differentiarum et accidentis redditas communitates, nunc de eorum differentiis tractat, ac primum quidem talem proponit: Differentia omnis, inquit, speciem continet. Rationabilitas enim continet hominem, quoniam plus rationabilitas quam species, id est homo, prædicatur: supergressa enim substantiam hominis in Deum usque diffunditur. Accidentia vero aliquando quidem continent; aliquando continentur. Continent quidem, quia quodlibet unum accidens speciebus adesse pluribus consuevit, ut album cygno et lapidi: ut nigrum corvo et Æthiopi atque ebano. Continentur vero, quoniam plura accidentia uni accidunt speciei, ut videatur illa species plura accidentia continere: cum enim Æthiopi accidit ut sit niger, accidit ut sit simus, ut crispus, quæ cuncta accidentia sunt Æthiopsis, species est, quæ est homo, intra se plurima accidentia videtur includere. Huic occurri potest: cum differentiarum quoque aliquo modo continentur, alio modo continent, ut rationabilitas continet hominem (plus enim quam de homine prædicatur) continetur quoque ab homine, quoniam non solum hanc differentiam homo continet, verum etiam mortale. Respondebimus contra hoc, Omnia quæcunque substantialiter de pluribus prædicantur, ab his de quibus dicuntur non poterunt contineri; quo sit ut differentia quidem non contineatur a specie, et si sint plures differentia quæ speciem informant. Accidentia vero continentur, quoniam accidentia speciei substantiam nulla prædicatione constituunt: nam

nec proprie universalis dicuntur accidentia, cum de speciebus pluribus dicuntur: differentia vero maxime dicuntur universalis et proprie. Quæ enim quorumlibet universalis sunt, ea necesse est eorum quorum sunt universalis etiam substantiam continere; quo sit ut quia substantiam differentia monstrant, intensione ac remissione carcant, una enim quæque substantia neque contrahi neque remitti potest. At vero accidentia quoniam nullam constitutionem substantia profitentur intensione crescunt, et remissione decrescunt. Illa quoque eorum est differentia, quod differentia contraria permisceri, ut ex eis fiat aliquid, non queunt: accidentia vero contraria, et quædam medietas ex alterutra contrarietate conjunguntur. Ex rationabili enim et irrationabili nihil in unum jungi potest: ex albo vero et nigro conjunctis sit aliquis medius color. Expositis igitur distantibus differentia ad cætera, restat de specie dicere, cujus quidem differentias ad genus ante collegimus, cum generis ad speciem differentias dicebamus, ejusdem etiam speciei distantias ad differentiam diximus, cum differentia ad speciem dissimilitudines monstrabamus. Restat igitur speciem proprio et accidenti communiōne conjungere, tum differentiis segregare.

Speciei vero et proprii commune est quidem de se invicem prædicari, nam si homo est, risibile est; ac si risibile, homo: risibile vero secundum id quod natum est ridere accipi, sæpe jam dictum est. Commune est quoque æqualiter participari: æqualiter enim insunt species his quæ eorum participant, et propria quorum sunt propria.

Commune, inquit, habent proprium atque species ad seipsa prædicationes habere conversas. Nam sicut species de proprio, ita proprium de specie prædicatur: nam ut est homo risibilis, ita est risibile homo; idque jam superius dictum esse commemorat, cujus communitatis rationem subdit, eam scilicet quæ æqualiter species individuis participantur, sicut eadem propria his quorum sunt propria: quæ ratio non videtur ad conversionem prædicationis accommodata, sed potius ad illam aliam similitudinem, quia sicut species æqualiter ab individuis participantur, ita etiam propria; æque enim Socrates et Plato homines sunt, sicut etiam risibiles. Itaque tanquam aliam communionem debemus accipere illud quod est additum: æqualiter enim sunt species his quæ eorum participant, et propria quorum sunt propria. An magis intelligendum est hoc modo dictum, tanquam si diceret, Æqualia sunt species et propria: nam quia species eorum sunt species, quæ speciebus ipsis participant: et propria eorum propria, quæ propriis participant; proprium atque species æqualiter utriusque insunt, id est, neque species supervadit ea quæ specie participant, neque propria supervadunt ea quæ propriis participant. Cumque hæc propria specierum sint propria, species ac propria æqualia esse necesse est, atque invicem prædicari.

Differunt autem species a proprio, quoniam species quidem potest et aliis esse genus, proprium vero aliarum

specierum esse impossibile est. Et species quidem ante subsistit quam proprium, proprium vero post fit in specie: oportet enim ante hominem esse ut sit risibile. Amplius species quidem semper actu adest subjecto, proprium vero aliquando actu, potestate vero semper: homo enim semper actu est Socrates, non vero semper ridet, quamvis sit natura semper risibilis. Amplius, quorum termini differentes sunt et ipsa sunt differentia: est autem speciei quidem esse sub genere, et de pluribus differentibus numero in eo quod quid sit prædicari, et cætera hujusmodi: proprii vero est, soli et omni, et semper adesse.

Primam proprii et speciei differentiam dicit, quoniam species potest aliquando in alias species derivari, id est, potest esse genus: ut animal, cum sit species animati potest esse genus hominis (sed nunc non de his speciebus loquitur quæ sunt specialissimæ, atque hunc confundere videtur errorem, quod cum de his speciebus dicere proposuerit quæ essent ultimæ, nunc de his quæ sunt subalternæ, et sæpe locum generis obtineant disserit); propria vero nullo modo genera esse possunt, quoniam specialissimis adæquantur. Quæ quoniam genera esse nequeunt, nec propria quæ sunt ipsis æqualia esse permittuntur. Rursus species semper ante subsistit quam proprium, nisi enim sit homo, risibile esse non poterit, et cum ista simul sint, tamen substantiæ cogitatio præcedit proprii rationem. Omne enim proprium in accidentis genere collocatur. Eo enim differt ab accidenti, quia circa omnem solam quamlibet unam speciem vim propriæ prædicationis continet: accidens autem quando continet ad multas species potest diffundi. Quod si priores sunt substantiæ quam accidentia (species vero substantia est, proprium vero accidens), non est dubium quin prior sit species, proprium vero posterius. Discernuntur etiam species a proprio actus potestatisque natura, species enim actu semper individuus adest, propria vero non semper, sed aliquoties actu, potestate autem semper. Socrates enim et Plato actu sunt homines, non vero semper actu ridet, sed risibiles esse dicuntur, quia tametsi non rideant, ridere tamen possunt. Natura itaque species; ut proprium semper subjectis adest, sed actu species, proprium vero non semper actu, ut dictum est. At rursus quoniam definitio substantiam monstrat, quorum diversæ sunt definitiones, diversas necesse est esse substantias: speciei vero et proprii diversæ sunt definitiones, diversæ igitur sunt substantiæ. Est autem speciei definitio sub genere esse, et de pluribus numero differentibus in eo quod quid sit prædicari, quam superius frequenter expositam nunc iterare non opus est. Proprium vero ita definitur: proprium est quod uni et omni et semper speciei adest. Quod si definitiones diversæ sunt, non est dubium speciem, et proprium secundum naturæ suæ terminos discrepare.

Speciei vero et accidentis commune quidem est de pluribus prædicari; raræ vero sunt aliæ communiones, propterea quod plurimum distant a se accidens et id cui accidit.

A Speciei et accidentis similitudinem communem dicit de pluribus prædicari: de pluribus enim dicitur species, sicut et accidens. Raras vero dicit esse alias eorum communiones, idcirco quoniam longe diversum est, id quod accidit et cui accidit. Cui enim accidit subjectum est atque suppositum. Quod vero accidit superpositum est, atque advenientis naturæ. Item quod supponitur substantia est, quod vero velut accidens prædicatur, extrinsecus venit. Quæ omnia multam ejus quod est subjectum, et ejus quod est accidens differentiam faciunt, tamen inveniri etiam aliæ possunt speciei et accidentis inseparabilis communiones, ut semper subjectis adesse: æque enim homo singulis hominibus semper adest, et inseparabilia accidentia singulis individuus præsto sunt: et quod sicut species de his quæ continet individua, æque de pluribus, ut accidentia individuus prædicantur. Nam homo de Socrate, Platone, nigrum vero atque album de pluribus corvis et cygnis quibus accidit nuncupatur.

Propria vero utriusque sunt, speciei quidem in eo quod quid est prædicari de his quorum est species, accidentis autem in eo quod quale est, vel quomodo se habens. Amplius unamquamque substantiam, una quidem specie participare, pluribus autem accidentibus, et separabilibus, et inseparabilibus. Et species quidem ante intelligi possunt quam accidentia, etiamsi sint inseparabilia: oportet enim ante esse subjectum, ut illi aliquid accidat: accidentia vero posterioris generis sunt, et adventitiæ naturæ. Et speciei quidem participatio æqualiter est, accidentis vero vel si inseparabile sit, non æqualiter: Æthiops enim plus alio Æthiophe habebit colorem vel intensum, vel remissum secundum nigredinem. Restat igitur de proprio et accidenti dicere: quo enim proprium a specie, et differentia, et genere differt, dictum est.

C Quod nunc proprium speciei et accidentis se exsequi pollicetur, tale proprium intelligendum est, quod superius dictum est, ad comparisonem dicatur differentium rerum. Species vero in eo quod quid est prædicatur, accidens vero in eo quod quale est, quæ differentia non ab accidentibus solum species discernitur, verum etiam a differentiis et propriis, nec solum species ab eisdem, verum etiam genus. Præterea quod species in eo quod quid est prædicatur, accidens vero in eo quod quomodo se habeat; id quoque commune est speciei cum genere, genus quippe ab accidenti in eo quod quid est, et quomodo se habeat prædicatione dividitur. Item unamquamque substantiam una videtur species continere, ut Socratem homo, atque ideo Socrati una tantum propinquitas speciei est hominis. Rursus individuo equo una species equi est proxima, itemque in cæteris: unicuique enim substantiæ una species præest, at vero unicuique substantiæ non unum accidens jungitur; unicuique enim substantiæ plura semper accidentia superveniunt, ut Socrati quod calvus, quod simus, quod glaucus, quod propenso ventre, et in aliis quidem substantiis de numero accidentium idem convenit

dicere. Dehinc semper ante accidentia species intelliguntur: nisi enim sit homo cui accidit aliquid accidens esse non poterit: et nisi sit quælibet substantia cui accidens possit adjungi, accidens non erit. Omnis autem substantia propria specie cominetur; recte igitur prius species, accidentia vero posteriori intelliguntur, posterioris enim sunt generis, ut ait, et adventitiæ naturæ. Nam quæ substantiam non informant, recte adventitiæ naturæ esse dicuntur, et posterioris generis. His enim substantiis adsunt quæ ante differentis informatæ sunt: rursus quoniam species substantiam monstrat, substantia vero (ut dictum est) intensione ac remissione caret, speciei participatio intensionem remissionemque non suscipit: accidens vero vel si inseparabile sit, potest intensionis remissionisque cremento et decremento variari, ut ipsam inseparabile accidens, quod Æthiopicis inest, nigredo. Potest enim quibusdam talis adesse ut sit fuscis proxima, aliis vero talis, ut sit nigerrima. Restat nunc proprii accidentisque communionem ac differentias persequi. Sed quo proprium differat a genere, specie et differentia, superius demonstratum est, cum quod genus, species, et differentia a proprio distaret ostendimus. Nunc reliqua de communitate et differentia consideratio est, quæ proprium accidentibus aut jungit aut segregat.

Commune autem proprii et accidentis inseparabilis est, quod præter ipsa nunquam consistant ea in quibus considerantur; quemadmodum enim præter risibile non subsistit homo, ita nec præter nigredinem subsistit Æthiops: et quemadmodum semper et omni adest proprium, sic et inseparabile accidens.

Quoniam proprium semper adest speciebus, nec eas ullo modo relinquit, quoniamque inseparabile accidens a subjecto non potest segregari, hoc illis inter se videtur esse commune, quod ea quibus insunt, præter propria et inseparabilia accidentia, esse non possunt. Inseparabilia vero accidentia comparat proprio, quoniam ut in specie dictum est, rarissimæ sunt speciei atque accidentis similitudines, quocirca multo magis proprii atque accidentis communitates difficile reperiuntur: accidens enim in contrarium dividi solet, in inseparabile accidens atque separabile: quæ vero sub genere in contrarium dividuntur, ea nullo alio nisi tantum generis prædicatione participent. Quod si proprium inseparabile quoddam accidens est, a separabili accidenti plurimum differt, atque ideo nullas proprii et separabilis accidentis similitudines quærit. Sed quoniam ipsum proprium certis quibusdam rationibus ab inseparabilibus accidentibus differt, horum et communitates inveniri possunt: et inter se differentia, quarum una quidem ea est quam superius exposuimus, secunda vero quoniam sicut proprium semper, et omni speciei adest, ita etiam inseparabile accidens: nam sicut risibile

A omni homini, et semper adest, ita etiam nigredo omni corvo, et semper adjuncta est.

Differt autem, quoniam proprium uni soli speciei adest, quemadmodum risibile homini: inseparabile vero accidens, ut nigrum, non solum Æthiopi, sed etiam corvo adest, et carboni, et ebano, et quibusdam aliis. Amplius, proprium conversim de eo cuius est proprium prædicatur: inseparabile vero accidens conversim non prædicatur. Et propriorum quidem æqualis est participatio, accidentium vero hæc quidem magis, illa vero minus. Sunt quidem et aliæ communitates et proprietates eorum quæ dicta sunt, sed sufficiunt hæc et ad discretionem ipsorum, et ad communitatis traditionem.

Proprii atque accidentis prima quidem differentia est, quia proprium semper de una tantum specie dicitur, accidens vero minime: sed ejus prædicatio in plurimas diversi generis substantias speciesque diffunditur, risibile enim de nullo alio nisi de homine prædicatur. Nigrum vero, quod est quibusdam inseparabile accidens, tam corvo, et Æthiopi quæ diversa sunt specie, quam corvo atque ebano, quæ differunt generibus non tantum specie, præsto est: quo sit ut propriis quidem conversio æqua servetur, in accidentibus vero minime. Quoniam enim propria in singulis esse suam habent, atque omnes continent species proprias, converso ordine prædicantur. Nam quod risibile est, homo est: et quod homo, risibile; nigrum vero non ita, sed ipsam quidem de his prædicari potest quibus inest. Illa vero ad hujus prædicationem converti retrahique non possunt: nigrum enim de carbone, ebano, homine, atque corvo prædicatur, hæc vero de nigro minime. Nam quæ plura continent, de his quæ continentur de sese continentibus nullo modo prædicantur. Rursus proprium quidem æqualiter participatur, accidens remissionibus atque intensionibus permutatur: omnis enim homo æque risibilis est, Æthiops vero non æqualiter niger est, sed (ut dictum est) aliquis quidem paulo minus niger, alius vero teterrimus invenitur. Et de proprii quidem atque accidentis differentis satis dictum est. Restabat vero accidentis ad cætera communionem proprietatesque explicare, sed jam superius annumeratæ sunt cum generis, differentia, proprii, et accidentis similitudines ac differentias assignavimus.

D Fortasse autem his institutus animus, et solentior factus, alias præter eas, quas nunc diximus, communitates et differentias quinque rerum quæ superius sunt positæ reperit, sed ad discretionem atque ad eorum similitudines comparandas ea sere quæ sunt dicta sufficiant. Nos etiam quoniam promissi operis portum tenemus, atque hujus libri seriem primo quidem a rhetore Victorino, post vero a nobis Latina oratione conversam gemina expositione patefecimus, hic terminum longo statuimus operi continenti quinque rerum disputationem et ad prædicamenta servienti.